

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Suzana Markič

**Prispevek Protokolov sionskih starešin in »Mein Kampf-a« k antisemitizmu kot
obliki množičnega gibanja**

Diplomsko delo

Ljubljana, 2009

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Suzana Markič

Mentor: izr. prof. dr. Andrej A. Lukšič

**Prispevek Protokolov sionskih starešin in »Mein Kampf-a« k antisemitizmu kot
obliki množičnega gibanja**

Diplomsko delo

Ljubljana, 2009

ZAHVALA

*Zahvala gre vsem, ki so me kadarkoli kakorkoli podpirali na moji poti.
Vsak mi je na svoj način pustil pečat v življenju in ta pečat me je naredil tako, kot sem.
Brez Vas ne bi bila ista, ta diploma ne bi bila ista, zato rej hvala.*

PRISPEVEK PROTOKOLOV SIONSKIH STAREŠIN IN »MEIN KAMPF-A« K ANTISEMITIZMU KOT OBLIKI MNOŽIČNEGA GIBANJA

Diplomska naloga govori o razvoju antisemitizma skozi zgodovino in dokazuje, zakaj je antisemitizem množično gibanje. To domnevo teoretsko potrdimo s stališči Freuda in Adorna ter njunimi pogledi na množice in množično psihologijo. Da je antisemitizem množično gibanje, je v diplomski nalogi ponazorjeno tudi na primeru vplivanja dveh dokumentov na širjenje antisemitizma za časa Hitlerjevega vzpona na oblast. Ta dva dokumenta sta zloglasni Protokoli sionskih starešin in Hitlerjeva knjiga »Mein Kampf«. Skozi celotno diplomsko nalogo se tako razvija teza, ki poskuša dokazati tako vsebinske kot ideološke podobnosti med dvema dokumentoma, cilj pa je potrditi domnevo, da je Hitler za propagandni namen in širjenje antisemitizma izkoriščal Protokole sionskih starešin ter vsebinsko vključil ideje iz »Protokolov« v svoji knjigi. Nadalje se razvije teza po Žižku o fantazmatskem ozadju, kjer sta tako ideologija nacizma kot ideologija tako imenovane židovske svetovne prevlade v odvisnosti dveh fantazem, fantazme o svetovni židovski zaroti in fantazme o antisemitizmu. Vključen je tudi koncept zrealne podobe, na podlagi katerega je cilj diplomske naloge dokazati soodvisnost obeh fantazem, tako ene od druge kot obratno. Se pravi, fantazma antisemitizma je odvisna od obstoja in uspeha fantazme o svetovni židovski zaroti, kakor je tudi fantazma o svetovni židovski zaroti odvisna od obstoja antisemitizma.

Ključne besede: antisemitizem, množična gibanja, Protokoli sionskih starešin, »Mein Kampf«

CONTRIBUTION OF THE PROTOCOLS OF THE ELDERS OF ZION AND »MEIN KAMPF« TO ANTISEMITISM AS A FORM OF MASS MOVEMENT

The following diploma talks about the development of anti-Semitism throughout history and demonstrates, why anti-Semitism is a form of mass movement. Theoretically we can confirm this assumption with standpoints of Freud and Adorno and their views on the crowds and mass psychology. That the anti-Semitism is a mass movement, is further illustrated in the diploma with the case of influence of two documents on the spread of anti-Semitism in time, when Hitler came to power. These two documents are the notorious Protocols of the Elders of Zion and Hitler's book »Mein Kampf«. Throughout this diploma the thesis is developing, which attempts to demonstrate both, substantive and ideological similarities between the two documents, the objective is to confirm the assumption, that Hitler used The Protocols of the Elders of Zion for purpose of propaganda and dissemination of anti-Semitism and that he used and included the content of the »Protocols« and its ideas in his book. Furthermore, the thesis is developing by Žižek and phantasmic background, where both, the ideology of Nazism and the ideology of the so-called Jewish world domination are in dependence with two phantasmas, phantasm of a global Jewish conspiracy and phantasm of anti-Semitism. The concept of mirror image is also included, and a goal of diploma is to demonstrate the interdependence of both phantasmas, such as one from the other and vice versa. So; phantasm of anti-Semitism is dependent on the existence and success of phantasm of the world Jewish conspiracy, as also a phantasm of the world Jewish conspiracy depends on the existence of anti-Semitism.

Key words: anti-Semitism, mass movements, the Protocols of the Elders of Zion, »Mein Kampf«

KAZALO

1 UVOD: STOLETJE MEGASMRTI.....	7
2 METODOLOŠKI OKVIR DIPLOMSKE NALOGE.....	9
2.1 Cilj diplomske naloge.....	9
2.2 Metode in tehnike.....	9
2.3 Izpeljava teze.....	10
2.4 Struktura diplomske naloge.....	12
3 TEORETIČNI UVOD.....	13
3.1 Mladen Dolar o Freudu.....	13
3.2 Množična psihologija po Freudu in Adornu.....	13
3.2.1 Libidinalna vez.....	16
3.2.2 Idealizacija in identifikacija.....	18
3.2.3 Sovražnost do drugih.....	18
3.2.4 Freud o stališču teorije libida.....	19
3.2.5 Mojzes in Monoteizem.....	20
3.3 Množična gibanja.....	22
3.3.1 Množično obnašanje in družbena gibanja.....	22
3.3.2 Množična sovražnost kot primer množičnega obnašanja.....	24
3.3.3 Vrste družbenih gibanj.....	25
3.3.4 Mehanizmi in sredstva za rast in organizacijo gibanja po H. Blumerju.....	26
3.4 Propaganda.....	27
3.4.1 Goebbelsova načela propagande.....	27
3.5 Zgodovina antisemitizma.....	28
3.5.1 Antisemitizem kdaj in zakaj?.....	28
3.5.2 Klasifikacija antisemitske literature.....	31
3.5.3 Izbruh antisemitizma.....	32
3.5.4 Kaj je sionizem?.....	34
4 ADOLF HITLER.....	35
4.1 Nastanek knjige.....	35
4.2 »Mein Kampf« (Moj boj).....	36
4.2.1 Kaj žene množice v neomajen boj?.....	39
4.2.2 Delovanje gibanja.....	41
5 NASTANEK PROTOKOLOV.....	43
5.1 Pogledi Michaela Baigenta, Richarda Leigha in Henrya Lincolna na Protokole sionskih starešin.....	46
5.2 Povzetki Protokolov sionskih starešin.....	49
6 PRIMERJAVA PROTOKOLOV SIONSKIH STAREŠIN IN »MEIN KAMPF-A«.....	52
6.1 Protokol 1: Osnovna doktrina.....	52
6.2 Protokol 2: Ekonomske vojne.....	57
6.3 Protokol 3: Metode osvajanja.....	58
6.4 Protokol 4: Materializem nadomesti religijo.....	65
6.5 Protokol 5: Tiranija, despotizem in moderni napredek.....	66
6.6 Protokol 6: Prevzem tehnike.....	67

6.7 Protokol 7: Svetovne vojne	67
6.8 Protokol 8: Začasna (provizijska) vlada	69
6.9 Protokol 9: Pre-izobraževanje	69
6.10 Protokol 10: Priprave na moč	72
6.11 Protokol 11: Totalitarna država	77
6.12 Protokol 12: Nadzor tiska	79
6.13 Protokol 13: Zavajanje, obračanje pozornosti	81
6.14 Protokol 14: Napad na religijo	81
6.15 Protokol 15: Brezobzirno podrejanje	82
6.16 Protokol 16: Indoktrinacija, pranje možganov	84
6.17 Protokol 17: Zlorabe pooblastil, avtoritete	87
6.18 Protokol 18: Aretacije nasprotnikov	89
6.19 Protokol 19: Vladarji in ljudje	89
6.20 Protokol 20: Finančni program	89
6.21 Protokol 21: Posojila in krediti	90
6.22 Protokol 22: Moč zlata	91
6.23 Protokol 23: Brezmejna pokorščina	92
6.24 Protokol 24: Kvalitete vladarja	93
7 ZAKLJUČEK	96
8 LITERATURA	101
9 PRILOGE	104
Priloga A: Protokol 1- Osnovna doktrina	104
Priloga B: Protokol 2- Ekonomske vojne	109
Priloga C: Protokol 3- Metode osvajanja	110
Priloga Č: Protokol 4- Materializem nadomesti religijo	114
Priloga D: Protokol 5- Tiranija, despotizem in moderni napredek	115
Priloga E: Protokol 6- Prezem tehnike	118
Priloga F: Protokol 7- Svetovne vojne	119
Priloga G: Protokol 8- Začasna (provizijska) vlada	120
Priloga H: Protokol 9- Pre-izobraževanje	121
Priloga I: Protokol 10- Priprave na moč	122
Priloga J: Protokol 11- Totalitarna država	123
Priloga K: Protokol 12- Nadzor tiska	124
Priloga L: Protokol 13- Zavajanje, obračanje pozornosti	126
Priloga M: Protokol 14- Napad na religijo	126
Priloga N: Protokol 15- Brezobzirno podrejanje	127
Priloga O: Protokol 16- Indoktrinacija, pranje možganov	130
Priloga P: Protokol 17- Zlorabe pooblastil, avtoritete	131
Priloga R: Protokol 18- Aretacije nasprotnikov	132
Priloga S: Protokol 19- Vladarji in ljudje	133
Priloga Š: Protokol 20- Finančni program	134
Priloga T: Protokol 21- Posojila in krediti	138
Priloga U: Protokol 22- Moč zlata	139
Priloga V: Protokol 23- Brezmejna pokorščina	139
Priloga Z: Protokol 24- Kvalitete vladarja	140

1 UVOD: STOLETJE MEGASMRTI

»Vse, kar ste, ste preko mene; vse, kar sem, sem samo preko vas (Hitler v Bayer¹ v Arendt 2003, 409).«

Brzezinski v svoji knjigi »Out of control« omenja 20. stoletje kot stoletje, ki sta ga zaznamovali dve najbolj množični moralno nezaslišani stvari našega časa – preoblikovali sta stoletje obljub v eno samo organizirano norost. Prva vključuje dolgotrajne in izredno uničujoče vojne, ne le z izredno visokimi vojnimi žrtvami temveč tudi z enako visokimi, če ne celo višjimi, civilnimi: dve svetovni vojni in še najmanj trideset dodatnih mednarodnih oziroma državljanskih vojn (definiranih kot eno, v kateri je bilo smrtnih žrtev več kot deset tisoč). Druga nezaslišanost 20. stoletja pa vključuje totalitaren poskus ustvariti nekaj, kar bi lahko opisali kot prisilno utopijo: popolno družbo, ki temelji na fizičnem eliminiranju vseh predpisanih socialno neprimernih, doktrinarno definiranih kot rasno oziroma socialno izvzetih iz velikega načrta (Brzezinski 1993, 7-8). V imenu take doktrine je Hitler povzročil nameren poboj preko pet milijonov Židov, približno osemsto tisoč Romov – oboji so bili obsojeni na popolno izumrtje; preko dva milijona Poljakov, kjer je bil še poseben napor osredotočen na izbris vseh poljskih inteligenc; nekje okoli šest milijonov Sovjetov, (pretežno Rusov in Ukrajincev) vojnih zapornikov ali civilistov, namerno pobitih ali sestradanih do smrti (več milijonov ubitih v boju ali umrlih za posledicami boja); in najmanj dva do tri milijone hladnokrvno ubitih drugje po Evropi, kjer je bilo samo v Jugoslaviji število žrtev skoraj polovica te številke. Židovski holokavst je vključeval okoli dva milijona otrok, ki so bili namerno umorjeni. To priča o daleč najbolj grotesknem poboju otrok v zgodovini človeštva. Torej na kratko, Hitler je prispeval k poboju sedemnajstih milijonov ljudi (Brzezinski 1993, 10-11). Z ozirom na napisano so postali množični poboji Židov totalno nečloveški procesi, prazni od strasti, kaj šele od sočutja (Brzezinski 1993, 13).

Ironija je bila v tem, da je njegov propad povzročila prav ista sposobnost, ki mu je prej prinesla uspeh, njegova sposobnost za dramatiziranje samega sebe in prepričevanje samega sebe. Njegova vera, da je sposoben delati čudeže, ga je zapirala v utvare, ga slepila, da ni vedel, kaj se zares dogaja, in ga zapeljala k tistemu arogantnemu precenjevanju lastnega političnega daru, ki mu je prineslo

---

¹ Ernst Bayer (1938). *Die SA*. Berlin. Prevod citiran po *Nazi Conspiracy*, IV, 783.

poraz. Greh, ki ga je zagrešil Hitler, so stari Grki imenovali 'hybris', to je napuh oziroma namišljanje, da je kdo več kot samo človek. Nikogar ni še tako gotovo uničila podoba, ki si jo je ustvaril sam, kakor Adolfa Hitlerja (Bullock 1963, 317).

Hitler je v svetovni zgodovini pustil neizbrisen pečat s svojimi dejanji, ki so uničila na milijone življenj. Vodila ga je iluzija po superiornosti svojega ljudstva in manjvrednosti vseh ostalih, ki si po njegovem mnenju niso zaslužili živeti. Njegovo delo in cilji so temeljili na načrtnem antisemitizmu, preko katerega je miril razvnete strasti množic, hkrati pa našel krivca za svoje spodletele poskuse ustvarjanja popolne družbe. Da je antisemitizem tako hitro postal dobesedno množično gibanje in prepričal množice v svojo upravičenost, je poleg Hitlerjeve knjige »*Mein Kampf*« pomembno vplival tudi dokument, imenovan *Protokoli sionskih starešin*, ki je bil po pomenu glede propagandnega podpihovanja takoj za Hitlerjevo knjigo. S pomočjo teh dveh dokumentov je Hitler širil svoja prepričanja in ideje, bistveni pa so bili tudi sami govori in nastopi pred množicami. Kljub temu teh dveh dokumentov ne smemo podcenjevati, saj sta vplivala na sam potek zgodovine, na razvoj in uspeh nacizma in antisemitizma. Zakaj ravno *Protokoli sionskih starešin*? Zato ker sem v času svojega študija samo enkrat naključno naletela na to ime, poleg tega pa nisem našla nobenih posebnih informacij o teh dokumentih. Vendar sem med bolj poglobljeno raziskavo ugotovila, da jih enostavno ne smem prezreti. Pustimo sam izvor dokumenta, ali so res gnusni ponaredki zgodovine ali pa so mogoče avtentični. V tej diplomski nalogi je pomemben samo vpliv »*Protokolov*« na Hitlerja in pomen dokumentov za širjenje antisemitizma.

2 METODOLOŠKI OKVIR DIPLOMSKE NALOGE

2.1 Cilj diplomske naloge

Z mojo diplomsko nalogo sem želela pokazati bolj poglobljeno sliko samega vpliva propagande na množice; v mojem primeru konkretno na temelju Hitlerjeve knjige *Moj boj (Mein Kampf)* in *Protokolov sionskih starešin* ter razsežnosti, do katerih sta ta dva dokumenta pripeljala antisemitizem, katerega lahko definiramo kot množično gibanje. S pomočjo psihologije množic oziroma s Freudom in Adornom sem poskušala dokazati, da je antisemitizem res množično gibanje. Zadala sem si cilj izvesti primerjavo teh dveh dokumentov med seboj, tako vsebinsko kot ideološko, ter kot končni cilj prikazati dejanske podobnosti in vzporednice dokumentov med seboj, razlog pa sem bolj podrobno podala pod samo izpeljavo teze, katere bistvo sem poskušala skozi celotno diplomsko nalogo ohranjati in razvijati. Iz zgodovinskega vidika sta oba dokumenta zloglasna in moralno sporna, zato sem že na začetku zavzela stališče glede *Protokolov sionskih starešin* in jih tako sprejela kot ponaredke, saj jih je tudi zgodovina tako prikazala, obenem nisem poskušala dokazovati nikakršne avtentičnosti le-teh. Analizirala sem jih zgolj iz teoretičnega in vsebinskega vidika, ker so bili za časa Hitlerjeve vlade po pomenu propagandnega gradiva takoj za knjigo *Moj boj (Mein Kampf)* in se mi analiza le teh zdi smiselna za mojo nalogo.

2.2 Metode in tehnike

V svoji diplomski nalogi sem uporabila:

- **Deskriptivno oziroma opisno metodo:** gre za metodo, kjer opisujem in razlagam temeljne pojme, kateri so ključnega pomena za mojo diplomsko nalogo, (v mojem primeru antisemitizem, množična gibanja, propaganda, nacizem, množice...).
- **Analizo sekundarnih virov:** z analizo sekundarnih virov podajam teoretično osnovo, na kateri izhaja moja nadaljnja analiza diplomske naloge. Pod sekundarne vire spadajo vsi zborniki, monografske publikacije, znanstveni članki in avtobiografije, uporabljene v moji diplomski nalogi.
- **Analizo internetnih virov:** drug bistven dokument za analizo v moji diplomski nalogi je bil pridobljen z interneta (Protokoli sionskih starešin). Internet nam danes omogoča skoraj neomejen dostop do raznolikih podatkov, zato navajam uporabo

internetnih virov kot metodo, ker na njej med drugim temelji moja diplomska naloga.

- **Primerjalno metodo:** raziskovalci, ki se ukvarjajo s primerjalnim raziskovanjem, preučujejo vzorce podobnosti in raznolikosti zmerne števila preučevanih primerov oziroma enot (Ragin 2007, 118). Primerjalni pristop je zaradi svojih značilnosti dobra strategija za razvijanje teorije. Med te značilnosti primerjalnega pristopa lahko štejemo tudi poudarek na sistematični analizi podobnosti in razlik v prizadevanju za določanje vzorcev raznolikosti ali podobnosti (Ragin 2007, 124). Primerjalne metode uporabljamo za preučevanje konfiguracij. Konfiguracija je specifična kombinacija lastnosti, ki so skupne nekemu številu preučevanih primerov (Ragin 2007, 128). S primerjalno metodo, prilagojeno moji nalogi, sem se lotila vsebinske in ideološke primerjave dveh dokumentov, ter iskala podobnosti in razlike.

2.3 Izpeljava teze

Tezo sem se odločila izpeljati iz Žižkove knjige *Kuga fantazem (1997)*, ki skozi celotno knjigo orisuje sam pojem fantazme s poudarkom, da se vsaka ideologija opira na neko fantazmatsko ozadje. Kako se pojma navezujeta na mojo tezo pa bom razložila v nadaljevanju.

Običajno znotraj ideologije delovanje fantazme razumemo, kakor da le-ta poudarja fantazmatski scenarij, ki zakriva resnično grozljivost položaja, namesto da bi priznali antagonizme, ki pretresajo našo družbo, se prepustimo ideji družbe kot organske celote, ki jo držijo skupaj sile solidarnosti in sodelovanja. Psihoanalitičnega pojma fantazme tudi ni mogoče zvesti na pojem fantazmatskega scenarija, ki zakriva resnično grozljivost položaja; dodati moramo seveda, da je razmerje med fantazmo in grozo Realnega, ki ga fantazma prikriva, precej bolj dvoumno, kot se utegne videti. Fantazma to grozo prikrije, hkrati pa ustvari tisto, kar naj bi skrila, svojo »potlačeno« referenčno točko.

Ali ni na primer antisemitska demonična podoba Žida, židovske zarote, takšna evokacija skrajne groze, ki je ravno fantazmatski zaslon, kateri je omogočil izogniti se soočenju z družbenim antagonizmom? Tu seveda napeljujem na Hitlerja, ki lahko rečemo, da je pripeljal do dokaj podobnega ali pa celo identičnega stanja v svoji državi

z edinim namenom zamotiti ljudi in jih odvrniti od dejanskega problema ter tako prosto graditi svoje »potlačene sanje«.

Druga stvar, na katero moramo biti pozorni je napetost, ki se nahaja v samem jedru fantazme. Na eni strani je fantazma v svoji blagodejni, stabilizirajoči razsežnosti kot sanje o stanju brez motenj, zunaj dosega človeške izprijenosti; na drugi strani pa se pojavlja fantazma v svoji destabilizirajoči razsežnosti, katere osnovna oblika je zavist. Iz tega lahko sklepamo, da temeljni nauk tako imenovanega totalitarizma zadeva soodvisnost teh dveh aspektov pojma fantazme (fantazma med blagodejnostjo in zavistjo).

Tisti, ki naj bi v polni meri realizirali fantazmo 1, so se morali zateči k fantazmi 2, da bi opravičili svoj neuspeh. – pri Hitlerju se je izključena druga plat nacistične harmonične (Volksgemeinschaft) družbe vrnila v obliki paranoične obsedenosti z židovsko zaroto.

ŽIŽKOV SKLEP: Fantazma 1 in fantazma 2 sta torej kot dve plati istega kovanca:

- dokler skupnost izkuša svojo realnost kot nekaj, kar uravnava/strukturira fantazma 1, mora utajiti njeno inherentno nemožnost, antagonizem v samem njenem osrčju;
- in fantazma 2 (na primer antisemitski lik »Žida«) uteleša to utajitev.

Kratko rečeno, učinkovitost fantazme 2 je pogoj, da fantazma 1 ohranja svojo moč (glej Žižek 1997).

Glede same namenskosti moje diplomske naloge sem si drznila še vključiti koncept tako imenovane ZRCALNE PODOBE, s katero želim pokazati soodvisnost fantazme 1 od fantazme 2, kot obratno.

Moja teza se tako glasi:

Ideologija nacizma se opira na fantazmo o svetovni židovski zaroti, prav tako pa se ideologija židovstva o svetovni prevladi opira na fantazmo o antisemitizmu.

Tako imamo 2 ideologiji: ideologijo nacizma in ideologijo židovske prevlade; ter 2 fantazmi: fantazmo 1 kot fantazmo o svetovni židovski zaroti in fantazmo 2 kot fantazmo o antisemitizmu.

Z zgoraj omenjeno zrcalno podobo pa bom poskušala najti vzporednice med Hitlerjevim delom »*Mein Kampf*« in zloglasnim dokumentom imenovanim *Protokoli sionskih starešin*, saj domnevam, da imata oba dokumenta neverjetne vsebinske podobnosti, seveda vsak za svojo namenskost. Tako bom ugotovila, ali je Hitler črpal iz »*Protokolov*« za goli propagandni namen ter vzdrževanje svoje fantazme, in kje je to razvidno.

2.4 Struktura diplomske naloge

Moja diplomska naloga na grobo sestoji iz treh delov: uvoda, jedra in zaključka. K uvodu lahko štejemo tako uvod v stoletje megasmrti, kot metodološki okvir diplomske naloge, v katerem definiram cilj, metode in tehnike, tezo ter samo strukturo diplomske naloge. V jedru lahko omenim teoretični uvod, kjer bom opredelila teoretična izhodišča in ključne pojme v povezavi z mojo diplomsko nalogo. V jedro vsekakor spada tudi prikaz izvora dokumentov, primerjava le-teh in njihov zgodovinski pomen. Zaključek pa vsebuje dejansko primerjavo dveh dokumentov in interpretacijo rezultatov, kratka ugotovitve, kjer bom svojo tezo potrdila oziroma ovrgla.

3 TEORETIČNI UVOD

3.1 Mladen Dolar o Freudu

Že z bežnim pogledom v stvarni register »*Mein Kampf-a*« lahko takoj opazimo, da dva termina po številu referenc daleč prekašata vse ostale: »Nationalsozialismus« (z izpeljankami) in »Judentum« (z izpeljankami). Skorajda bi lahko postavili splošno pravilo: za vsako omembo nacizma, gibanja, ki ga hoče Hitler s svojo knjigo osnovati in upravičiti, je potrebna vsaj ena omemba židovstva – kot da bi bila identiteta tega porajajočega se gibanja in njegovega »Führer-ja« tako krhka, da jo je treba ves čas podpirati in jamčiti s to pomanjšano podobo, s tem ves čas zavračanim in ves čas vračajočim se drugim, ki se ga ne da nikoli znebiti. Vse kaže, da je mesto Žida na vertikali, prav v tisti edinstveni točki, kot da bi ne bilo ničesar drugega kot mesto samega »Führer-ja«. Tu sta »Führer« in židovski predmestni brivec dobesedno ena in ista oseba. Kako razrešiti to notranjo spojenost Žida in »Führer-ja«, za kakšno ceno lahko razpletemo to njuno prepletenost, če ne z realizacijo te pomanjšane podobe, ki jo predstavlja vsa ta zgodba o Židih, vgrajena v samo konstitucijo nacizma: Židje, ki so izbrano ljudstvo, prav kakor nacisti (in to je pač temeljni zastavek Mojzesa – da ni izbranega ljudstva, a tega Freud ne dokazuje na nacistih, kar bi bilo lahko, temveč na tem ljudstvu, ki mu sam pripada, naposled na samem sebi kot želečem subjektu), Židje, ki žrtvujejo svoje otroke, zastrupljajo množice, se kopljejo v krvi in delajo vse možne zločine proti človeštvu – vse tisto, kar bodo oziroma so do zadnjih detajlov storili nacisti v realnosti. Tako Freudova sijajna analiza iz »*Množične psihologije*« že vsebuje vse elemente za analizo antisemitizma (Dolar 1982, 82).

3.2 Množična psihologija po Freudu in Adornu

Psihoanaliza pojasni, kako so lahko nagoni skozi družbeno instanco družine potlačeni in skrivenčeni do tiste mere, da ljudje, proizvodi družinske socializacije, ne le pristajajo na obstoječi družbeni red, temveč celo sami aktivno podpirajo in zahtevajo avtoritarno gospostvo (Dolar 1982, 60).

Celotno poglavje se nanaša pretežno na dve knjigi, in sicer Sigmunda Freuda: *Množična psihologija in analiza jaza* (*Massenpsychologie und ich-analyse* 1921) ter Theodorja

W. Adorna: *Freudovska teorija in struktura fašistične propagande* (Freudian theory and the pattern of fascist propaganda 1951).

Po Freudu je problem množične psihologije tesno povezan z novo vrsto duševnega obolenja, značilnega za novo dobo, ki zaradi družbenoekonomskih razlogov doživlja zaton individuuma in posledico tega zatona – njegovo duševno šibkost. Čeprav se Freud ni ukvarjal z družbenimi spremembami, je v monadoloških mejah individuuma razbral sledove njegove globoke krize in njegove pripravljenosti, da se nekritično vda mogočnim vnanjim kolektivnim močem (Adorno v Močnik 1981, 148). V svoji knjigi *Množična psihologija in analiza jaza* (1921, 1924) Freud poskuša razširiti analizo človeških skupin, izhajajoč iz idej, ki so bile že razvite v knjigi *Totem in Tabu*² (1912-13) (Bocock 2002, 92). Začne z diskusijo Le Bonovega dela o skupinah oziroma množicah.³ Freud izpostavi podobnost med Le Bonovim opisom množic in obnašanjem otrok in primitivnih ljudstev s svojo analizo v tretjem poglavju v *Totemu in Tabuju*. Ljudje v množicah ne morejo tolerirati zamud v zadovoljevanju njihovih želja. Množice razvijejo občutek vsemogočnosti; možnost nemogočega izgine za individuuma v skupini v smislu, da je vse mogoče. Na množice se lahko vpliva s čustvi in podobami, ne pa z racionalno mislijo ali realno izvedljivimi idejami, zato se množice lahko opiše kot iracionalne. Množice so konzervativne, imajo globok odpor do inovacij in napredka, spoštujejo in ponižno ubogajo avtoriteto voditelja. Množica si želi biti vladana in zatirana in se želi bati svojih gospodarjev. V množici individuumi izgubijo svoje zadržke in so pripravljeni pokazati svoje krute, brutalne, destruktivne nagone, ki so mirno ležali v ljudeh kot relikvije iz primitivnih epoh. Ljudje so lahko ganjeni celo do te mere, da izvedejo popolnoma nesebična dejanja, s katerimi izkažejo pripadnost množici oziroma skupini. Moralni standardi so lahko dvignjeni ali spuščeni v množicah. Intelektualni standardi so zmeraj znižani. Množice nimajo nobenega interesa po resnici obenem pa jih fascinirajo že določene ključne besede, kot da bi bile magični uroki. Tako množice želijo od svojih voditeljev nek sklop idej, vere, ideologije ter da le-ta po Le Bonu poseduje tako imenovani prestiž. Tu lahko koncept povežemo z Maxom Webrom in njegovim videnjem karizme – voditelj z darom vsemogočnosti, ki lahko prepriča privrženca o svojih izrednih močeh.

---

² V *Totemu in Tabuju* se je Freud ukvarjal predvsem z Ojdipom, tabujem incesta, totemskih simbolih med primitivnimi ljudstvi in med otroci v evropskih družbah, ter emocionalno ambivalenco. Razdeljena je na štiri eseje, Freud pa je črpal in razvijal ideje v *Množični psihologiji* iz tretjega poglavja.

³ »Foule« v Le Bonu; »masse« pa je nemška beseda, katero je uporabil Freud.

Odkar sta Freud in Le Bon pisala o množicah, je vzpon fašizma in nacizma potrdil njune analize o množicah in njihovi vlogi v popularnih političnih gibanjih za poznejše generacije. Wilhelm Reich in pisci Frankfurtske šole so tako iz Freudove teorije o psihologiji množic in njihovega odnosa do voditeljev dobili velik interes podati razlago vzrokov fašizma in nacizma (Bocock 2002, 92-93). Freud ne spodbija pravilnosti znanih Le Bonovih označb množice, po katerih je ta de-individualizirana, brezumna, zlahka vodljiva, nagnjena k nasilnim dejanjem in skoz in skoz regresivne narave. Freud pa se od Le Bona zares razlikuje po tem, da pri njem ni tistega tradicionalnega zaničevanja množic, ki je bila glavna tematika pri večini starejše psihologije. Namesto da bi iz ustaljenih opisov sklepal, da so množice same po sebi manjvredne in da bodo bržkone takšne tudi ostale, sprašuje v duhu pristnega razsvetljenstva, kaj množice naredi za množice (Adorno v Močnik 1981, 149).

Freud nadalje razpravlja, ali poleg seksualnega nagona in samoohranitve v človeških bitjih obstaja tudi čredni nagon. Ljudje so dejansko hordne živali in pripadajo skupinam, ki se strukturirajo okoli voditeljev, ne pa čredne živali brez hierarhije. Freud na eni strani izpostavi zavist, ki je sovražno čustvo do nekoga drugega, ki poseduje nekaj ali nekoga, kar bi oseba, katera čuti zavist, želela imeti. To vodi do zahtev po enakosti med skupinami, ki pa se ne navezuje na vodjo, kateri mora biti superioren vsem članom – to je skupinska formacija, ki je bolj zaželjena od večine ljudi in naj bi bila po Freudu najbolj stabilna. Iz tega izhaja, da si vsi člani skupine želijo biti enakovredni, toda to bodo vedeli le pod pogojem, če bo nad njimi en superioren vodja, ki ga bodo lahko istočasno ljubili in sovražili. Ta skupinska struktura se po Freudu imenuje prvinska čreda, katere koncept je že razširjal po Darwinu v knjigi *Totem in Tabu* (1912). Prav tako kot obstaja primitiven sloj v vsakem posamezniku, tako je tudi relikvija prvinske črede vključena v vsako zbirko posameznikov, ki tvorijo skupino⁴ (Freud v Pečjak 1994, 168). Množična psihologija je najstarejša oblika psihologije, ki jo Freud uveljavi, s čimer misli na prvinsko čredo kot temeljno v človeških družbah in njihovem razvoju v človeški evoluciji (Bocock 2002, 96-97). Tako glede na celoto Freud zavrača priročno hipotezo o socialnem ali črednem nagonu, ki ni zanj nikakršna rešitev, ampak v bistvu problem. Celo če predpostavimo, da v individuumih še nadalje obstajajo arhaični predindividualni instinkti, se ne moremo kar sklicevati na to

---

⁴ Praoblika človekove družbe je bila horda, ki jo obvladuje dominanten samec, sinovi so ga ljubili in se ga bali, nato so ga združeno ubili.

dediščino, ki se je ohranila v njih, marveč bi morali pojasniti, zakaj se današnji ljudje povrnejo k oblikam vedenja, ki so v kričečem protislovju z njihovo lastno racionalno ravniyo in s sodobno stopnjo razsvetljene tehnične civilizacije. In prav to je tisto, česar se loti Freud. Ugotoviti skuša, katere sile povzročijo, da se individuumi preobrazijo v množico. »Če so posamezniki v množici povezani v enote, mora pač obstajati nekaj, kar jih med seboj veže, in nemara je prav ta vez tisto, kar je za množice značilno (Adorno v Močnik 1981, 149-150).«

3.2.1 Libidinalna vez

Medtem ko je Freud iskal vezivo, katero drži množico skupaj, pa je tudi odkril temeljni problem fašistične manipulacije. Fašistični demagog, ki mora dobiti podporo milijonov ljudi za cilje, v veliki meri nezdržljive z njihovimi lastnimi racionalnimi interesi, namreč zmore to le tako, da umetno ustvari tisto vez, ki jo išče Freud. V skladu s splošno psihoanalitično teorijo Freud meni, da je vez, ki individuume združuje v množico, libidinalne narave. Koherenco množic v celoti pojasnjuje z načelom ugodja, to se pravi, z dejanskimi ali z nadomestnimi zadovoljitvami, do katerih pridejo individuumi, ko se predajo množici. Hitler se je tega libidinalnega izvira tvorbe množice dobro zavedal, ko je udeležencem svojih zborovanj pripisoval specifično ženske poteze pasivnosti, s čimer je tudi nakazal vlogo nezavedne homoseksualnosti v množični psihologiji (Adorno v Močnik 1981, 150). Posameznik se v množici znajde v okoliščinah, ki mu dopuščajo, da odvrže potlačitev nezavednih gonskih vzgibov. Tisti, ki se utopijo v množici, niso primitivni ljudje, pač pa kažejo primitivne načine vedenja, ki so v nasprotju z njihovim normalnim racionalnim vedenjem (Adorno v Močnik 1981, 151).

Libidinalna vez med člani množice ni ne-zavrto seksualna, zato se postavlja vprašanje, kateri psihološki mehanizmi primarno seksualno energijo preoblikujejo v čustvene vezi, ki držijo množico skupaj. Freud na to odgovori z analizo pojavov, ki jih zaobsegata pojma sugestije in sugestibilnosti. V sugestiji vidi tako imenovano špansko steno, za katero se skrivajo ljubezenski odnosi. Pri tem je bistveno, da je ljubezenski odnos za sugestijo nezaveden. Freud opozori, da v organiziranih množicah, kakršni sta cerkev in vojska, ljubezni med člani ali sploh ne omenjajo ali pa jo izražajo le v posredni in sublimirani obliki, s posredstvom religiozne podobe, v čaščenju katere se člani

združujejo in katere vseobsegajočo ljubezen morajo posnemati v svojih medsebojnih odnosih. Značilno je, da je omenjanje ljubezni pri umetno poenotenih fašističnih množicah sodobne družbe skorajda popolnoma izključeno. Hitler se je izogibal tradicionalni vlogi ljubečega očeta in jo je nadomestil z negativno vlogo grozeče avtoritete. Pojem ljubezni so prestavili na abstraktno predstavo Nemčije in so ga le redko omenjali brez pridevnika fanatična, s katerim je celo še ta ljubezen pridobila prizvok sovraštva in napadalnosti do tistih, ki jih ne vključuje (Adorno v Močnik 1981, 152). Libidinalna struktura fašizma in celotna tehnika fašističnih demagogov sta avtoritarni. Prav v tem se tehniki demagoga in hipnotizerja ujemata s psihološkim mehanizmom, ki v posameznikih povzroča procese regresije, s katerimi postanejo zgolj člani množice.

Hipnotizer s svojimi ukrepi torej zbudi v subjektu kos njegove arhaične dediščine, ki je pomagala tudi staršem in je individualno znova oživela v odnosu do očeta, v predstavi nadvse mogočne in nevarne osebnosti, ki se do nje lahko naravnaš samo pasivno-mazohistično, ob kateri zgubiš svojo voljo in s katero biti sam, ji stopiti pred oči, je videti nevarno tveganje. Samo nekako tako si lahko predstavljamo odnos posameznika v praksi do praočeta... Vodja množice je še vedno bojazen zbujujoči praoče, množica še zmeraj hoče, da bi ji gospodovala neomejena oblast, v kar največji meri hlepi po avtoriteti in je po Le Bonu žejna tega, da bi se podvrgla (Adorno v Močnik 1981, 153).

Ta odlomek pravzaprav definira bistvo in vsebino fašistične propagande. Ta je psihološka zaradi svojih iracionalnih, avtoritarnih namenov, ki jih ni mogoče doseči z racionalnim prepričevanjem, marveč le s spretnim obujanjem »dela arhaične dediščine subjekta«. Fašistična agitacija se zato osredotoča v predstavi vodje – ne glede na to, ali ta vodja zares tudi vodi ali pa le zastopa skupinske interese – saj lahko samo ta psihološka podoba obudi idejo vsemogočnega in grozečega praočeta (Adorno v Močnik 1981, 154). Prav v tem, da formirajo predstavo o vsemogočni in nebrzdani očetovski podobi, ki daleč presega individualnega očeta in je zato primerna za povečavo v »množični jaz«, je edini način, kako je mogoče vsiliti »pasivno-mazohistično stališče«, v katerem moraš izgubiti svojo voljo, stališče, ki ga od fašističnih privrženecv zahtevajo toliko bolj, kolikor bolj je politično vedenje, v katero jih hočejo prisiliti, nezdržljivo z racionalnimi interesi, ki jih imajo kot privatne osebe, in z interesi skupine ali razreda, ki mu dejansko pripadajo (Adorno v Močnik 1981, 155).

3.2.2 Idealizacija in identifikacija

Mehanizem, ki preobrazi libido v vez med vodjo in vodenimi in med vodenimi samimi, je identifikacija (Adorno v Močnik 1981, 155). Identifikacija s pomočjo idealizacije, ki je karikatura resnične, zavestne solidarnosti, je kolektiven postopek in učinkuje v neznansko velikem številu ljudi s podobnimi karakternimi dispozicijami in libidinalnimi nagnjenji. Fašistična »ljudska skupnost«⁵ docela ustreza Freudovi definiciji množice kot nekega števila posameznikov, ki so postavili isti objekt na mesto ideala jaza in se torej v svojem jazu med seboj identificirajo. Na drugi strani si podoba vodje sposoja praočetovsko vsemogočnost pri moči kolektiva. Fašistični vodja skuša doseči prav to, da bi ga idealizirali, in tej idealizaciji je potrebna ideologija »*Führer-ja*«. Ljudi, s katerimi mora računati, praviloma muči značilni moderni konflikt med zelo razvito racionalno, k samoohranitvi naravnano instanco jaza, in nenehnimi neuspehi pri zadovoljevanju zahtev njihovega jaza. Ta konflikt poraja močne narcisistične gonske impulze, ki jih je mogoče absorbirati in zadovoljiti le z idealizacijo, ki narcisistični libido delno prenese na objekt. To se ujema s tem, da je videti podoba vodje kot povečava subjekta: ko človek naredi vodjo za svoj ideal, ljubi pravzaprav samega sebe (Adorno v Močnik 1981, 157). Če naj vodja omogoči narcisistično identifikacijo, se mora sam prikazovati kot absolutno narcisističen; iz tega spoznanja izpelje Freud opis »praočeta horde«, ki bi prav tako lahko bil opis Hitlerja: »Na začetku človeške zgodovine je bil vodja tisti nadčlovek. Še danes potrebujejo množični individuumi utvaro, da vodja ljubi vse enako in pravično, vodji pa ni potrebno kogarkoli ljubiti, lahko je gospodovalen, absolutno narcisističen, biti pa mora samozavesten in samostojen (Freud v Adorno v Močnik 1981, 158).«

3.2.3 Sovražnost do drugih

Hitlerjeva slovita formula »odgovornost navzgor, avtoriteta navzdol« natančno racionalizira ambivalentnost značaja, za katerega se je v nemškem ljudskem reklu našel izraz »biciklistična narava«.⁶ Težnja k »teptanju navzdol«, ki se tako pogubno izraža v preganjanju nemočnih in slabotnih manjšin, je enako izrazita poteza tega značaja kakor sovraštvo do tistih, ki so zunaj. Praktično se obe težnji pogosto prekrivata. Freudova teorija osvetljuje vse prežemajoče togo razlikovanje med ljubljeno lastno skupino in

---

⁵ »Volksgemeinschaft«

⁶ »Radfahrernatur«

zavračano tujo skupino. Zakaj torej nekateri ljudje ljubijo to, kar jim je enako, sovražijo pa tisto, kar je drugačno? Freud opozori, da je dihotomija med lastno in tujo skupino duševno tako globoko zakoreninjena, da določa tudi tiste množice, katerih ideje bi takšne reakcije očitno morale izključevati (Adorno v Močnik 1981, 160-161). Freud sovražnost do tuje skupine razlaga z narcisizmom:

Nenaklonjenost in odpor, ki ju čisto neprikrito občutimo do bližnjih nam tujcev, sta izraz samoljubja, narcisizma, ki stremi po samouveljavljanju in se vede tako, kot bi bil že sam odklon od naših individualnih uobličenj njihova kritika in poziv, naj jih preoblikujemo. Narcisistični dobiček, ki ga zagotavlja fašistična propaganda, je očiten. Nenehno in včasih na precej sprevržen način pravi, da so privrženci preprosto že zaradi svoje pripadnosti boljši, hierarhično višji in čistejši od tistih, ki so izključeni. Koncentracija sovražnosti do tuje skupine odstranjuje netolerantnost v lastni množici, do katere bi sicer veljal neki nadvse ambivalenten odnos. Toda ta netolerantnost izgine, trajno ali začasno, s tvorbo množice in v množici. Dokler množična tvorba traja in do tja, do koder seže, se vedejo vsi individuumi, kot bi bili enaki, prenašajo posebnost drugega, se z njim izenačujejo in ne občutijo do njega nikakršnega odpora. Takšno omejitev narcisizma lahko povzroči samo en moment, namreč libidinalna povezanost z drugimi osebami (Adorno v Močnik 1981, 63-64).

3.2.4 Freud o stališču teorije libida

Freud poda naslednje definicije spodaj izbranih pojmov:

ZALJUBLJENOST temelji na hkratni prisotnosti direktnih in glede cilja zavrtih seksualnih teženj, pri čemer objekt pritegne del narcisističnega libida jaza nase. V njej je prostor samo za jaz in za objekt.

HIPNOZA se kot zaljubljenost omejuje na dve osebi, temelji pa izključno na glede cilja zavrtih seksualnih težnjah in postavlja objekt na mesto ideala jaza.

MNOŽICA ta postopek pomnoži; ujema se s hipnozo glede narave gonov, ki jo povezujejo, in glede nadomestitve ideala jaza z objektom; dodaja pa identifikacijo z drugimi individuumi, sprva nemara omogočeno zaradi enakega odnosa do objekta. Obe stanji, hipnoza in množična tvorba, sta dedna usedlina iz filogeneze človeškega libida, hipnoza kot dispozicija, množica pa poleg tega še kot neposreden preostanek. Nadomestitev neposrednih seksualnih teženj, katere so glede na cilj zavrti, pri hipnozi

in množični tvorbi podpira ločitev med jazom in idealom jaza, katerega začetek opažamo že pri zaljubljenosti.

NEVROZA izstopa iz te vrste. Tudi nevroza temelji na posebnosti razvoja človeškega libida, namreč na dvojnem nastavku direktne seksualne funkcije, ki jo prekine doba latence. Toliko ima nevroza, kakor hipnoza in množična tvorba, značaj regresije; tega zaljubljenost nima. Nastopi tamkaj, kjer se ni povsem posrečilo napredovanje od direktnih h glede cilja zavrtim seksualnim gonom in je konflikt med goni, sprejetimi v jaz, ki so ta razvoj opravili, in deli istih gonov, ki iz potlačenega nezavednega – kot še drugi, povsem potlačeni gonski vzgibi – streme k svoji direktni zadovoljitvi. Vsebinsko je neizmerno bogata, ker obsega vse mogoče odnose med jazom in objektom, take, ki objekt pridržijo, in tudi take, ki so objekt odvrgli ali ga vzpostavili v samem jazu, pa tudi konfliktno odnose med jazom in njegovim idealom jaza (Freud v Močnik 1981, 73-74).

3.2.5 Mojzes in Monoteizem

Zadnje veliko delo Freuda *Mojzes in Monoteizem* (1939) vključuje ideje, ki na prvi pogled niso vredne pozornosti učenjakov, dokler ne sprevidimo, da se Freudovo pričakovanje zelo približa končni rešitvi židovskega problema (Bocock 2002, 98). Predvidel je zgodovinski razplet z Židi, še preden je sploh kdorkoli izven nacističnega režima vedel, kaj se načrtuje za evropsko židovstvo (Bocock 2002, 22).

Glavna tematika, ki je obravnavana v knjigi, je Freudova analiza odnosov med judovstvom in krščanstvom v Evropi, še posebej med Židi in germanskim ljudstvom. Trdi, da problem antisemitizma še zdaleč ni podoben drugim oblikam sovražnosti med etničnimi in verskimi skupinami različnih tradicij, kot recimo med Hindujci in muslimani v Indiji. Tu je nekaj posebnega v antisemitizmu, ki ima podzavestne korenine unikatne vrste. Za lažje razumevanje moramo nujno slediti Freudovim argumentom o izvorih judovstva. Judovstvo je najbolj monoteistična religija, v kateri je samo en Bog, ne veliko bogov, boginj ali svetnikov (Bocock 2002, 110). Vemo, da je od vseh ljudstev, ki so živela v starem veku okoli sredozemske kotline, judovsko skorajda edino, ki je obstalo po imenu in bržčas tudi po substanci vse do današnjega dne. Z brezprimerno odpornostjo je kljubovalo nesrečam in trpinčenju, razvilo posebne značajske poteze in si poleg tega pridobilo prisrčno nenaklonjenost vseh drugih

narodov. Odkod izvira ta vitalnost Judov in kako se ujema njihov značaj z njihovimi usodami, to je tisto, kar bi hoteli bolje razumeti. Izhajati velja iz značajске poteze, ki obvladuje odnos Judov do vseh drugih. Nedvomno imajo o sebi posebno visoko mnenje, štejejo se za žlahtnejše, višje stoječe, močnejše od drugih narodov, od katerih se ločijo tudi po številnih običajih. Pri tem jih v življenju navdihuje prav posebno zaupanje, kakršno ti podeli posest dragocenega imetja, nekakšen optimizem: pobožni ljudje bi temu dejali zaupanje v Boga. Razlog tega vedenja poznamo in vemo, kaj je njihov skrivni zaklad. Zares se štejejo za »ljudstvo, izvoljeno od Boga«, mislijo, da so Bogu posebej pri srcu in so zato lahko ponosni in polni zaupanja. Po zanesljivih poročilih so se vedli tako kot danes že v helenizmu, Judje so bili torej že tedaj formirani in Grki, med katerimi in ob katerih so živeli, so se na judovsko posebnost odzivali prav tako kot se današnji »gostiteljski« narodi. Skoraj bi mislili, da so se odzivali kot bi tudi sami verjeli v prednost, ki si jo je izraelsko ljudstvo lastilo. Če si razodeti ljubljeneц strah vzbujajočega očeta, se ni čuditi, da so bratje in sestre ljubosumni; kako daleč pa lahko vodi ljubosumje, zelo lepo kaže judovska zgodba o Jožefu in njegovih bratih⁷ (Freud v Močnik 1981, 79).

Videti je, kakor da bi potek svetovne zgodovine potrjeval judovsko domišljavost, ko se je namreč pozneje bogu zahotelo, da bi poslal človeštvu Mesijo in odrešenika, ga je izbral spet iz judovskega ljudstva. Drugi narodi bi si takrat lahko rekli: res je, prav so imeli, od boga izvoljeno ljudstvo so. Namesto tega pa se je primerilo, da je odrešenje, ki jim ga je prinesel Jezus Kristus, sprožilo v njih samo še večje sovraštvo do Judov, medtem ko Judje sami niso imeli od tega vnovičnega dokaza svoje prednosti nobene koristi, ker odrešenika niso priznali. Na podlagi izvora Judov in njihove zgodovinske poti lahko trdimo, da je bil Mojzes tisti, ki je vcepil v judovsko ljudstvo njihovo idejo o izbranstvu. Z zagotavljanjem, da so izvoljeno božje ljudstvo, jim je vzdignil samozavest, jim naložil posvečevanje in obveznost, da se ločijo od drugih. Drugim narodom samozavesti seveda ni manjkalo; prav kot danes se je tudi tedaj štela vsaka narodnost za boljšo od vseh drugih. Toda samozavest Judov je Mojzes zasidral v religiji, postala je del njihovega religioznega verovanja. Ker vemo, da stoji za Bogom, ki je Jude izvolil in jih rešil iz Egipta, osebnost Mojzesa, ki je to, baje po božjem naročilu, izpeljal, si drznemo reči: Jude je ustvaril en sam človek, Mojzes.

---

⁷ Jožefa, ki ga je bog izvolil za posebne namene, so bratje prodali v Egipt; gl. Gen 37, 39-48 in 50.

Njemu se mora to ljudstvo zahvaliti za svojo trdoživost, pa tudi za veliko tiste sovražnosti, ki jo je doživljalo in jo še doživlja (Freud v Močnik 1981, 80).

Razložiti smo skušali od kod izvira svojevrsten značaj judovskega ljudstva, značaj, ki mu je verjetno omogočil obstati vse do danes. Potegnemo lahko sklep, da je ta značaj skoval Mojzes, ko je dal Judom religijo, ki je tako močno dvignila njihovo samozavest, da so se šteli za vzvišene nad vsa druga ljudstva. Potem so se obdržali tako, da se z drugimi niso družili. Mešanje krvi jih pri tem ni kaj dosti motilo,⁸ tisto, kar jih je združevalo, je bil idealni moment, skupna posest določenih intelektualnih in emocionalnih dobrin.

Mojzesova religija je bila učinkovita, ker je:

1. omogočila ljudstvu udeležbo pri veličastni novi predstavi boga;
2. trdila, da je ljudstvo ta veliki Bog izvolil in mu namenil dokaze svoje posebne naklonjenosti;
3. ker je vsilila ljudstvu napredek v duhovnosti, ki je bil že sam na sebi dovolj pomemben, poleg tega pa je še odprl pot k visokemu spoštovanju intelektualnega dela in nadaljnjim odpovedim gonom.

(Freud v Močnik 1981, 95)

Ravno zato, ker so se bili Judje sposobni odpovedati svojim prvotnim gonom in se dvigniti na duhovnem nivoju (sam namen obrezovanja je bil v celoti v skladu z zahtevami vere), saj so s tem nadomeščali manjko pri svojem libidu in egu, so se posledično še s tem dejanjem počutili boljše in superiorne, kar mnogi ostali narodi in vere niso zmogli.

3.3 Množična gibanja

3.3.1 Množično obnašanje in družbena gibanja

Vse pojavne oblike množičnega obnašanja in družbenih gibanj označuje povezano delovanje določene množice ljudi. Splošni izvor posamične odklonskosti in množičnega obnašanja ter družbenih gibanj je isti. Iščemo ga v nezdržljivosti interesov dveh nasprotujočih si strani, ki opredeljujejo določeno konfliktno situacijo (Jambrek 1990,

---

⁸ V nasprotju s Hitlerjevim prepričanjem, ki je vse ideje polagal na bistvo čiste krvi in čiste rase.

239). Objektivno nezdržljivost interesov pa spremljajo običajno tudi ustrezni občutki sovražnosti in negativnih stališč. Lahko govorimo tudi o odtujenosti⁹ kot socialnopsihološkem pojavu; o družbenem nemiru; o anomiji, s katero označujejo duševno stanje dvoma in negotovosti glede veljavnosti družbenih pravil; o antipatiji; absolutni in relativni deprivaciji ali nezadovoljenosti določene potrebe; frustracijah, napadalnosti (agresivnosti); neprilagojenosti; pa tudi o duševnih stiskah, napetostih in pritiskih. Čim močneje so občutena ta duševna stanja tem verjetneje je, da interesno nasprotje, ki označuje konfliktno situacijo, preraste v dejanski, neposredni spopad. In čim več udeležencev v določeni konfliktni situaciji občuti zaradi svojih skupnih interesov podobno vrsto duševne napetosti tem bolj verjetno je, da spopad ne bo ostal omejen le na individualno odklonsko dejanje, ampak bo prerastel v množično obnašanje ali družbeno gibanje (Jambrek 1990, 240). Množično obnašanje in gibanja predvsem niso institucionalizirana, formalno organizirana, rutinska ali ceremonialna. Prav rutinizacija in birokratizacija namreč označujeta proces spreminjanja množičnega ravnanja, gibanja iz stanja spontanega upora in inovacije v institucijo, ki je družbeno priznana in varovana.

Množično obnašanje in gibanje pogojujejo naslednje okoliščine:

- a) določen vzorec družbenega obnašanja ali **družbeni red**, ki ga okvirjajo legitimna družbena pričakovanja in pravila, varujejo pa ustrezna sredstva družbenega nadzora in prisiljevanja;
- b) **nezadovoljstvo določene množine ljudi** (deprivacija, anomija, odtujenost...) in družbeni problem;
- c) oblikovanje in širjenje določene zamisli, prepričanja ali predstave o tem, kako odpraviti vire nezadovoljstva oziroma rešiti problem s spremembo obstoječega ustaljenega vzorca ali pogoja ravnanja oziroma vsega družbenega reda; **prepričanje, na podlagi katerega se nezadovoljna množina ljudi združi**, mobilizira za skupno akcijo, pa hkrati nakazuje obrise nove oblike družbene ureditve, ki naj nadomesti prejšnjo, do sedaj veljavno;
- d) **povod**: če sta podana osnovna pogoja množičnega obnašanja ali gibanja, to je nezadovoljstvo ter predstava o izviru problema, zadostuje katerikoli slučajni, vendar sorazmerno dramatični dogodek za izbruh konkretnega družbenega gibanja, ki je tudi

---

⁹ Alieniranosti

časovno in teritorialno določeno; kot primer tega lahko navedem prvo svetovno vojno, katero je sprožil sarajevski atentat;

e) in končno, v imenu skupnega prepričanja o izviru problema, se nezadovoljna skupina ljudi združi, **mobilizira za skupno akcijo**; v tem procesu imajo pomembno vlogo zlasti vodstvo gibanja in sredstva za prenos informacij.

Množično obnašanje, pa tudi družbeno gibanje, je torej usklajena, vendar ne institucionalizirana dejavnost množice ljudi, ki jih združujejo skupni družbeno pogojeni problemi in ustrezni občutki nezadovoljstva. Ti se v imenu splošne predstave o izviru svojih težav in prepričanja o tem, kako spremeniti obstoječe stanje, mobilizirajo za skupno akcijo, potem ko je bil zanj dan ustrezen povod (Jambrek 1990, 241-242).

Nacionalsocializem je vpotegnil posameznika v totalno mobilizacijo, kjer mora do maksimuma vse svoje sile dati na razpolago družbi. Pri tem je odpravil meje med zasebnim in javnim življenjem in posamezniku vzel vsako samostojnost. V zameno je dovolil najnižkotnejšo agresivnost proti Židom in drugim sovražnikom reda ter nasploh nebrzdano izživljanje nagonov. »Razdejanje temeljnega kamna sodobne družbe, družine, lahko bolj prepričljivo kot kateri koli drugi posamezni argument dokaže, da se v Nemčiji gradi Novi družbeni red (Pollock v Dolar 1982, 48).«

3.3.2 Množična sovražnost kot primer množičnega obnašanja

Od časa do časa nenadoma izbruhnejo na dan sovražni občutki ali nezadovoljstvo množice do kakega že dalj časa nepriljubljenega subjekta. Določena množica ljudi je nezadovoljna s svojim položajem, zato polagoma narašča družbena napetost. Oblikuje se prepričanje o tem, da je določena oseba, družbena vloga ali skupina odgovorna za njihove probleme. Razne govornice, obrekovanja, neformalni pogovori in podobni pojavi označujejo začetno obdobje mobilizacije nezadovoljstva. Konkretno akcijo pa sproži primeren dogodek, ki usmeri pozornost množice na določen objekt. Dejansko izražanje nezadovoljstva ali izbruh sovražnosti, vzpostavi torej kratek stik med negativnimi stališči do konkretnih oseb, dogodkov ali skupin ter nakopičenimi frustracijami množice. Oblikuje se posplošeno prepričanje, da bo problem razrešen, če se spremeni določen dejavnik ali vzorec družbene organizacije (Jambrek 1990, 249-252). Družbena gibanja kot posebna vrsta množičnega obnašanja si prizadevajo spremeniti družbena

pravila in vrednote. Družbena gibanja, ki želijo predrugačiti vso institucionalno, normativno in vrednostno ureditev družbe, pa preraščajo v revolucionarna gibanja (Jambrek 1990, 249).

3.3.3 Vrste družbenih gibanj

Gibanje kot tako temelji na skupinskih prizadevanjih določene množice ljudi, ki jih v enotno akcijo združuje določena predstava o tem, kako spremeniti obstoječe stanje. V nasprotju z drugimi primeri in zvrstmi množičnega obnašanja so družbena gibanja usmerjena proti splošnejšim ravninam in področjem družbe in njenih sestavin. Spremeniti želijo določeno **institucionalno področje** (na primer državno ureditev, ekonomsko strukturo družbe, lastninska razmerja, politične ustanove,...), cel **kompleks družbenih odnosov** (na primer višino in obliko družbene slojevitosti, družinske odnose, generacijska razmerja,...), **družbeni položaj določene skupine, sloja ali razreda** (na primer delavskega razreda, kmetov, žena, študentov, narodnostne manjšine, verske skupine,...), **družbena pravila** (na primer glede razveze zakonske zveze, umetno izzvanega splava, uživanja mamil, smrtne kazni,...) ali **vrednote** (na primer individualizem, določena verska prepričanja,...).

Tako se družbena gibanja med seboj razlikujejo in dobivajo svoje ime po skupini, **sloju** ali razredu, iz katerega prihajajo njegovi udeleženci: govorimo o mladinskem, ženskem, delavskem ali kmečkem gibanju. Nadalje se gibanja ločijo glede na **institucionalno področje** od koder izvirajo: versko, politično, kulturno gibanje. Izjemnega pomena je vsebinsko razvrščanje družbenih gibanj glede na njihove **cilje** in vrednostno usmeritev, ki združuje njihove udeležence, na primer narodnoosvobodilno, nacionalistično, prohibicionistično, socialistično, komunistično gibanje in druga. Glede na **obseg družbenega življenja**, ki ga gibanje želi spremeniti, ločimo med gibanji za družbeno reformo in delne spremembe družbe ter revolucionarnimi gibanji, ki težijo za korenitimi spremembami vsega družbenega sestava, njegove družbenoekonomske ureditve in razredne strukture. Pogoste so tudi oznake gibanj glede na njihovo **inovativnost**. Tista gibanja, ki želijo ohraniti obstoječe stanje, imenujemo konservativna ali nazadnjaška. Če si prizadevajo za ponovno vzpostavitev že preživelih, starih odnosov, značilnih za prejšnja obdobja družbenega razvoja, pravimo, da so reakcionarna, restavracijska ali kontrarevolucionarna. Preporodna gibanja so tista, ki poskušajo ponovno oživeti sicer

legitimne vrednote obstoječe družbene ureditve, ki so imele v preteklosti večjo težo, pa so s pretekom časa iz različnih razlogov nekako zbledele in izgubile svojo privlačno moč za množice. V to zvrst spadajo gibanja za narodnostni preporod, za oživljanje revolucionarnih tradicij določene družbe, množična prizadevanja za kulturno ali civilizacijsko renesanso družbe,... Napredna, progresivna ali revolucionarna gibanja pa poskušajo vzpostaviti nove družbene odnose, vrednote in institucionalne okvirje, ki omogočajo osvobajanje delavskega razreda in so naperjene proti pogojem njegove politične odtujenosti (Jambrek 1990, 252-254).

3.3.4 Mehanizmi in sredstva za rast in organizacijo gibanja po H. Blumerju

H. Blumer obravnava mehanizme in sredstva, ki omogočajo, da gibanje raste in se organizira. Ta sredstva so:

- a) Agitacija, katere naloga je vznemiriti ljudi, vzburiti v njih nove želje in nagibe, jih osvoboditi prejšnjih vezi in zavor ter jih tako pripraviti za udeležbo v gibanju.
- b) »Esprit de Corps« daje gibanju določeno obstojnost in trajnost. Pomeni namreč način organiziranja občutkov množice. Je oblika skupinskega entuziazma, ki utrjuje v ljudeh novo predstavo o njih samih. »Esprit de Corps« vsebuje spoznanje o skupnih sovražnikih ali nasprotnikih, temelji na neformalnem druženju in osebnem poznavanju drugih članov gibanja, utrjujejo pa ga različne oblike, na primer množični shodi, zborovanja, parade, demonstracije, protestni mitingi,...
- c) Morala gibanja opredeljuje njegov trajni skupni cilj. Pomeni hkrati prepričanje o pravičnosti in upravičenosti tega cilja in o njegovi uresničitvi.
- d) Nadaljnji razvoj in trajnost gibanja zagotavlja zlasti skupinska ideologija, ki jo sestavljajo razna prepričanja in nauki. Ideologija vsebuje običajno predstave o ciljnih ali poslanstvu gibanja; kritiko in obsodbo obstoječih ustanov, ki jih gibanje napada ali želi spremeniti; razne obrambne razlage, ki opravičujejo in utemeljujejo gibanje; ter prepričanja, ki opredeljujejo njegovo politiko, taktiko in praktični način delovanja.
- e) Peto glavno sredstvo, ki je po Blumerjevem mnenju pogoj za razvoj gibanja, je taktika, ki ima tri funkcije: pridobivati in ohranjati pristaše ter izbirati primerna sredstva za doseganje ciljev gibanja.

Skozi analizo razvojnih obdobjih družbenih gibanj zasledimo tudi, da začne določeno gibanje ustvarjati svoje lastne simbole legitimnosti, torej mite in rituale, še preden mu uspe delno ali v celoti spremeniti obstoječa razmerja. Ko pa gibanje postane ena izmed družbeno priznanih ustanov, prinese s seboj in uveljavi tudi lastne simbole svoje legitimnosti, ki jih je izoblikovalo že v obdobjih svojega nastanka in vzpona (Jambrek 1990, 256-257).

3.4 Propaganda

Propaganda spreminja jezik v instrument, vzvod, stroj. Propaganda fiksira ustroj ljudi, kakršni so postali v družbeni nepravilnosti, tako da jih spravi v gibanje. Računa s tem, da se lahko računa nanje. Vsakdo globoko v sebi ve, da s pomočjo sredstva sam postane sredstvo, podobno kot v tovarni. Bes, ki ga občutijo v sebi, če propagandi sledijo, je stari bes na jarem, podkrepjen s slutnjo, da je izhod, ki ga kaže propaganda, napačen. Propaganda manipulira z ljudmi; kjer razglasha svobodo, je v protislovju s samo seboj. Zlaganost je neločljiva od nje. Vodja in vodeni se s propagando znajdejo v občestvu laži, tudi če so vsebine kot take pravilne. Celo resnica je za propagando zgolj sredstvo za pridobivanje privržencev, ponaredi jo že v hipu, ko jo izreče (Horkheimer in Adorno 2006, 283).

3.4.1 Goebbelsova načela propagande

Čeprav Joseph Goebbels, Hitlerjev minister za propagando, ni izdelal posebne teorije propagande, se je držal nekaterih načel, ki jih je Doob (1950) strnil v 18 točkah (Pečjak 1994, 129):

1. Propagandist mora upoštevati podatke, ki jih dobi s proučevanjem javnega mnenja in obveščevalnih služb.
2. Propaganda se mora načrtovati in voditi iz enega središča.
3. Pri načrtovanju kakršnekoli akcije je treba upoštevati tudi njene propagandne posledice.
4. Propaganda mora vplivati na sovražnikovo politiko in njegove akcije.
5. Morajo biti dostopne tudi običajne, vsakdanje informacije, ki jih propaganda potem izkoristi.
6. Da se propaganda opazi, mora zbuditi zanimanje javnosti in jo mora ponuditi medij, ki privlači pozornost.

7. Od njene verodostojnosti je odvisno ali naj propaganda temelji na resnici ali na laži.
8. Pri sovražnikovi propagandi je od njenega namena, vsebine, učinkovitosti ter narave odvisno, ali naj jo ignoriramo ali zavrnamo.
9. Verodostojnost informacij in predvideni učinki komunikacije odražajo politiko cenzure.
10. Treba je izkoristiti gradivo sovražnikove propagande, kadar nam lahko pomaga pri doseganju lastnih propagandnih ciljev.
11. Propagando z govoricami je treba uporabljati kadar je težko verjeti uradnim informacijam ali kadar uradne informacije privedejo do nezaželenih posledic.
12. Pri propagandi uporabljamo načelo avtoritete.
13. Propaganda mora biti skrbno časovno načrtovana.
14. Propaganda imenuje stvari in ljudi z znanimi rekli in gesli.
15. Propaganda za lastno deželo se mora izogibati lažnih utvar, ki se ne uresničijo.
16. Propaganda »za dom« mora zmanjšati človekove frustracije.
17. Propaganda mora spodbujati agresivnost.
18. Zgolj propaganda ne more povzročiti sprememb, moramo ji pomagati s stvarnimi akcijami.

3.5 Zgodovina antisemitizma

Že Hannah Arendt je v svoji knjigi *Izvori totalitarizma* opisala židovsko zgodovino predstavljeno in mišljeno kot neprekinjeno kontinuiteto preganjanja, izganjanja in pokolov že od časov konca Rimskega Cesarstva preko srednjega veka, moderne ere pa vse do tega trenutka. Marsikdaj je bila okrašena z idejo, da moderni antisemitizem ni nič več kot le sekularizirana različica priljubljenih srednjeveških vraž in nič manj zmoten (razen manj objesten) kot nasprotno delujoči antisemitski pojem židovskih skrivnih združenj, katera so vladala oziroma želela zavladati svetu že od časa antike. Seveda je ravno ta zadnji antisemitski pojem tisti, katerega so nacisti uporabili, da so podžgali in dokončno razburili nemško antisemitsko držo, še posebno z namenom olajšati režimu vzpon na oblast (Bergen 1998, 6-7).

3.5.1 Antisemitizem kdaj in zakaj?

Z zgodovinskega stališča je velik del evropskega antisemitizma nastal na podlagi krščanskih obtožb Judov kot Kristusovih morilcev. Naj so bile posledice tovrstne verske

oblike antisemitizma pogosto še tako neprijetne, je kljub temu veljalo, da Judje, ki so prestopili v krščanstvo, po javnem pravu niso bili več Judje. Po psevdo-znanstvenem, biološkem antisemitizmu nacistov take možnosti ni bilo: kdor je Jud, bo vedno Jud (Geary 1995, 23). Že Freud je slutil, da bo napočil trenutek, ko se bo našla končna rešitev za problem Židov. Freud je trdil, da problem Židov, tako imenovano samooklicanega izbranega ljudstva od Boga, tako od kristjanov kot tudi od muslimanov, ni bil ravno tak, kot problem kateregakoli drugega nedomorodnega naroda živečega v Evropi. Zagovarjal je, da so obstajala kolektivna, podzavestna čustva, ki so vključevala krščanski odnos do židovskega Boga Očeta. Religija sinu v povezavi z religijo prvotnega očeta – to je bil kontekst, v katerega je Freud postavil antisemitizem (Bocock 2002, 29).

Židje so tako kot vsak drug narod ali etnična celota imeli psihični odpor proti asimilaciji, s katero so nekaj časa poskušali reševati problem židovstva. Toda asimilacija ni le kompliciran temveč tudi dolgotrajen proces, ki ima tako obče družbeni kot tudi psihološki aspekt. Vendar pa je asimilacija objektivni družbeni proces – če so manjšine v družbeno povsem enakopravnem položaju z večino, se bodo slej ali prej asimilirale. Toda prav pomanjkanje te resnične enakopravnosti je bil odločilni dejavnik, ki je deloval proti asimilaciji Židov z večinskimi narodi. Odpor proti asimilaciji oziroma nadaljnji obstoj židovstva pa je še krepil antisemitske tendence in tako povzročil začaran krog:

DRUŽBENA NEENAKOPRAVNOST – ODPOR PROTI ASIMILACIJI – NEUSPEŠNOST ASIMILACIJE – ANTISEMITIZEM

Proces asimilacije je tako zajel le manjši del Židov. Njihovo popolno asimilacijo, celo tam, kjer so bili pravno povsem emancipirani, so preprečevale predvsem reakcionarne, konservativne družbene sile, ki so si še naprej prizadevale ohraniti družbeno diskriminacijo kljub formalnopravni enakosti. Tako je bil antisemitizem vedno navzoč v ideologijah nazadnjaških razredov v družbah, kjer je obstajala židovska manjšina. Antisemitizem je postal nekakšen termometer družbene situacije – čim bolj so bile družbene razmere nezdrave, večja je bila moč nazadnjaških sil ter močnejše so bile antisemitske tendence. Na splošno velja, da je sovraštvo in nestrpnost proti tujcem in proti manjšinam, lastnost nazadnjaških, zaostalih družbenih elementov. Zlasti v

obdobjih družbenih kriz se na njih zvrta vsa odgovornost za težave in konflikte. Že v srednjem veku so bili Židje zelo primerni za take »družbene ventile«. Bili so zvesti svojim religioznim idealom, kar jim je po eni strani dajalo veliko moralno moč, po drugi strani pa še bolj razpihovalo sovraštvo proti njim. Njihova ekonomska pozicija¹⁰ ni bila po volji določenim slojem¹¹ in zato jih je bilo lahko naperiti proti Židom – transformacija latentnih, potencialnih interesov v aktivirane, manifestirane interese. V obdobju politične emancipacije se je povečala njihova ekonomska moč in družbeni vpliv, kar je še ojačalo sovraštvo nazadnjaških¹² slojev (Ferfila 1993, 25–27). Za temelj in začetek politične emancipacije Židov pa lahko štejemo kot bistveno Francosko revolucijo. Anti-judovstvo, ki je bilo sprva religiozno, je postalo po Francoski revoluciji ekonomsko oziroma bolje rečeno, religijski vzroki, ki so nekoč prevladovali v anti-judovstvu, so se zdaj podredili ekonomskim in socialnim vzrokom. Bilo je obdobje tako imenovane emancipacije Židov. Tako se je sovražnost do Židov skozi čas spreminjala. Kristjani od »včeraj« so jih sovražili instinktivno in niti nikoli niso poskušali opravičevati svoje sovražnosti, pač pa so jo dokaj nazorno kazali. Antisemiti današnjega časa pa so razvili željo po razlagi njihovega sovraštva. Želeli so ga počastiti, upravičiti, in tako se je anti-judovstvo preoblikovalo v antisemitizem. Ravno ta antisemitizem pa se je manifestiral skozi tisk, ker druge možnosti ni imel (Lazare 1995, 110).

Bogomil Ferfila v svoji knjigi *Sionizem in Izrael* omenja filozofa sionističnega gibanja Leona Pinskerja, kateri v svojem delu *Osamosvojitve* zagovarja mnenje, da so Židje med narodi, med katerimi živijo, poseben element, ki ga ne more »prebaviti« nobena država (Ferfila 1993, 48). V delu *Osamosvojitve* je razvil tezo o antisemitizmu kot stalnem psihopatološkem fenomenu. Zatorej: dokler bodo Židje nekakšen »narod duhov« - povsod le v manjšini, nikjer v običajni nacionalni večini, vedno le tujci, nikjer domačini – dotlej bo obstojal antisemitizem kot nekakšno sovraštvo do tujcev, vendar v ekstremno trajni in ekscesno izmaličeni obliki. V luči tragičnih pogromov je Pinsker spoznal, da kljub kakršnim koli spremembam in prilagajanjem znotraj židovske etnije, le-ta ne bo nikoli enakovredno sprejeta med narode v okviru katerih se nahaja. V tem se je torej Pinsker strinjal z antisemiti, ki so trdili, da so Židje večno in nespremenljivo lahko le tujci (Ferfila 1993, 54).

---

¹⁰ Sprva so bili zaposleni pretežno v poljedelstvu in obrti, pozneje pa so jih izrinili na področje finančnih aktivnosti.

¹¹ Sprva kmetom in fevdalcem, pozneje drobni buržoaziji.

¹² Fevdalnih in nekaterih drobnoburžoaznih slojev.

3.5.2 Klasifikacija antisemitske literature

Pismenost je omogočila samo širjenje političnih idej. To pa je pomenilo tudi, da je bilo potrebno zreducirati politične ideje na preproste pojme skozi ideologijo in propagando. Zaradi tega je postalo sramotenje v tako imenovanih sramotilnih spisih tako pomembno v devetnajstem stoletju, še posebno za časa Francoske revolucije. Vsi moderni diktatorji so se zanašali na preproste slogane, kateri so zagotavljali površinsko prepričljive, ampak v osnovi poenostavljene formule, ki so vključile in zaokrožile razočaranja in prizadevanja politično pravkar prebujenih množic. Torej se je s samim širjenjem pismenosti v Evropi v osemnajstem stoletju fenomen množične politične zavednosti šele aktiviral in se širil v naslednje stoletje, ter pripeljal do eksplozivnih dogodkov dvajsetega stoletja (Brzezinski 1993, 20-21). Brez širjenja pismenosti pa tudi sama antisemitska literatura v dvajsetem stoletju ne bi imela takega vpliva na potek dogodkov kot ga je imela. Razen v redkih primerih je nemogoče klasificirati antisemitsko literaturo v dve ozki kategoriji, ker vsaka izmed njih predstavlja zelo specifična nagnjenja. Kljub temu pa jim je skupna dominantna ideja, v skladu s katero lahko postavimo njihovo klasifikacijo, vendar se moramo zavedati, da posamezno delo lahko definira en tip in ni nujno da temu tipu tudi izrecno pripada. Tako se antisemitizem deli na krščanski, socialističen, ekonomski, etnološki in nacionalni, metafizičen, revolucionaren in anti-krščanski antisemitizem (Lazare 1995, 111). Že Lazare je napisal, da se vse klasifikacije med sabo prepletajo in v bistvu dopolnjujejo, zato je tako težko podrobno razčleniti in opisati posamezno vrsto in bom samo kot primer navedla nekaj o krščanskih antisemitih (za razlago glej Lazare 1995, 113-118).

Krščanski antisemiti vidijo zgolj in samo zgodbo o Izraelu in o tako imenovanem Izbranem ljudstvu. Njihov antisemitizem je zgolj čisto teološki, saj je antisemitizem Očetov, tistih iz časa Kristusa, svetega Avguščina, svetega Jeroma. Pred rojstvom Jezusa, ljubljenega sina Boga, so bili Židje izbrano ljudstvo; že od nekdaj so se odrekli Jezusu odrešeniku in ga niso priznavali, ko pa je postalo odločeno, so tudi Židje postali padlo ljudstvo »par excellence«. Kakor so prej prinašali odrešitev sveta, zdaj povzročajo le še razpad (Lazare 1995, 112).

Zlahka razumemo, da po razburjenjih, ki so bila povzročena s Francosko revolucijo, so se konservativci čutili poklicane, da okrivijo Žide za uničenje starega režima oziroma

»ancient regime«. Tudi sam položaj Židov po revoluciji je bil presenetljivo visok. Še včeraj Židje niso bili nič, brez pravic, brez moči, zdaj pa sijejo v prvih vrstah. Njihov položaj se je izboljšal do te mere, da so poleg tega, da so bili bogati, lahko postali celo gospodarji zemlje oziroma doktorji, medtem ko so plačevali davke. Tako je socialna sprememba najbolj koristila njim samim. Krščanski antisemiti so k rezultatom revolucije dali samo pripombo: »fecisti qui prodes« (to je delo tistega, ki ima največjo korist) (Lazare 1995, 113).

3.5.3 Izbruh antisemitizma

Kaj je bil glavni razlog za izbruh množičnega antisemitizma po 1. svetovni vojni? Odgovor naj bi bil v dokumentih, kot so na primer *Protokoli sionskih starešin*, novi bibliji antisemitov, mreži fantastičnih izmišljotin, ki so govorili o svetovni židovski zaroti, katera je privabila mnogo vnetih bralcev tako v Angliji in Združenih državah, celo med politiki in v drugih okoliščinah treznimi javnimi figurami. A vpliv tega dokumenta se v Britaniji in Ameriki ni obdržal, medtem ko je drugje po Evropi postal del ideologije, temelj za popularna antisemitska gibanja (Laqueur 2003, 445). Tudi Deborah Lipstadt v svoji knjigi *Zanikanje holokavsta* govori o *Protokolih sionskih starešin* kot o čistih ponaredkih zgodovine, tekstu, ki naj bi bil skrivni načrt o vzpostavitvi židovske svetovne prevlade, ki je podžigal antisemitizem in v njenem primeru bili navdih za mnoge, ki so prepričani, da se holokavst nikoli ni zgodil. Kljub temu, da je bilo že dolgo nazaj dokazano, da so »*Protokoli*« le ponaredki, so še kar nekaj časa uživali v svoji slavi (Lipstadt 1994, 24). In v čem je bila tako magnetno privlačna moč tega dokumenta? Lipstadt omenja mitološko privlačnost antisemitizma. Nacistično razmišljanje ni imelo nobenega racionalnega ideološkega temelja. Bila pa je mistična mitološka privlačnost antisemitizma, kar so Hitler in nacisti razumeli in izkoristili. Mitološko razmišljanje in sila iracionalnega imata čudno a prepričljivo privlačnost tako za izobražene kot neizobražene. Tako tudi intelektualna elita v nacistični Nemčiji ni bila imuna na vpliv te iracionalnosti (Lipstadt 1994, 25).

Situacija evropskega židovstva se je skozi trideseta leta dvajsetega stoletja samo še poslabševala. V Nürnbergu leta 1935 so zakoni kodificirali in razširili protižidovsko zakonodajo v Nemčiji (Laqueur 2003, 505-506). Ti nürnberški zakoni so prepovedovali zakonsko zvezo in spolne odnose med Judi in ne-Judi, Judom pa so odvzeli nemško

državljanstvo (Geary 1995, 96). Eno leto zatem je bil uradni antisemitizem rahlo sproščen; Olimpijske igre so se odvijale v Berlinu in nemška vlada je želela predstaviti ugleden dogodek. Toda medigra je bila kratka in represija je postala še bolj ostra, ko so tuji obiskovalci odšli. Februarja 1938 se je v časopisu *Schwarze Korps* pojavil članek SS z naslovom »Kaj narediti z Židi?«. Avtor se je pritoževal, da emigracijska vročica očitno še ni okužila Židov. Niso se obnašali tako, kot bi sedeli na svoji prtljagi, pripravljeni na odhod iz države ob kateremkoli trenutku. Da bi to vzpodbudili, so sprejeli nove drakonske ukrepe, ki so dosegli vrhunec v Kristalni noči,¹³ v noči iz 9. na 10. november 1938, ko so požgali sinagoge, izvedli množične aretacije in izpeljali ogromne kolektivne denarne kazni (Laqueur 2003, 505-506). Poleg vsega so še izropali judovska podjetja in okoli 30.000 judovskih moških odpeljali v koncentracijska taborišča (Geary 1995, 74). Če so skozi prvih pet let nacistične moči Židje komajda kaj izgubili na njihovem življenju in bili zreducirani na drugorazredno državljanstvo, so po novembru 1938 dobesedno postali izobčenci. Kljub temu je bila politika nacizma v Nemčiji le model omejitev v primerjavi z njihovim obnašanjem v Avstriji in Češkoslovaški. Proces odpravljanja Židov iz nemške družbe in ekonomskega življenja, ki je trajal pet let v Nemčiji, je bil skrčen na nekaj tednov v Pragi in na Dunaju. Stopnja sistematičnega iztrebljanja je bila dosežena takoj po okupaciji Poljske in invaziji Rusije. Do 1939 leta so tisoči Židov lahko emigrirali, toda s širjenjem vojne se je past zaprla. Na srečanju visoke ravni 20. januarja 1942 v Grosser Wannsee v Berlinu je bilo odločeno izvršiti končno rešitev, iztrebljenje evropskih Židov. Vzpon nacizma, ki se je sprva omejil na Nemčijo, je postal dokazano nalezljiv. Fašistična in antisemitska gibanja so rastle kot gobe po dežju po celem kontinentu. Celo Italija, ki je vseskozi ponosno trdila, da stoji samo za svojimi prepričanji, edino pravo potjo do fašizma, in je zavračala antisemitizem kot tuj do italijanskega duha, je pod nemškim vplivom 1938 sprejela protizidovske zakone (Laqueur 2003, 505-506). Vse skupaj je postala prava verižna reakcija, ki se je s končnim rezultatom razplamtela v drugo svetovno vojno.

---

¹³ »Reichkristallnacht«

3.5.4 Kaj je sionizem?

Sionizem izvira iz besede »sion«, ki je bila na začetku zgodovine židovstva sinonim za Jeruzalem. Sion je bil pravzaprav prvotno le majhen grič v Jeruzalemu, sčasoma pa je postal verski simbol – kraj, s katerega naj bi prihajala božja beseda. Po uničenju prve judovske skupnosti s prvim templjem kot središčem s strani Babiloncev leta 586 p.n.š., pa je beseda »sion« izražala trpljenje in hrepenenje židovskega ljudstva po lastni, svobodni domovini. Sedanji pomen besede »sionizem« lahko zasledimo že konec 19. stoletja, ko so z njim označevali gibanje, katerega cilj je bila vrnitev židovskega ljudstva v rodno deželo njihovih prednikov – Palestino (Ferfila 1993, 7). Sionizem je bil odgovor na antisemitizem. Židovska religija, Sion kot simbol, nostalgija po izgubljeni deželi in ostali mistični faktorji so igrali vlogo v razvoju sionizma. Kljub temu pa politični sionizem, različen od mističnih želja, ne bi pričel obstajati, če ne bi bila v drugi polovici 19. stoletja tako specifična situacija Židov v osrednji in vzhodni Evropi. S tem so si iskali pot v polno emancipacijo židovstva po Evropi. Za te židovske mase v vzhodni Evropi je sionizem pomenil sanje o odvezi od njihove bede. Ampak takrat je pri sanjah tudi ostalo. Do prve svetovne vojne je bila glavna funkcija gibanja sionizma zgolj kulturno-psihološka; sionizem je vzdrževal vero svojih privrženecv in bil brez kakršnekoli politične pomembnosti. Po prvi svetovni vojni pa se je trend pripadnosti k gibanju sionizma povečal zaradi rasti antisemitskih gibanj, ki so bila potencirana z vzponom nacizma. Iz preprostega gibanja je tako zaradi vseh zunanjih pritiskov nastala močna politična sila, ki v drugih okoliščinah to nikoli ne bi bila. V svetu brez antisemitizma sionizem ne bi nastal (Laqueur 2003, 590). Židovski narod je svojo državo ustvaril v upanju, da se bo rešil spon preteklosti ter da bo svojim ljudem lahko ponudil boljši danes in jutri. Pri odločitvi za novi Izrael so imeli sionisti pred očmi preganjanja in zatiranja Židov v Vzhodni Evropi in Rusiji, hitlerjanska morija pa jih je v njihovi opredelitvi ojeklenila. Leta 1948 so Židje ob ustanovitvi svoje države dejali: »Nikoli več holokavsta, pogromov, diskriminacije in asimilacije (Ferfila 1993, 1-2)!«

4 ADOLF HITLER

4.1 Nastanek knjige

Hitler je svojo knjigo napisal med prestajanjem zaporne kazni v kraju Landsberg am Lech. Ta knjiga je pozneje postala ideološki temelj njegove Nacionalsocialistične nemške delavske stranke in močno pripomogla k razvoju propagande ter njenemu uspehu, ki ga je dosegla med množicami, predvsem z razmahom antisemitizma. Knjigo lahko označimo kot traktat, oziroma kot socialni in politični program stranke, kar je knjiga dejansko tudi bila.

Prvega aprila 1924 sem moral v skladu z izrečeno sodbo münchenskega Ljudskega sodišča začeti prestajati zaporno kazen v kraju Landsberg am Lech. S tem se mi je po več letih neprekinjenega dela ponudila priložnost, da se lotim dela, h kateremu so me spodbujali številni somišljeniki in o katerem sem bil sam prepričan, da bo pomembno za naše politično gibanje. Zato sem se odločil, da v dveh zvezkih pojasnim ne zgolj cilje našega gibanja, ampak tudi pregled njegovega razvoja. Iz tega se bo mogoče naučiti več kot iz vsake povsem doktrinarne razprave. Pri tem sem imel tudi priložnost, da sem popisal predstavitev svojega lastnega razvoja, kolikor je to potrebno za razumevanje tako prvega kot drugega zvezka in za razbijanje nenehnega črnega opisovanja moje osebnosti, ki se je pojavljalo v judovskem tisku. S tem delom ne nagovarjamo ljudi, ki jim je naše gibanje tuje, ampak tiste, ki se srčno zavzemajo zanj in ki stremijo k iskrenemu razumevanju le-tega. Vem, da ljudi težje pridobivamo na svojo stran s pisano besedo, kot pa z govorjeno. Vem, da se vsako veliko gibanje na tej Zemlji za svojo rast lahko zahvali velikim govorcem, in ne velikim piscem. Kljub temu je treba za enakomerno in enovito zastopanost nekega nauka položiti temelje, ki bodo večni. Pričujoča zvezka naj bosta temeljna kamna, ki ju prilagam skupnim vrednotam (Hitler 2006, 9).

4.2 »Mein Kampf« (Moj boj)

»Samo poznavanje židovstva ponuja ključ do razumevanja notranjih in s tem dejanskih namenov socialne demokracije. Kdor pozna to ljudstvo, mu bodo z oči padle tančice zmotnih predstav o cilju in smislu te stranke, iz megle in sopare socialnih fraz pa se bo pojavilo režeče obličje marksizma (Hitler 2006, 55).« V tem stavku zaznamo vse, proti čemur se je Hitler boril za čas svojega življenja. Vse od naštetega pa je bilo povezano skupaj z enim osnovnim namenom, zavladati svetu. Zanimivo pa je predvsem to, da Hitler v svoji mladosti ni vzpodbujal antisemitizma, ampak ga je celo kritiziral. Navajam:

V Linzu je bilo zelo malo Židov. Skozi stoletja se je njihov videz evropeiziral, postal je človeški; ja, imel sem jih celo za Nemce. Nesmisel takega videnja mi je bil nejasen, saj sem kot edini znak razlikovanja videl meni tujo veroizpoved. Da so jih preganjali zaradi tega, kot sem mislil, se mi je včasih prav zagnusilo, ko sem poslušal neprijazne pripombe o njih. Niti slutil nisem, da gre za načrtno nasprotovanje židovstvu. V Židu sem še vedno videl le veroizpoved in sem zaradi človeške strpnosti tudi v tem primeru smatral, da je zavračanje religioznega boja pravilno. Ton, predvsem tisti, s katerim je udarjal dunajski antisemitski tisk, se mi je zdel nevreden kulturnega izročila velikega naroda (Hitler 2006, 56-57).

Hitler tako sprva ni bil nastrojen proti Židom, ko pa je prišel navzkriž s tako imenovanim gibanjem sionizma, si je ustvaril drugačno mnenje.

Čeprav bi o tem še dvomil, so moje kolebanje končali s svojim stališčem nekateri Židje sami. Veliko gibanje med njimi, ki na Dunaju ni bilo neznatno, se je najostreje zavzemalo za potrditev narodnostnega značaja judovstva: sionizem. Zdelo se je, kot da samo del Židov podpira takšno stališče, velika večina pa ga obsoja in v svoji notranjosti tudi zavrača. Pri podrobnejšem pogledu pa se je ta videz zaradi navadnega koristoljubja razblinil v grozečo paro izgovorov, da ne rečem laži. Tako imenovano židovstvo liberalne miselnosti namreč sionistov ni odklanjalo kot ne-Žide, ampak samo kot Žide nepraktičnega, morda celo nevarnega javnega priznavanja njihovega židovstva. S tem se njihova notranja pripadnost ni prav nič spremenila. Navidezna borba med sionističnimi in liberalnimi Židi se mi je prav kmalu začela gabiti; bila je popolnoma neresnična, zatorej zlagana, in se ni prilegala k vedno poudarjeni visoki moralnosti in čistosti

tega ljudstva. Ali je sploh bila kakšna nesnaga, kakšna brezsravnost kakršnekoli oblike, predvsem v kulturnem življenju, pri kateri ni sodeloval vsaj en Žid (Hitler 2006, 60-61)? Ko sem prvič na tak način spoznal Žida kot ledeno hladnega in hkrati brezsravno podjetnega dirigenta odvratne delavnice pregrehe med izrodki velemesta, me je po hrbtu hladno spreletelo. Nato pa se je vnelo. Obravnavanju židovskega vprašanja se nisem več izogibal, ne, zdaj sem to hotel početi (Hitler 2006, 63). Iz slabotnega svetovljana sem se prelevil v fanatičnega protisemita (Hitler 2006, 67). Če bo Žid s pomočjo svoje marksistične veroizpovedi premagal ljudstva tega sveta, bo njegova krona mrtvaški venec človeštva, in potem bo ta planet spet kot nekoč pred milijoni leti hitel brez ljudi skozi eter. Večna narava se neizprosno maščuje zaradi prekoračenja njenih zakonov. Zato danes v smislu vsemogočnega Stvarnika nameravam delati tako: Ko se branim pred Židom, se bojujem za Gospodovo delo (Hitler 2006, 68).

Hitler je bil tudi trdno prepričan, da je prav tako boljše zlo samo še eno zlo, za katerega so bili odgovorni Židje. Trdno je verjel, da obstaja mednarodna judovska zarota, ki je vključevala tako mednarodni marksizem kot mednarodne finančne kroge. Podobno kot številni drugi antisemiti je bil tudi Hitler prepričan, da obstoj tovrstne zarote dokazujejo dokumenti z naslovom *Protokoli sionskih modrecev*, ti pa so bili pravzaprav ponaredek caristične tajne policije izpred prve svetovne vojne, ki naj bi splošno nezadovoljstvo preusmerili z režima na arhetipskega grešnega kozla. Bistvo Hitlerjevih obsesivnih prepričanj in predsodkov sta bila strupen rasizem in izprijeni antisemitizem, kot ju je v »*Mein Kampf-u*« predstavil v poglavju *o Ljudstvih in rasi*. Hitler tam trdi, da je mogoče ljudstva sveta razdeliti na tri rasne skupine: na ustvarjalce kulture, nosilce kulture in na inferiorna ljudstva, ki so uničevalci kulture (Geary 1995, 22). Seveda tu lahko brez dvomov sklepamo, da naj bi bili po mnenju Hitlerja ustvarjalci kulture Ariji, uničevalci pa Judje. Tako je postala najpomembnejša naloga države skrbeti za rasno higieno in preprečevati rasno mešanje, saj greh zoper kri pripelje do rasnega razkroja in neizogibnega propada (Geary 1995, 23).

Ljudstva, ki se kot troti splazijo med druga ljudstva in jim pod različnimi pretevezami pustijo, da delajo zanje, lahko tvorijo države tudi brez vsakega določenega in omejenega življenjskega prostora. To je predvsem značilno za ljudstvo, pod čigar zajedalstvom mora posebej danes trpeti celotno pošteno človeštvo; za Žide. Židovska država nikoli ni bila prostorsko omejena, ampak je bila univerzalno neomejena na prostor, toda omejena na povezovanje ene rase.

Zato je to ljudstvo vedno ustvarilo državo znotraj neke druge države. Med najgenialnejše trike, kar so jih kdajkoli iznašli, sodi to, da so to državo pustili jadrati kot religijo in ji s tem zagotovili strpnost, ki jo je Arijec vedno pripravljen pokazati do religioznih opredelitev. Kajti Mojzesova religija dejansko ni nič drugega kot veda o ohranitvi židovske rase. Zato vsebuje skoraj vsa sociološka, politična in gospodarska področja znanja, ki ob tem sploh pridejo v poštev (Hitler 2006, 145). Najboljši poznavalci resnice o možnosti uporabe neresnice in obrekovanja so bili v vseh časih Židje; saj je že vse njihovo bivanje zgrajeno na eni sami veliki laži, da gre namreč pri njih za religiozno skupnost, medtem ko so dejansko rasa – in to kakšna rasa (Hitler 2006, 217)! Žid je in ostaja večer zajedalec, ki se kot škodljiv bacil vedno bolj širi, takoj ko si poišče primerno hranilno podlago. Učinek njegovega bivanja pa je enak zajedalskemu: kjer se pojavijo, gostiteljsko ljudstvo po krajšem ali daljšem času odmre. Njegovo življenje med drugimi ljudstvi traja lahko samo, če mu uspe vzbuditi mnenje, da pri njem ne gre za ljudstvo, ampak za neko, čeprav posebno, »versko skupnost« (Hitler 2006, 281). Na tej prvi in največji laži, da Židi niso rasa, ampak religija, se nato vrstijo vedno nove laži. Mednje sodi tudi laž o židovskem jeziku. Ta zanj ni sredstvo, s katerim bi izražal svoje misli, ampak sredstvo, s katerim jih prikriva. Ko govori francosko, razmišlja po židovsko, in medtem ko sestavlja nemške verze, izraža samo naravo svojega ljudstva. Kako zelo je vse bivanje tega ljudstva zasnovano na neprestani laži, se na neprimerljiv način nazorno kaže v »Protokolih sionskih modrecev«, ki jih Židi tako neskončno sovražijo. »Frankfurter Zeitung« kar naprej stoka v svet, da gre za ponaredek; najboljši dokaz, da so pristni. To kar mnogi Židi nevede počnejo, je tu zavestno obelodanjeno. Saj prav za to gre. Popolnoma vseeno je, iz katerega židovskega lonca izvirajo ta razkritja, odločilno je le, da z naravnost grozljivo gotovostjo razkrivajo bit in delovanje židovskega ljudstva ter razgaljajo njuno notranjo soodvisnost in končne cilje. Najboljša kritika glede njih pa je resničnost (Hitler 2006, 283-284). Žid ni napaden, ampak je napadalec, zato ni njegov sovražnik samo tisti, ki napada, ampak tudi tisti, ki se mu upira. Sredstvo, s katerim poskuša zlomiti take lahkomiselne, a pokončne duše, ni poštena borba, ampak laž in klevetanje (Hitler 2006, 298).

Po Hitlerjevih opažanjih leta 1918 še ni bilo govora o načrtnem antisemitizmu, ker niti pogoji niso bili naklonjeni za to. Antisemitizem je dejansko začel poganjati korenine pozimi leta 1918/1919, ko se je počasi dvignil iz ozkih krogov zgornjih in

malomeščanskih slojev in počasi postal gonilni motiv velikega ljudskega gibanja (Hitler 2006, 509).

Žid že vidi današnje evropske države kot ubogljiva orodja v njegovi pesti, bodisi po ovinku s pomočjo tako imenovane zahodne demokracije ali v obliki neposrednega obvladovanja z ruskim boljševizmom. Vendar v svoji pesti ne drži samo starega sveta, tudi novemu grozi ista usoda. Židje nadzorujejo moči na borzi ameriške Unije. Vsako leto bolj postajajo gospodarji delovne sile stodvajsetmilijonskega ljudstva; le malo jih ostaja še povsem neodvisnih, in prav ti jezijo Žide. S pretkano spretnostjo gnetejo javno mnenje in iz njega oblikujejo bojno orodje za lastno prihodnost. Največje glave židovstva že verjamejo, da se približuje dan, ko se bo izpolnila prerokba o njihovem izbranstvu in bodo požrli druga ljudstva. Ena sama neodvisna država znotraj te velikanske črede raznarodenih kolonialnih področij bi lahko v zadnjem trenutku porušila vso njihovo delo. Boljševiziran svet bi namreč obstajal lahko samo, če bi obsegal prav vse. Če se bo ohranila samo ena država v svoji nacionalni moči in veličini, bo židovsko svetovno carstvo podleglo in mora tako kot vsaka tiranija na tem svetu podleči sili nacionalne zavesti (Hitler 2006, 578-579).

4.2.1 Kaj žene množice v neomajen boj?

Dokler je nemško ljudstvo leta 1914 verjelo, da se bori za ideale, je zmoglo vse napore; brž, ko so jim rekli, naj se borijo samo še za svoj vsakdanji kruh, so ljudje raje končali igro. Človek se bo od trenutka, ko se začne boriti za gospodarske interese, poskušal na vse načine izogniti smrti, saj ga le-ta za vedno oropa užitkov ob plačilu, ki bi si ga priboril v boju. Skrb za rešitev lastnega otroka tudi iz najšibkejše matere naredi junakinjo, in samo boj za ohranitev vrste ter črede ali tudi države, ki jo varuje, je v vseh časih gnala može na kopja svojih sovražnikov (Hitler 2006, 147).

1. Ali je propaganda sredstvo ali cilj? Propaganda je sredstvo in jo je v skladu s tem treba presojati z vidika namena. Po obliki mora biti taka, da podpira doseganje cilja in mu je smiselno prilagojena. Jasno je tudi, da je pomen cilja lahko različen z vidika splošne potrebe in da je s tem tudi propaganda v svoji notranji vrednosti različno opredeljena. Propaganda je bila v vojni sredstvo za namen, ta pa je bil borba za obstoj

nemškega naroda, in samo na tej osnovi jo je bilo možno presojudati. Potem so bila tudi najgrozovitejša orožja humana, če so omogočala hitrejšo zmago, lepe pa so bile samo tiste metode, ki so narodu ohranile dostojanstvo svobode. To je bilo edino možno stališče do vprašanja vojne propagande v takem boju na življenje in smrt. Če bi si o tem hoteli priti na jasno na tako imenovanih merodajnih mestih, nikoli ne bi podvomili o obliki in uporabi tega orožja; tudi to je zgolj orožje, v rokah poznavalca zares strašljivo orožje (Hitler 2006, 168-169).

2. Na koga naj se propaganda obrača? Na znanstveno podkovano inteligenco ali na manj izobražene množice? Vedno mora biti usmerjena samo na množice! Propaganda ni za inteligenco, oziroma tisto, kar se na žalost danes pogosto tako imenuje; zanje je znanstveni poduk. Propaganda pa je po svoji vsebini tako malo znanstvena, kot je denimo plakat sam po sebi umetnost. Naloga propagande ni znanstveno izobraževanje posameznika, ampak opozarjanje množice na določena dejstva, dogodke, nujnosti..., katerih pomen hočemo prikazati ljudskim množicam. Vsaka propaganda mora biti ljudska, njena duhovna raven pa omejena na sposobnost dojetanja najbolj omejenega med tistimi, h katerim je usmerjena. Zato bo njeno duhovno višino treba nastaviti tem nižje, čim večja naj bo zaobsežena masa ljudi. Kadar pa hočemo z njo doseči vse ljudstvo, kot na primer s propagando za vztrajanje v vojni, je treba biti pri določanju duhovne višine propagandnih sporočil še kako previden. Umetnost propagande je prav v tem, da s tem, ko dojamemo čustveni predstavnostni svet velikih množic, vzbudi pozornost in najde pot do srca širokih množic. Sposobnost dojetanja velikih množic je precej omejena, razumevanje je majhno, nasprotno pa je pozabljivost velika. Zaradi teh dejstev se mora vsaka učinkovita propaganda omejiti le na nekaj točk in jih kot gesla toliko časa uporabljati, da si bo tudi zadnji pod določeno besedo lahko predstavljal prav tisto, kar hočemo (Hitler 2006, 170-171).

3. Kakšen mora biti vodja? Kdor hoče pridobiti široke množice, mora poznati ključ, s katerim se odpirajo vrata do njihovih src. Ni mu ime šibkost, ampak volja in moč (Hitler 2006, 311). Veliki teoretiki so le v redkih primerih tudi veliki organizatorji, ker se veličina teoretika in programskega vodje v prvi vrsti nahaja v spoznanju in utemeljitvi abstraktno pravih zakonov, medtem ko mora biti organizator predvsem dober psiholog. Človeka mora sprejeti takega kot je, in zato ga mora poznati. Ne sme ga ne precenjevati ne podcenjevati. Enakovredno mora upoštevati tako slabe lastnosti kot

njegove živalske nagone, da bi ob upoštevanju vseh dejavnikov ustvaril podobo, ki jo kot živ organizem izpolnjuje največja in stalna moč ter je zato primerna kot nosilka ideje, kateri bo utirala pot do uspeha. Še bolj poredko je velik teoretik tudi velik vodja. To bo mnogo prej agitator, kar mnogi, ki na določenem vprašanju delajo zgolj znanstveno, ne slišijo prav radi; pa vendar je to razumljivo. Agitator, ki je sposoben posredovati neko zamisel širokim množicam, mora vedno biti psiholog, čeprav bi bil samo demagog. Še vedno bo bolj primeren za vodjo kot od sveta in ljudi odtujen teoretik. Kajti vodja pomeni imeti sposobnost premikanja množic. Toda združitev teoretika, vodje in organizatorja v eni osebi je najbolj redka stvar, ki jo lahko najdemo na tej Zemlji. Ta združitev ustvari velikega moža (Hitler 2006, 525).

4.2.2 Delovanje gibanja

Ko ima gibanje namen porušiti neki svet in na njegovem mestu zgraditi drugačnega, si mora biti v vrstah svojega vodstva popolnoma na jasnem o naslednjih temeljnih načelih: pridobljeni človeški material je treba na začetku razdeliti na dve veliki skupini: pristaše in člane. Naloga propagande je, da pridobiva pristaše, naloga organizacije, da pridobiva člane. Pristaš nekega gibanja je vsak, ki se strinja z njegovimi cilji, član pa tisti, ki se zanj bojuje. Propaganda privablja pristaše h gibanju. Organizacija bo članu dala nalogo pridobivanja novih pristašev, iz katerih spet lahko dobimo nove člane. Pristaši samo pasivno priznavajo neko idejo, medtem ko jo članstvo aktivno zastopa in se zanjo bojuje. Zato se na deset pristašev zvrsti eden oziroma največ dva člana. Za pristaše je bistveno spoznanje, za članstvo pa pogum, ki to spoznanje zastopa in ga razširja. Spoznanje s svojo pasivno obliko ustreza večini ljudi, ki so leni in boječi. Pogoj za članstvo je aktivna nastrojenost, kar ustreza samo manjšemu delu ljudi. Propaganda bo zato neutrudno skrbela, da bo ideja dobila pristaše, medtem ko mora organizacija stremeti k temu, da bo izmed najboljših pristašev pridobila članstvo. Medtem ko propaganda z neko idejo izpolni celotno ljudstvo, lahko organizacija le s peščico ljudi izpelje posledice. Propaganda in organizacija, torej pristaši in člani, so v določenem medsebojnem razmerju. Bolje kot je delala propaganda, manjša je lahko organizacija, in čim večje je število pristašev tem bolj skromno je lahko število članov ter obratno: čim slabša je propaganda tem večja mora biti organizacija, in čim manjše ostane število pristašev nekega gibanja tem obsežnejše mora biti njegovo članstvo, če sploh še hoče računati na uspeh. Prva naloga propagande je pridobivanje ljudi za poznejšo

organizacijo; prva naloga organizacije je pridobivanje ljudi za nadaljnje vodenje propagande. Druga naloga propagande je razkroj obstoječega stanja in prepojitev tega stanja z novim naukom, medtem ko mora biti druga naloga organizacije boj za oblast, s katero bo dosegla dokončen uspeh nauka (Hitler 2006, 526-528). Propaganda, na uspehu katere je temeljil Hitlerjev načrt o arijski prevladi in iztrebljenju židovskega ljudstva, je dosegla bistvo s Hitlerjevo uporabo *Protokolov sionskih starešin* kot neke vrste priročnikom v njegovi vojni za uničenje Židov, paralele pa lahko povlečemo z njegovo knjigo »*Mein Kampf*«. Zgodovinsko znano je, da so bili »*Protokoli*« za časa Hitlerja na oblasti po številu prodanih izvodov takoj za najbolj prodajano knjigo tistega časa, Hitlerjevo knjigo »*Mein Kampf*«. In to sta bili temeljni deli, ki sta najbolj drastično vplivali na doseženi uspeh in širino propagande.

5 NASTANEK PROTOKOLOV

Komentar »*Protokolov*« Daniela Kerena nam nudi odličen skrajšan uvod v *Protokole sionskih starešin*. Esej Kerena prihaja iz arhivov t.i. Nizkor projekta, posvečenega vsem žrtvam holokavsta (Dickerson 2005).

Zgodovinsko star nagib o iskanju židovskih zarotnikov, krivih za probleme vseh držav, je bil globoko vklesan že v srednjem veku. Židje so bili obtoženi zastrupljanja vodnjakov, morije krščanskih otrok, širjenja črne kuge, obenem so bili povzročitelji lakote, potresov in poplav (Lipstadt 1994, 37). *Protokoli sionskih starešin*, najbolj razvpito in najbolj uspešno delo modernega antisemitizma, pritegne na plano popularne antisemitske pojme, kateri imajo svoje korenine v srednjeveški Evropi iz časa Križarskih vojn. Sramotilni spisi, v katerih se navaja, kako naj bi Židje uporabljali kri krščanskih otrok za pojedino »pashe«, so začeli širiti kugo, saj so bili pretveza za množično uničenje judovskih skupnosti po vsej Evropi. Med množicami so krožile zgodbe o skritih konferencah rabinov, katerih cilj je bil pokoriti in uničiti kristjane. Taki motivi se najdejo že v zgodnji antisemitski literaturi. Pojmoven navdih za »*Protokole*« lahko izsledimo za časa Francoske revolucije ob koncu 18. stoletja. Takrat je francoski jezuit Abbe Barruel predstavil reakcijske elemente, ki so nasprotovali revoluciji, in leta 1797 izdal razpravo, v kateri očita revoluciji skrivno zaroto, ki naj bi operirala skozi Red Prostožidarjev. Barruelova ideja je bila nesmiselna saj je takrat francosko plemstvo po večini podpiralo prostožidarstvo, bil pa je pod vplivom škotskega matematika Robisona, ki je nasprotoval prostožidarjem. Barruel v svoji razpravi ne obtožuje Židov, ki so kot rezultat revolucije postali emancipirani. Vendar pa je leta 1806 začel krožiti s ponarejenim pismom, katerega so mu po vsej verjetnosti poslali člani državne policije, ki so nasprotovali Napoleonovi Bonapartejevi liberalni politiki do Židov, v katerem so želeli pritegniti pozornost k domnevni vlogi Židov v zaroti, pripisani prostožidarjem.¹⁴ Ta mit o mednarodni judovski zaroti se pozneje spet pojavi v evropskem prostoru v 19. stoletju v Nemčiji in na Poljskem. Neposrednega predhodnika »*Protokolov*« bi lahko našli v sramotilnem spisu *Dialogi v peklju med Machiavellijem in Montesquiejem*, napisane od ne-židovskega francoskega satirika Maurica Jolya leta 1864. V njegovih »*Dialogih*«, ki ne omenjajo Židov, Joly napade

---

¹⁴ »Masons«

politične ambicije vladarja Napoleona III., uporabljajoč metaforiko diabolične zarote v peklu. »*Dialogue*« je francoska oblast zajela kmalu po njihovi objavi in Joly je bil sojen in obsojen na zapor za svoj sramotilni spis. Jolyjevi »*Dialogi*«, v osnovi namenjeni kot politična satira, so kmalu padli v roke nemškemu antisemitu Hermannu Goedscheju, ki je bil poznan pod imenom Sir John Retcliffe. Goedsche je bil poštni uradnik in vohun za prusko tajno policijo. Prisiljen je bil pustiti delo uradnika zaradi vloge, ki jo je imel pri ponaredbi dokazov v tožbi zoper demokratičnega vodje Benedicta Waldecka leta 1849. Goedsche je prilagodil Jolyjeve »*Dialogue*« v mitično pripoved o judovski zaroti kot del serije spisov z naslovom »*Biarritz*«, kateri so se pojavili 1868 leta. Goedschejevi ponaredki Jolyjevih »*Dialogov*« so kmalu našli pot v Rusijo. V ruščino so bili prevedeni leta 1872. To delo je brez dvoma opremilo Rusko tajno policijo¹⁵ s sredstvom za okrepitev položaja šibkega carja Nikolaja II. in s tem spravilo na slab glas reforme liberalcev, ki so simpatizirali z Židi. Med Dreyfusovo afero 1893-1895 so agenti »Okhrane« v Parizu preuredili prvotno delo Jolyja in Goedscheja v novo izdajo, ki so jo poimenovali *Protokoli sionskih starešin*. Rokopis »*Protokolov*« je bil prinesen v Rusijo leta 1895 in bil zasebno natisnjen dve leti kasneje. »*Protokoli*« vse do leta 1905 niso postali javno delo. Ruskemu porazu v rusko-japonski vojni je istega leta sledila še revolucija, ki je pripeljala do sprejetja ustave in institucije Dume. V sklopu teh dogodkov je reakcijski »Sindikat ruskega naroda« oziroma »Organizacija črnih stotin« želela vzbuditi priljubljen občutek zoper Žide, katere je krivila za revolucijo in ustavo. V ta namen so uporabili »*Protokole*«, ki so bili prvič objavljeni 1905 v javni izdaji pod roko mističnega duhovnika Sergiusa Nilusa. »*Protokoli*« so bili del propagandne kampanje, katero so spremljali pogromi, spodbujeni iz strani »Okhrane« od leta 1905 naprej. Različica Butmijevih »*Protokolov*« je bila objavljena leta 1906 in nato še leto kasneje. Izdaja iz leta 1906 je bila celo najdena med carjevo zbirko, čeprav je delo tudi že sam priznal za ponaredek. Nilus je v svojih poznejših izdajah trdil, da so bili »*Protokoli*« brani skrivno na prvem zionskem kongresu v Baslu leta 1897, medtem ko je Butmi v svoji izdaji napisal, da nimajo nobene povezave z novim zionskim gibanjem in so prej del zarote prostozidarjev (Keren 1993).

Dokument, o katerem teče beseda, je bil traktat, natančneje neke vrste socialni in politični program. Objavljen je bil pod številnimi podobnimi naslovi; najbolj poznan je

---

¹⁵ »Okhrana«

pod naslovom *Protokoli sionskih modrecev*. Rečeno je bilo, da izvirajo »Protokoli« pretežno iz judovskih virov, zaradi česar so številni antisemiti svoj čas videli v njih dokaz za mednarodno judovsko zaroto (Baigent in drugi 2007, 216).

V državljanski vojni, ki je sledila boljševiški revoluciji leta 1917, so reakcijske Bele armade obširno uporabile »Protokole« za upravičevanje množičnih pokolov Židov. Leta 1919 so jih razdelili vojakom beloruske armade, ki so nato v naslednjih dveh letih pobili več kot šestdeset tisoč Židov, ki so jih obdolžili, da so odgovorni za izbruh oktobrske revolucije. Leta 1919 so krožili tudi po Nemčiji; v obtok jih je dal Alfred Rosenberg, pozneje glavni rasistični teoretik in eden od ideoloških pionirjev in propagandistov NSDAP. V svoji knjigi »*Mein Kampf*« jih je Hitler uporabil za podžiganje lastnih fanatičnih predsodkov; pravijo, da je brezpogojno zaupal v njihovo verodostojnost. Ob istem času so ruski emigranti prinesli »Protokole« v zahodno Evropo, kjer je Nilusova izdaja služila za izhodišče mnogih nadaljnih prevodov od leta 1920 naprej. V Angliji je »*Morning Post*« nemudoma verjel v njihovo pristnost; celo »*The Times*« jih je leta 1921 jemal resno in je šele pozneje priznal napako (Baigent in drugi 2007, 216). Lucien Wolf je istega leta v Londonu izpostavil »Protokole« kot plagiatorstvo minulega dela Jolyja in Goedscheja. V naslednjem letu je bila zgodba o ponaredku objavljena v nizu člankov v časopisu »*London Times*«, napisal pa jih je Philip Grave, časopisni dopisnik iz Carigrada. Herman Bernstein je prav tako istega leta v Ameriki izdal celo knjigo, ki je dokumentirala ponaredbo »Protokolov«, vendar so kljub temu »Protokoli« še naprej široko krožili po svetu. Sponzorirani so bili celo od Henryja Forda v Združenih državah Amerike do leta 1927, in prispevali pomembno vlogo pri nacističnem opravičevanju genocida nad Židi med drugo svetovno vojno (Keren 1993). Tako je Amerika v 20. stoletju dobila velik zagon za svojo utvaro o židovski zaroti s Henryjem Fordom, katerega ime je bilo sinonim za ameriško bistrumnost in industrialnost, kjer so krivili židovsko zaroto za vse velike spremembe na socialnem in ekonomskem področju. Med leti 1920 in 1927 je Fordovo podjetje »*Dearborn Independent*« objavilo »Protokole« v angleščini in povzročilo objavo serije člankov, ki so obtoževali Žide izkoriščanja komunizma, bančništva, sindikatov, alkohola, kockanja, jazz glasbe, časopisov in filmov, z namenom napasti in oslabiliti Ameriko, njeno kulturo in ljudi. Cilj Židov je bil posrkati državo v vse-židovsko, domnevno svetovno oblast. »Protokoli« objavljeni v knjižni obliki, *Mednarodni Žid: Največji svetovni problem*, so samo v Združenih državah dosegli naklado pol milijona kopij in bili prevedeni v šestnajst tujih jezikov.

»Protokole« so tako vseskozi citirali kot dokaz za židovsko zaroto (Lipstadt 1994, 37). Kljub temu so *Protokoli sionskih starešin* živeli svoje življenje, čeprav se je vedno znova dokazovalo, da so ponaredki. Celó ko so bili izvorno objavljeni v Franciji proti koncu 19. stoletja, se Židje sploh niso pojavili v knjigi. Šele v začetku 20. stoletja je bilo delo na novo napisano, vendar tokrat z Židi kot z glavnimi krivci. Celó te, lahko dokumentirane informacije niso uspele ustaviti »Protokolov« z razlogom, da ne bi bili sprejeti med množicami v različnih delih sveta kot dejanski načrt mednarodnega židovstva, kjer je bil edini zloben cilj zavladati svetu (Lipstadt 1994, 164). Popolnoma upravičeno tudi danes izvedenci trdijo, da so »Protokoli«, vsaj v sedanji obliki, zlobni in odvrtni ponaredki. Ne glede na to jih še danes izkoriščajo za upravičevanje antisemitskih kampanj – v Latinski Ameriki, Španiji in celo v Veliki Britaniji (Baigent in drugi 2007, 216-217).

5.1 Pogledi Michaela Baigenta, Richarda Leigha in Henrya Lincolna na Protokole sionskih starešin

Protokoli sionskih modrecev – starešin – vsebujejo podroben načrt za popolno svetovno judovsko prevlado. Ob prvem branju so videti kot kakšen machiavelističen program oziroma neke vrste interni memorandum za skupino posameznikov, ki so se odločili vzpostaviti nov svetovni red, v katerem bodo sami absolutni despoti. Za doseg tega cilja so upravičena vsa sredstva. Z zarotami, agitacijami in anarhijo je treba zrušiti določene režime, se vtihotapiti v prostozidarske in podobne organizacije in nazadnje prevzeti popoln nadzor nad socialnimi, gospodarskimi in političnimi institucijami vsega civiliziranega sveta. Anonimni avtorji »Protokolov« izrecno opozarjajo, da so usmerjali usodo vseh ljudstev po političnem načrtu, o katerem ni stoletja nihče slutil ničesar (Nilus, *Protocols*, št. 13). Današnji bralec lahko gleda na »Sionske protokole« kot na izrodek fantastičnih satanskih organizacij iz kakšnega filma o Jamesu Bondu. Ob njihovem prvem izidu pa so se razširile govorce, da jih je izdelal prvi svetovni sionistični kongres, ki je leta 1897 zasedal v Baslu. To podtikanje se je medtem izkazalo za neresnično, ker je znano, da so bile prve izdaje napisane v francoskem jeziku in da se baselskega kongresa ni udeležil noben francoski delegat. Poleg tega vemo, da je bil izvod tega »skrupucala« v obtoku že leta 1884, celih štirinajst let prej (Baigent in drugi 2007, 217). Novejše raziskave so dognale, da »Sionski protokoli« v svoji pisni obliki vsaj deloma temeljijo na satiričnem delu, ki je bilo leta 1864 napisano in objavljeno v Ženevi. Delo je bilo mišljeno kot napad na Napoleona III.; avtor je bil Maurice Joly, ki

so ga kasneje zaprli. Zanesljivo lahko torej dokažemo, da »*Sionski protokoli*« niso nastali na baselskem kongresu leta 1897. Seveda se takoj pojavi vprašanje, kdo je pravzaprav avtor tega dela? Znanost jih je razkrinkala kot ponaredek, kot povsem nepristen dokument, ki so ga zakuhal antisemiti, da bi spravili judovstvo na slab glas. Vendar »*Protokoli*« sami močno nasprotujejo takemu sklepanju. Vsebujejo namreč vrsto zapletenih navzkrižnih sklicevanj, ki očitno niso judovskega izvora. Ta očitnost je tako velika, da se je ni mogel domisliti niti ponarejevalec. Noben antisemitski ponarejevalec z vsaj ščepcem inteligence si ne bi mogel izmisliti takih sklicevanj, da bi diskreditiral judovstvo. Nihče namreč ne bi verjel, da so judovskega izvora. Tako se na primer besedilo »*Protokolov*« – če navedemo le ta primer – konča s preprosto navedbo: »Podpisali predstavniki Siona 33. stopnje (Nilus, *Protocols*, št. 24).« Pojavlja se vprašanje, zakaj bi si antisemitski ponarejevalec izmislil prav tako formulacijo? Mar ne bi bilo lažje obtožiti vse Jude, namesto zgolj peščice, ki jo sestavljajo »predstavniki Siona 33. stopnje«? Zakaj ne bi ponarejevalec izjavil, da so dokument podpisali, na primer, predstavniki mednarodnega judovskega kongresa? Predstavnike Siona 33. stopnje je težko povezati z judovstvom ali mednarodno judovsko zaroto, prej z nečim, kar ima izrecno prostožidarski značaj. 33. stopnja v prostožidarstvu je stopnja starega in sprejetega škotskega obreda, ki je skrivnostno nastal iz francoskega prostožidarstva 18. stoletja. »*Sionski protokoli*« pa kažejo še druge, očitnejše anomalije (Baigent in drugi 2007, 218). Besedilo vedno znova govori o prihodu »prostožidarskega kraljestva« in »kralja iz Sionske hiše«, ki bo vladal v tem kraljestvu. Ta bodoči kralj bo izviral »iz Davidove hiše« in bo »resnični papež« ter »patriarh mednarodne cerkve«. Skrivnostno sklenejo: »Nekateri člani Davidovega potomstva bodo pripravili kralje in njihove dediče... Le kralj in trojica, ki mu je botrovala, bodo vedeli, kaj prihaja (Nilus, *Protocols*, št. 24).« Popolnoma nesmiselno je, da bi bile take trditve izraz judovske miselnosti, naj so realne ali izmišljene. V judovski tradiciji že od svetopisemskih časov dalje ni nobenega kralja; monarhično načelo je postalo popolnoma nepomembno. Tega dejstva ni mogel spregledati niti ponarejevalec. Po našem mnenju so navedene prerokbe prej krščanskega kot judovskega izvora. V zadnjih dva tisoč letih je bil namreč Jezus zadnji »judovski kralj«, ki je, kot pravi Nova zaveza, izviral iz »Davidove hiše«. Če človek že napiše tak dokument in ga pripiše judovski zaroti, zakaj vnese vanj očitne sestavne dele krščanskega nauka? Zakaj govori o tako specifični instituciji kot je papeštvo, zakaj o »mednarodni cerkvi« in ne o mednarodni sinagogi ali templju? Zakaj vključuje skrivnostno aluzijo na »kralja in trojico, ki mu je botrovala«, ki namiguje

manj na krščanstvo in judovstvo kot na tajne družbe? Če so »*Sionske protokole*« izdelali propagandisti antisemitskega gibanja, si je težko predstavljati, da so bili tako neumni ali nevedni in nepoučeni.

Na podlagi nadaljnjih, še bolj sistematičnih raziskav so Baigent, Leigh in Lincoln v zvezi s *Protokoli sionskih modrecev* dognali naslednje ugotovitve:

1. Objavljena različica »*Protokolov*« temelji na prvotnem besedilu, ki ni bil ponaredek, temveč je bil pristno delo. Vendar ni imel nobenega opravka z judovstvom ali »mednarodno judovsko zaroto«. Verjetno ga je izdala prostožidarska organizacija ali primerljiva tajna družba, ki je vanj vnesla besedo »Sion«.
2. Izvirno besedilo ni bilo nujno hujskaško ali uporniškega značaja. Prav lahko je vsebovalo program, v katerem je bilo razloženo, kako je treba zavzeti utrdbe moči, kako vtihotapiti vanje prostožidarsko gibanje, kako nadzorovati socialne, gospodarske in politične institucije. Tak program bi bil vsekakor v skladu s cilji tajnih renesančnih zvez.
3. Izvirno besedilo je prišlo v roke Sergeja Nilusa, ki prvotno sploh ni imel namena diskreditirati judovstva. Nasprotno, spodkopati je hotel položaj ezoteričnega kroga na carskem dvoru. Zelo verjetno je v besedilo vnesel nekaj stilističnih sprememb, da bi bilo bolj strupeno in prevratniško kot je bilo sprva. Ko ga je car zavrnil, je Nilus objavil to spremenjeno besedilo »*Protokolov*«. Njegov poskus je sicer spodletel, vseeno pa so elaborat lahko uporabili tudi za druge cilje: vzbujanje antisemitizma. Do Judov je namreč Nilus gojil prav tako malo simpatij kot do ezoterikov okrog carja Nikolaja II. in njegove soproge Aleksandre.
4. »Uradno« besedilo »*Protokolov*« torej ni izmišljeno, temveč je zasnovano na temeljito spremenjeni predlogi. Kljub spremembam so sledi izvirnika prepoznavne kot bi bilo besedilo zapisano nad prvotnim izbranim besedilom: prepoznamo jih v omembah kralja, papeža, mednarodne cerkve in Siona, ki so Nilusu verjetno pomenili le malo ali sploh nič. Sam si jih sicer ne bi izmislil, sicer pa v svoji nevednosti ni videl nobenega razloga, zakaj naj bi jih odstranil.

(Baigent in drugi 2007, 219-220).

5.2 Povzetki Protokolov sionskih starešin

Dostopno v angleščini (The Protocols of the Learned Elders of Zion), za slovenski prevod glej priloge.

Protokoli sionskih starešin obsegajo 24 poglavij oziroma protokolov, ki si sledijo kot programske točke oziroma načela. Tu navajam samo naslove s podnaslovi oziroma poglavji, ker je delo preveč obširno, da bi ga v celoti vključila v diplomsko nalogo. Kot dodatek k diplomski nalogi pa prilagam svoje skrajšane prevode »*Protokolov*«, iz katerih tudi izhaja moja analiza. Tako se bom v nadaljevanju osredotočila na samo vsebinsko primerjavo med dvema dokumentoma: »*Mein Kampf-om*« in *Protokoli sionskih starešin*.

Protokol št. 1: Osnovna doktrina (1., 2., 3... – 29.)

- Zlato
- Pravica je oblast
- Mi smo despoti
- Končali bomo s svobodo

Protokol št. 2: Ekonomske vojne (1., 2., 3...- 5.)

- Destruktivno izobraževanje

Protokol št. 3: Metode osvajanja (1., 2., 3...- 21.)

- Revščina je naše orožje
- Podpiramo komunizem
- Židje bodo varni

Protokol št. 4: Materializem nadomesti religijo (1., 2., 3...- 5.)

- Uničili bomo Boga

Protokol št. 5: Tiranija, despotizem in moderni napredek (1., 2., 3...- 11.)

- Množice vodijo laži
- Monopolni kapital

Protokol št. 6: Prevzem tehnike (1., 2., 3...- 8.)

- Zaslužjili bomo pogane

Protokol št. 7: Svetovne vojne (1., 2., 3...- 6.)

- Svetovna vojna

Protokol št. 8: Začasna (provizijska) vlada (1., 2., 3.)

Protokol št. 9: Pre-izobraževanje (1., 2., 3...- 13.)

- Judovska super država
- Uničenje krščanske mladine

Protokol št. 10: Priprave na moč (1., 2., 3...- 20.)

- Naš cilj – svetovna moč
- Strup liberalizma
- Imenujemo predsednike
- Bomo uničili

Protokol št. 11: Totalitarna država (1., 2., 3...- 9.)

- Smo volkovi

Protokol št. 12: Nadzor tiska (1., 2., 3...- 19.)

- Nadziramo tisk
- Svobodni tisk uničen
- Tiskanje samo laži

Protokol št. 13: Zavajanje, obračanje pozornosti (1., 2., 3...- 6.)

- Zavajamo delavce

Protokol št. 14: Napad na religijo (1., 2., 3...- 5.)

- Prepovedali bomo Kristusa

Protokol št. 15: Brezobzirno zatiranje (1., 2., 3...- 24.)

- Skrivne družbe
- Pogani so neumni
- Pogani so govedo
- Zahtevamo pokornost
- Bili bomo okrutni

Protokol št. 16: Indoktrinacija, pranje možganov (1., 2., 3...- 8.)

- Spremenili bomo zgodovino

Protokol št. 17: Zlorabe pooblastil, avtoritete (1., 2., 3...- 10.)

- Uničili bomo duhovščino

Protokol št. 18: Aretacije nasprotnikov (1., 2., 3...- 9.)

- Strahovlada

Protokol št. 19: Vladarji in ljudje (1., 2., 3., 4.)

Protokol št. 20: Finančni program (1., 2., 3...- 42.)

- Uničili bomo kapital
- Povzročamo depresije

- Bankrot poganskih držav
- Tiranija izkoriščanja

Protokol št. 21: *Posojila in krediti* (1., 2., 3...- 11.)

Protokol št. 22: *Moč zlata* (1., 2., 3., 4.)

Protokol št. 23: *Brezmejna pokorščina* (1., 2., 3., 4., 5.)

Protokol št. 24: *Kvalitete vladarja* (1., 2., 3...- 16.)

- Židovski kralj

6 PRIMERJAVA PROTOKOLOV SIONSКИH STAREŠIN IN »MEIN KAMPF-A«

6.1 Protokol 1: Osnovna doktrina

Tako kot Hitler (2006) v 11. poglavju 1. knjige deli človeštvo na 3 kulture: utemeljitelje kulture, nosilce kulture in razdiralce kulture, kjer so seveda razdiralci Židje, tako pod 2. točko v 1. Protokolu zasledimo delitev na Žide in ne-Žide oziroma »goyim-e« ali živino. Pod 3. točko je poudarek na vladanju z nasiljem in terorjem, ne pa z akademskimi razpravami. Že iz tega so razvidne tendence po totalitarnem vladanju in totalitarni državi, s čimer prav tako lahko enačimo Hitlerjeve tendence, razvidne pod poglavjem o *Totalitarni državi*. Pod 6. točko je izpostavljen pojem politične svobode kot ideje, in ne dejstva, katero se da izkoristiti za privabljanje množic in posledično prevzem oblasti, dejavnik, ki pa tudi pozitivno vpliva na to, naj bi bil liberalizem, ki z idejo o svobodi dopušča prepustitev dela moči drugemu na oblasti, kar Židje izkoristijo za poznejši prevzem oblasti. Pod 8. točko omenjajo despotizem kapitala in moč zlata, ki je nad močjo liberalnih vladarjev. Pod 9. točko enačijo notranjega in zunanjega sovražnika države in uporabo neomejenih sredstev za napad in boj, ker je notranji sovražnik enakovreden zunanjemu sovražniku, saj je uničevalec družbene strukture in tu ni nemoralnih in nedovoljenih načinov bojevanja. Tudi Hitler je bil zagovornik tega stališča, saj vemo, da ni izbiral sredstev proti svojim sovražnikom, zunanjim ali notranjim, izrecno pa je imel odpor proti tistim, ki so izdajalci lastnega ljudstva v lastni državi. Pod 10. točko je predstavljeno stališče do obvladovanja množic, katere vodijo nizke strasti. Nepomembna prepričanja in navade, ter tudi razumni nasveti in argumenti, tu nimajo nobene moči. Isto zasledimo pri Hitlerju v 6. poglavju 1. knjige o *Vojni propagandi*, kjer skoraj identično piše o množicah in manipuliranju z njimi, vse pa je že napisano pod poglavjem 16. Protokola o *indoktrinaciji*. 11. točka izpostavi, da politika nima nič skupnega z moralo, dober vladar se z moralo ne bo ukvarjal, ker ga drugače leta lahko uniči. Tudi Hitler je bil človek, ki se na moralo ni kaj dosti oziral. Že s koncentracijskimi taborišči in poboji Židov je to jasno pokazal. Pod podpoglavjem *Pravica je oblast* opravičujejo pravico močnejšega, ki ima zaradi svoje močnejše narave pravico zavladati šibkejšim. Tu cilj opravičuje sredstvo, le-to pa lahko enačimo s Hitlerjevim zagovarjanjem Darwinove teorije evolucije, saj je bilo tudi Hitlerjevo mnenje o Ariji podobno. O tej temi pa sem pisala že v poglavju o *brezmejni*

pokorščini, pod Protokolom št. 23. Podpoglavje *Mi smo despoti* zagovarja despotizem in vladanje v rokah enega moža, in s tem je povezan tudi teror in ustrahovanje, kar vodi v slepo podložnost. Pod točko 24 je doktrina strogosti izpostavljena kot temeljna, ki bo omogočila nadvlado nad vsemi drugimi oblikami oblasti. Tudi Hitler se je imel za despota, kar nam je pokazala zgodovina, iz njegovih teženj pa je razvidna tudi želja po zavladanju sprva znotraj države, zatem pa globalno, preko meja in iz zagovarjanja načela »avtoriteta voditelja navzdol in odgovornost navzgor« iz 4. poglavja 2. knjige, kar je napisano pod Protokolom št. 11 *o totalitarni državi*. Podpoglavje *Končali bomo s svobodo* govori o naravni neenakosti, zaradi katere svoboda ne more obstajati, v smislu, da je že narava sama ustvarila neenakost duha in značilnosti. Izpostavljena je tudi tako imenovana zloraba besed »svoboda, enakost in bratstvo«, s katerimi naj bi ljudem odvzeli dejansko individualno svobodo. Možnost zamenjave predstavnikov ljudstva, se pravi vladarjev z močjo imenovanja, je izpostavljena kot dejavnik, ki naj bi vzpostavil nadzor nad »goyim-i« in pripomogel k zrušenju tradicije in prevladi židovskega lobija.

Prva knjiga, 8. poglavje: Začetek mojega političnega delovanja¹⁶

V tem poglavju Hitler na začetku razpravlja in razlaga, kako je prišlo do nastanka Nemške delavske stranke, predhodno aktivirane v gibanju, imenovanem Socialno-revolucionarna stranka, katere prvotni namen je bil nuditi možnost nagovarjanja širokih ljudskih množic. Sam pomen imena je bil tak, da so socialni nazori nove stranke dejansko pomenili revolucijo (Hitler 2006, 196). Na straneh 198 in 199 nadalje Hitler (2006) opisuje razliko med delovanjem teoretika in politika, njima različnimi nalogami in cilji. Teoretik naj bi se bolj posvečal cilju in nekemu gibanju določil cilj, politik pa si potem prizadeva za njegovo izpolnitev. Uspešnost politika se meri po uspehu njegovih načrtov in dejanj, uresničevanj le-teh, medtem ko pri teoretiku uspeha in pomena ne merimo po uresničevanju njegovih ciljev ampak po njihovi pravilnosti in vplivu, ki so ga imeli na razvoj človeštva. Za primer navaja utemeljitelje religij kot največje može Zemlje, kljub temu da se njihove etične namere ne bodo nikoli niti približno v celoti uresničile (Hitler 2006, 198). Izpostavi tudi, da skoraj nikoli ne najdemo obeh lastnosti teoretika in politika v eni sami osebi. Uspešni politiki malega formata so uspešni zaradi osredotočanja na mogoče, izvedljivo na krajši rok, kar pa ne pusti ničesar pomembnega za rodove, ki sledijo. Doseganje ciljev, ki bi bili pomembni tudi za oddaljene čase,

---

¹⁶ Sovpada s poglavjem, ki analizira 10. Protokol, *Priprave na moč*.

zahtevajo napor ter pogosto nesoglasja in nestrinjanje množic, katere zanima samo aktualno stanje morda glede cen piva in mleka. Teoretik pa vedno gleda samo na prihodnost. Umetnost politika velja za umetnost mogočega, teoretik pa hoče in zahteva nemogoče. Vedno se bo odrekel trenutnim priznanjem sedanjosti, žel pa bo slavo med bodočimi rodovi, če in ker so njegove misli nesmrtno (Hitler 2006, 199).

Zgoraj napisano lahko povežemo tudi s 24. Protokolom, ki govori *o kvalitetah vladarja*, ker je Hitler s pisanjem razlik med teoretikom in politikom kljub temu nakazal, da morda obstaja možnost obeh kvaliteta združenih v eni osebi, tu pa je verjetno mislil nase kot na politika malega formata in politika za prihodnost.

Na strani 201 (Hitler 2006) izpostavi doktrino, in sicer ljudstvo in domovino, ta pa naj bi veljala zanj in za vse prave nacionalsocialiste: »Boriti se moramo za zagotavljanje obstoja in razmnoževanje svoje rase in našega ljudstva, prehranjevanje njegovih otrok in čistost krvi, za svobodo in neodvisnost domovine, da bodo naši ljudje dozoreli za izpolnitev poslanstva, ki jim ga je zaupal Stvarnik veselja.«

Prva knjiga, 9. poglavje: Nemška delavska stranka

Na strani 207 Hitler (2006) izpostavi željo po ustanovitvi svoje lastne stranke in da nikakor ne pride v poštev včlanitev v kako že obstoječo »narejeno« stranko. A po verjetno tehtnem razmisleku sprejme odločitev, da se včlani v Nemško delavsko stranko z vsega nekaj člani. V njej kot majhni tvorbi je videl potencial, da jo razvije, določi vsebino, pot in cilj, skratka oblikuje po svojih vizijah za prihodnost. »Po dveh dnevih mučnega razglabljanja in premišljevanja sem se končno prepričal, da moram storiti ta korak. To je bil najbolj odločilen sklep mojega življenja. Umika ni smelo in ga ni moglo več biti (Hitler 2006, 210).«

Prva knjiga, 10 poglavje: Vzroki za zlom

Pod osnovno doktrino lahko razumemo tudi zastavljene cilje in ideje, ki si jih je Hitler zastavil in so ga vodile na poti proti »zmagi«. Na strani 233 (Hitler 2006) izpostavi borbo proti sifilisu kot enega izmed pomembnejših ciljev, ki ga je potrebno doseči. »Ob uporabi vseh propagandnih sredstev bi morali ljudstvu prikazati vprašanje borbe proti sifilisu kot tisto nalogo, in ne kot spet eno od nalog.«

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

Hitler kot bistvo v tem poglavju izpostavi delitev človeštva na tri vrste. Utemeljitelje kulture, nosilce kulture in razdiralce kulture. Arijce obravnava kot predstavnike utemeljiteljev, ki imajo zasluge za vso današnjo človeško kulturo, umetnost, znanost in tehniko, utemeljitelje višjega človeštva nasploh, prototip tega, kar razumemo pod besedo »človek«. Japonsko, kot glavno predstavnico Vzhoda, obravnava kot nosilko kulture, ker je svojo kulturo v najbolj bistvenih osnovnih materialih prejela od tujih ras, jih vsrkala in prilagodila sebi, ter je nato, če ni bilo več zunanjega vpliva, okostenela. Arijska ljudstva naj bi jo prebudila, da je prišla do nivoja hitrega napredka v znanosti in tehnologiji. Hitler je tako mnenja, da so skoraj vsa ljudstva zgolj nosilci kulture, nikoli pa ustvarjalci oziroma utemeljitelji kulture (Hitler 2006, 268-269).

Tako je bila prisotnost nižje razvitih ljudi eden od najpomembnejših predpogojev za nastajanje višjih kultur, ker se je lahko samo s temi ljudmi nadomestilo pomanjkanje tehničnih pripomočkov, brez katerih pa višja razvojna stopnja sploh ni mogoča. Prva človeška kultura je zagotovo bolj temeljila na uporabi nižje razvitih ljudi kot na uporabi udomačenih živali. Šele po zaslužnjenju podjarmljenih ras je ista usoda začela zadevati tudi živali in ne narobe, kot bi nekateri radi verjeli. Plug je namreč najprej vlekel premaganec – in šele za njim konj (Hitler 2006, 272).

Žide pa Hitler obravnava kot razdiralce kulture. Navajam: »Ne, Žid nima nobene ustvarjalne moči za kulturo, ker pri njem nikoli ni bilo in ni idealizma, brez katerega ni zares višjega razvoja človeka. Njegov um zato nikoli ne deluje graditeljsko, ampak razdiralno in v zelo redkih primerih morda spodbujevalno, takrat pa kot prototip sile, ki vedno hoče slabo in vedno ustvarja dobro. Kakršenkoli napredek človeštva se ne dogaja zaradi njega, ampak navkljub njemu (Hitler 2006, 280).« Nadalje primerja nomade z Židi in trdi, da so nomadi vseeno bolj idealistično in delovno naravnani, pa čeprav v velikanskem razredčenju. Židje pa naj tega nagnjenja sploh ne bi imeli.

...zato tudi ni bil nomad, ampak vedno le parazit v telesu drugih ljudstev. Občasno zapuščanje življenjskega prostora ni odvisno od njegove namere, ampak je rezultat izгона, ko ga izkoriščana ljudstva gostiteljev občasno napodijo s svojega ozemlja. Njegovo razširjanje je značilno za vse parazite; za svojo raso išče vedno nova hranljiva tla. Učinek njegovega bivanja pa je enak zajedalskemu: kjer se pojavijo, gostiteljsko ljudstvo po krajšem ali daljšem času odmre (Hitler 2006, 281).

Z besedami Schopenhauerja je Hitler napisal, da je Žid »velik mojster laži«. »Bivanje ga sili v laž, v nenehno laganje, tako kot mraz sili severnjake, da se toplo oblačijo. Njegovo življenje med drugimi ljudstvi traja lahko samo, če mu uspe vzbuditi mnenje, da pri njem ne gre za ljudstvo, ampak za neko, čeprav posebno, »versko skupnost« (Hitler 2006, 281).«

Druga knjiga, 1. poglavje: Svetovni nazor in stranka

V tem poglavju Hitler opisuje pojem »ljudski«, marksizem, internacionalizem in predvsem ljudski svetovni nazor, kateri naj bi bil bistvo Nacionalsocialistične nemške delavske stranke. Mnenja je bil, da je strankarsko utemeljevanje pojma »ljudski« predpogoj za zmago ljudskega svetovnega nazora (Hitler 2006, 351). Navajam:

Zato sem svojo nalogo videl predvsem v tem, da sem iz obsežnega in neoblikovanega gradiva splošnega svetovnega nazora izluščil tiste osrednje ideje in jih preli v bolj ali manj dogmatske oblike, ki so v svoji jasni zamejenosti primerne za enotno združevanje tistih ljudi, ki so sposobni sprejeti obveznosti. Z drugimi besedami: Nacionalsocialistična nemška delavska stranka prevzame bistvena načela iz splošne zasnove sveta, ki temelji na ljudski ideji. Na teh načelih postavi politično doktrino, ki upošteva praktično dnevno realnost, značilnost časov, razpoložljiv človeški material ter vse njegove pomanjkljivosti. S to politično doktrino je možno velike množice ljudi združiti v čim bolj togi organizaciji. Takšna organiziranost je predpogoj za zmagovit pohod tovrstnega svetovnega nazora (Hitler 2006, 352).

Iz zgoraj napisanega je razviden takrat še nastajajoči program stranke in osnovna doktrina, na kateri je kasneje stranka dejansko temeljila.

Druga knjiga, 2. poglavje: Država

Za Hitlerja in njegovo gibanje je bilo prvo in temeljno bistvo poskrbeti za enovito ter jasno obliko pojmovanja bistva in smotra države. Zanj država ni bila namen ampak sredstvo za doseg cilja:

Temeljno spoznanje je potem, da država ni namen, ampak sredstvo za doseg cilja. Je predpogoj za tvorbo višje človeške kulture, ni pa vzrok zanjo. Vzrok najdemo izključno v prisotnosti za to sposobne rase. Na Zemlji bi lahko bilo stotine vzornih držav, toda v primeru izumrtja arijskega nosilca kulture ne bi bilo nobene druge kulture, ki bi se kosala z duhovnimi višavami najvišjih današnjih

ljudstev (Hitler 2006, 358). Zato nepogrešljiv predpogoj za obstoj višjega človeštva ni država, ampak ljudstvo, ki je usposobljeno za to. Država je sredstvo za doseg cilja. Njen cilj je ohranitev in krepitev skupnosti telesno in duševno sorodnih bitij. Predvsem mora ohranjati raso in dovoljevati prost razvoj vseh sil, ki dremajo v tej rasi. Del teh sil bo treba vedno uporabiti za fizični obstoj rase, manjši del pa bo namenjen vzpodbujanju nadaljnjega duhovnega razvoja. Dejansko eno vedno ustvarja predpogoj za drugo (Hitler 2006, 359).

Država je bila za Hitlerja in njegovo ljudstvo živ organizem in mu je zagotavljala ne le ohranitev, ampak ga je vodila do najvišje svobode skozi razvoj duhovnih in idejnih sposobnosti (Hitler 2006, 360). »Zatorej je sodba o kakovosti države v prvi vrsti možna le ob upoštevanju relativne koristnosti, ki jo ima za določeno ljudstvo, nikakor pa ne glede na pomen, ki ji ga pripisuje svet (Hitler 2006, 361).« Izpostavi tudi pomen zdravih otrok za ljudstvo in raso kot najdragocenejšo dobrino, katere čistost je potrebno ohranjati. Država tu prevzame vlogo skrbnika za prihodnost, njena naloga pa je poskrbeti, da otroke zaplodijo samo zdravi ljudje, ki bi v primeru, da narodu ne bi dali zdravih otrok, veljali za sprevržene. Bolnim pa se to prepove z argumentom, da je največja čast, če se odpovedo rojevanju otrok zaradi svoje bolezni, obenem pa največja sramota, da narodu zaplodijo bolne otroke (Hitler 2006, 368).

6.2 Protokol 2: Ekonomske vojne

Direktnih povezav Hitlerjevih pogledov z idejo o ekonomskih vojnah nisem našla, zato bom tu omenila samo, da podpoglavje *o destruktivnem izobraževanju* izpostavi teorije darvinizma (evolucija), marksizma (komunizem) in ničezma (socializem), ki naj bi razkrajale svetovni nazor »goyim-ov«, in so bile s tem namenom tudi ustvarjene. Zanimivo je, da vemo, da je bil Hitler zagovornik Darwinove teorije evolucije in strogi nasprotnik marksizma. Kako je torej mogoče, če vemo, da je zagotovo prišel v stik s »Protokoli« in njihovo vsebino in potem še naprej zagovarjal teorijo evolucije, obenem pa je bil seznanjen tudi o njenem pravem izvoru? Zanimivo je tudi, da je bil Hitler podpornik Cerkve in njenih dogem, istočasno pa je podpiral teorijo evolucije, ki ruši vse Cerkvene nauke, saj je znano, da je Cerkev imela veliko težav po objavi Darwinove knjige *O izvoru vrst*. Lahko rečemo, da je bil Hitler kontradiktoren, torej je oporekal samemu sebi in svojim načelom, ki naj bi jih zagovarjal. Omenila bi samo še, da je pod zadnjo točko tega Protokola izpostavljen nadzor nad tiskom, katerega naj bi imeli Židje

za vplivanje na miselnost ljudi, moč ki jo enačijo z zlatom. Več o nadzoru nad tiskom je napisano pod Protokolom št. 12, ki o tem v celoti govori.

6.3 Protokol 3: Metode osvajanja

Pod 3. točko je izpostavljeno, da so države postale gladiatorske arene, v katerih se bojujejo zmedene množice. 4. točka primerja zasedanje parlamentov in administrativnih uprav z govorniškimi tekmovanji, zlorabe moči institucij pa bodo pripeljale do upora pobesnelih množic. Tudi Hitler (2006) je na začetku svoje knjige na strani 78 opisoval svoje vtise z obiskov v parlamentu, kjer se mu je gnusilo tamkajšnje dogajanje. S podobnimi besedami, kot je zgoraj omenjeno, je opisal stanje in dogajanje. Podpoglavje *Revščina je naše orožje* govori o nepomembnosti ustvarjenih človeških in republikanskih pravic revežem, ki so kot grenka ironija, saj proletariat zaradi celodnevnega garanja zanje niti nima časa, ustava pa jim nameni samo drobtinice. Proletariat je bil le izkoriščen za podane volilne glasove tistim, ki so se povzpeli na oblast. Podpoglavje *Podpiramo komunizem* govori o uničenju aristokracije, ki naj bi bila skrbnica in zaščitnica naroda in posledično je narod padel pod vpliv finančnih podležev. Židje naj bi se tu pojavili kot rešitelji in kot alternativo ponudili delavcu pridružitvev socialistom, anarhistom in komunistom. Navajam: »Naša moč leži v razmerah kroničnega pomanjkanja hrane in fizične oslabelosti delavca, saj s tem postane suženj naše volje, brez moči in energije, da bi se ji postavil po robu. Lakota ustvarja moč kapitala, ki delavcem vlada bolj zanesljivo kot moč, ki so jo aristokraciji podeljevale legalne avtoritete kraljev. Sodrgo bomo usmerjali z revščino, zavistjo in sovraštvom. In s pomočjo njihovih rok bomo iztrebili vse, ki nas na naši poti ovirajo.« Nadalje piše o pomenu razredov in različnosti položajev in omenja, da ne more biti nobene enakosti in tu se bo razbohotilo sovraštvo ljudi do vsega, njim nadrejenega. Podpoglavje *Židje bodo varni* govori o namerno ustvarjeni univerzalni ekonomski krizi, ki naj bi zaustavila trgovanje na borzah in delo v industriji ter na ceste pognala množice delavcev. Sovraštvo do privilegiranih se bi tako še bolj poglobilo. Židje pa bi to opazovali iz ozadja, na varnem. Liberalizem in svoboda bi bila ukinjena, nadomestil pa ju bi princip surove sile, ki bi množice spremenil v krvi željne zveri. Vse sosledje dogodkov pa naj bi seveda bilo ustvarjeno za en sam namen, zmago in oblast despota sionske krvi.

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

Pri Hitlerju lahko kot metodo osvajanja razumemo njegovo prepričevanje množice ljudi, da so Židje glavni krivci za vse tegobe, ki jih obkrožajo – od revščine, gospodarske krize, ki je takrat zajela Nemčijo, do izgube v prvi svetovni vojni. To pa naj bi jim uspelo predvsem zato, ker naj bi po Hitlerjevem mnenju uspeli prepričati svet, da Židje niso ljudstvo, ampak le verska skupnost. Navajam:

Tako je Žid v vseh obdobjih živel v državah drugih ljudstev in si tam ustvaril lastno državo, ki je pod zastavo »verske skupnosti« plula toliko časa, dokler zunanje razmere niso v celoti razkrile njegovega bistva. Kadar je bil prepričan, da je dovolj močan in bo lahko pogrešal svoj zaščitni plašč, je še vedno odvrigel tančico in se nenadoma prelevil v nekaj, česar prej mnogi niso verjeli in niso hoteli videti: v Žida. Njegovo življenje med drugimi ljudstvi traja lahko samo, če mu uspe vzbuditi mnenje, da pri njem ne gre za ljudstvo, ampak za neko, čeprav posebno, »versko skupnost« (Hitler 2006, 281). Židi so vedno bili ljudstvo z določenimi rasnimi posebnostmi in nikoli religija; samo zaradi svojega prodiranja so si kmalu poiskali sredstvo, s katerim so odvrnili neprijetno pozornost s sebe. Katero sredstvo bi bilo bolj smiselno in obenem nedolžno kot sposojen pojem verske skupnosti? Kajti tudi tukaj je vse sposojeno, bolje rečeno, ukradeno – iz prvotne posebne narave Žid že zato ne more imeti religiozne ustanove, ker mu manjka idealizem v kakršnikoli obliki in zato mu je tudi vera v onostranstvo popolnoma tuja. Po arijskem prepričanju si ni mogoče predstavljati religije, kateri manjka prepričanje o nadaljevanju življenja po smrti v kakršnikoli obliki. Dejansko Talmud ni knjiga za pripravo na onostranstvo, ampak samo za praktično in spodobno življenje v tostranstvu. Židovski verski nauk je v prvi vrsti navodilo za ohranjanje čiste krvi židovstva ter za urejanje medsebojnih odnosov med Židi, še več pa govori o odnosih z ostalim svetom, torej z ne-Židi. Vendar tudi tu ne gre za etične probleme, ampak za izjemno skromne gospodarske (Hitler 2006, 282).

Pod metode osvajanja lahko omenimo tudi Hitlerjevo zagovarjanje *Protokolov sionskih starešin/ modrecev*, ki naj bi kot traktat podrobno opisovali potek židovskega prevzema in nadvlade sveta. O njih je napisal sledeče:

Kako zelo je vse bivanje tega ljudstva zasnovano na neprestani laži, se na neprimerljiv način nazorno kaže v »Protokolih sionskih modrecev«, ki jih Židi tako neskončno sovražijo. »Frankfurter Zeitung« kar naprej stoka v svet, da gre za ponaredek; najboljši dokaz, da so pristni. To, kar mnogi Židi nevede počnejo, je tu

zavestno obelodanjeno. Saj prav za to gre. Popolnoma vseeno je, iz katerega židovskega lonca izvirajo ta razkritja, odločilno je le, da z naravnost grozljivo gotovostjo razkrivajo bit in delovanje židovskega ljudstva ter razgaljajo njuno notranjo soodvisnost in končne cilje. Najboljša kritika glede njih pa je resničnost. Kdor z vidika te knjige preučuje zgodovinski razvoj zadnjih sto let, bo takoj razumel kričanje židovskega tiska. Kajti, ko bo ta knjiga postala splošna last ljudstva, smemo predvidevati, da bo židovska nevarnost zlomljena (Hitler 2006, 283–284).

Hitler je želel prepričati ljudi o avtentičnosti tega dokumenta in jih pozvati k temu, da ga dobijo v roke in preberejo. Ljudem je hotel vcepiti idejo o tajni svetovni židovski zaroti, kot propagandno gradivo pa je tu izkoristil ta dokument, ki mu je glede na potek dogodkov, kot jih narekuje zgodovina, bil verjetno v veliko pomoč pri širjenju svoje ideologije. Nadalje v poglavju o *Ljudstvu in rasi* Hitler opisuje, skoraj kronološko, kako in s kakšnimi metodami naj bi Židje prišli do moči, ki so jo posedovali v tistem času. S tem je verjetno želel še bolj nazorno prikazati in upravičiti pravilnost svoje ideje.

Žid se nenadoma »pojavi« z nastankom prvih stalnih naselbin. Pride kot trgovec in na začetku se nič kaj ne trudi, da bi prikrival svojo narodno pripadnost. Pri njegovi prožnosti in neizkušeni gostiteljskega ljudstva ohranjanje njegovega židovskega značaja zanj niti ni slabo, prej mu koristi; do tujca so namreč ljudje prijazni. Postopoma se začne ukvarjati z gospodarstvom, sicer ne kot proizvajalec, ampak izključno kot posrednik. Začne posojati denar...in dejansko s tem uvede obresti. Žid se za stalno naseli, to pomeni, da v mestih in vaseh poseljuje posebne predele ter vedno bolj ustvarja državo v državi. Denarno poslovanje in trgovina sta postala njegov izključni monopol. Oderuške obresti končno vzbudijo odpor, njegova sicer naraščajoča predrznost ogorčenje, njegovo bogastvo pa zavist. Mera je polna, ko v svoj krog trgovskega delovanja kot objekte vključi še zemljo ter jo poniža na raven trgovskega, bolje rečeno, trgovalnega blaga. Zdaj pa Žid začne kazati svoj pravi obraz. Odvratno se dobrika vladam, njegov denar dela zanj in na tak način si zagotavlja vnaprejšnji odpustek za nova ropanja svojih žrtev. Da bi preprečili vsaj najhujše, začnejo iz njegovih oderuških rok jemati zemljo, tako da mu z zakoni enostavno preprečijo njeno kupovanje. V obdobju več kot tisoč let se je Žid tako naučil jezika gostiteljskega ljudstva, da je bil prepričan, kako v prihodnje lahko manj poudarja svoje židovstvo ter v ospredje bolj postavi svoje »nemštvo«; kakor koli se že zdi najprej smešno in celo noro, se

on predrzno preobrazi v »Germana«, v našem primeru torej v »Nemca«. Toda rasa ne temelji na jeziku, ampak izključno na krvi, česar nihče ne ve bolje od Žida, ki prav malo ceni ohranjanje svojega jezika, izjemno pa ceni svojo čistokrvnost (Hitler 2006, 284-287).

Na strani 288 Hitler (2006) napiše, da so Židje sčasoma osvojili ambicije po pridobitvi popolnih državljskih pravic, katere bi jim še dodatno olajšale uresničitev njihovih sanj o svetovni nadvladi. To naj bi bil vzrok za emancipacijo iz geta.

Najprej se odloči, da bo ljudem nadoknadil vse slabo, ki ga je do tedaj zagrešil nad njimi. Začenja se spreminjati v »dobrotnika« človeštva. Prav kmalu začne stvari obračati tako, kot da bi nasploh samo njemu vedno delali krivico, in ne narobe. Posebej neumni mu verjamejo in si ne morejo kaj, da se jim ubožec ne bi zasmilil. Tu bi med drugim moral še pripomniti, da kljub vsej požrtvovalnosti Žid osebno nikoli ne obuboža. A to še ni vse: Žid nenadoma postane liberalen in začne sanjariti o nujnem napredku človeštva. Polagoma se proglasi za vodilnega zagovornika nekega novega obdobja. Židovski vpliv na koncu na gospodarske razmere preko borze narašča izredno hitro. Žid postane lastnik ali vsaj nadzornik državne delovne sile. Za krepitev svoje politične varnosti poskuša podreti rasne in državljske ovire, ki ga najprej utesnjujejo na vsakem koraku. Zato se z vso njemu lastno žilavostjo bori za versko strpnost – in v prostozidarstvu, ki mu je popolnoma podrejeno, ima odlično orodje za doseganje svojih ciljev. Prostozidarstvu se v službi Žida pridružijo časopisi. Z vso spretnostjo in žilavostjo se jih polasti. S tiskom polagoma objame vse javno življenje, ga začne usmerjati in voditi, ter ima na razpolago moč, s katero lahko dela in oblikuje »javno mnenje«...Medtem, ko so ga polna usta »prosvetljenstva«, »napredka«, »svobode«, »človečnosti«, itd., pri svoji rasi izvaja najstrožje ločevanje. Drugim zastruplja kri, svojo pa varuje. Žid se skoraj nikoli ne poroči s kristjanko, kristjan pa se z Židinjo. Zaradi prikrivanja svojega delovanja in uspavanja svojih žrtev pa vse več govori o enakosti vseh ljudi, ne glede na barvo ali raso. Njegov končni cilj na tej stopnji je zmaga demokracije ali, kot stvar razume on: vladavina parlamenta. Ta najbolj ustreza njegovim potrebam; saj vendar izključuje osebnost, na njeno mesto pa postavlja neumnost, nesposobnost in ne nazadnje strahopetnost. Končna posledica bo padec monarhije, kar se mora zgoditi prej ali pozneje (Hitler 2006, 288–291). Gospodarsko tako dolgo pretresa država, dokler ne pride do privatizacije nerentabilnih socialnih organizacij, ki jih na koncu

finančno nadzira. Na političnem področju državi odreka sredstva za njeno preživetje, uniči temelje nacionalne samozadostnosti in obrambe, spodkoplje zaupanje v vodstvo, se roga njeni zgodovini in preteklosti ter popljuje vse, kar je dejansko veliko. Na kulturnem področju okuži umetnost, literaturo, gledališče, zasmehuje naravne občutke, zruši vse pojme o lepoti in vzvišenosti, o plemenitosti in dobroti, ter namesto tega potegne ljudi v krog svoje osnovne nizke narave (Hitler 2006, 299–300).

Nadalje piše o napadu na religijo, kar pa bom opisala v poglavju, ki bo to obravnaval, Protokolu št. 14.

Druga knjiga, 5. poglavje: Svetovni nazor in organizacija

Pod Hitlerjeve metode osvajanja lahko razumemo tudi cilje, ki si jih je zastavil in jih poskušal uresničiti. Le te cilje pa lahko povežemo s Protokolom št. 10, ki govori o *pripravi na moč*. Dejansko je bilo sosledje vseh dogodkov in stvari, ki jih je Hitler izpeljal, samo priprava na končno zmago in prevlado. V tem poglavju izpostavi prvi cilj, ki govori o odstranitvi obstoječe židovske države. »Kajti tu gre za boj, saj prvi cilj ne bo ustvarjanje zamisli o ljudski državi, ampak odstranitev obstoječe židovske države. Kot se je že pogosto zgodilo v zgodovini, glavna težava ni v oblikah novega stanja, ampak v pripravi prostora zanj. Mlad nauk, ki ima velik in nov načelen pomen, bo moral kot prvo orožje uporabiti najostrejšo kritiko, čeprav bo to za marsikoga neprijetno (Hitler 2006, 412–413).« Hitler napiše sosledje dogodkov oziroma faz, ki bi pripeljale do svetovnega nazora, prva faza – najostrejša kritika - je zgoraj napisana. Sledijo si za negativno kritiko konstruktivno delovanje, zatem svetovni nazor, katerega primerja z religijo.

Tudi marksizem je imel cilj in tudi on pozna konstruktivno delovanje (čeprav gre tu zgolj za ustanovitev despotstva mednarodnega svetovnega finančnega židovstva!); toda pred tem je nič manj kot sedemdeset let samo kritiziral, uničujoče kritiziral in samo kritiziral tako dolgo, da se je ta jedka kislina zažrla v staro državo in jo končno porušila. Šele potem je začel svojo tako imenovano »izgradnjo«. In to je bilo samoumevno, pravilno in logično. Obstoječega stanja se ne da odpraviti samo s poudarjanjem in zastopanjem nekega prihodnjega stanja (Hitler 2006, 413).

Zanimivo je, da opazimo Hitlerjevo zgledovanje in na nek način odobravanje korakov, ki jih je naredil marksizem, kar pomeni, da je za zgled vzel svojega tako imenovanega

sovražnika. Nadalje napiše tudi, da če bo hotel svetovni nazor kot tak obstojati in zavladati, bo moral zahtevati svoje izključno in popolno priznanje ter celovito spremembo vsega javnega življenja v skladu z lastnimi pogledi. Tako nikakor ne pride v poštev nadaljnji sočasni obstoj predstavnika prejšnjega stanja. Isto naj bi bilo z religijami (Hitler 2006, 413).

Svetovni nazor, ki ga prežema peklenska nestrpnost, je možno zlomiti samo z novo idejo, ki jo naprej ženeta enak duh in enaka nezlomljiva volja, ideja pa je sama po sebi čista in popolnoma resnična. ...da je prisilo možno zlomiti samo s prisilo ter teror samo s terorjem. Šele potem se lahko začne ustvarjanje novega stanja. Politične stranke težijo h kompromisom, svetovni nazori nikoli. Svetovni nazor ni nikoli pripravljen deliti z drugim, zato tudi ne more biti pripravljen sodelovati pri stanju, ki ga obsoja, ampak se počuti zavezanega, da se proti temu stanju in vsemu idejnemu svetu nasprotnika bori z vsemi sredstvi, to pomeni, da pripravlja njegov propad (Hitler 2006, 414).

Hitler je imel željo v svojih vrstah združiti najpogumnejše in najmočnejše elemente svojega časa in ljudstva, ustvariti borbeno organizacijsko obliko, kateri bi z jasnimi, jedrnatimi mislimi, podobnimi geslom, ponudil novo veroizpoved. »Medtem ko je program neke politične stranke samo recept za dober izid na naslednjih volitvah, pomeni program svetovnega nazora oblikovanje vojne napovedi obstoječi ureditvi, obstoječemu stanju, skratka obstoječemu naziranju sveta (Hitler 2006, 415).« Na straneh 416 in 417 izpostavi, da je v bistvu organizacije veliko bolj pomembno in uspešno osredotočiti se na čustvene množice, katere je mogoče disciplinirati v slepi poslušnosti in ubogljivosti duhovnega vodstva, kot pa se osredotočiti na duhovno samostojno izobraženo elito. Ciljna množica naj bi bilo nemško delavstvo. »Če hoče ljudska ideja iz danes nejasnega hotenja doseči jasen uspeh, mora iz svojega obsežnega miselnega sveta potegniti določene teze, ki so po svojem bistvu in vsebini primerne, da pritegnejo široke ljudske množice, in sicer tiste, ki se bodo pripravljene bojevati za svetovni nazor. To je nemško delavstvo.« Nadalje izpostavi program novega gibanja, opredeljen v 25. tezah, ki naj bi bil v prvi vrsti namenjen temu, da preprostemu človeku da grobo sliko tistega, kar želi. Izpostaviti moram tudi povezavo teh tez s poglavjem 1. Protokola o osnovni doktrini, kamor jih vsekakor lahko umestimo, omeniti pa moramo pri tem seveda zanimivo, skoraj identično podobnost, da so *Protokoli sionskih starešin* vsebovali 24 protokolov, program Hitlerjevega gibanja pa 25 tez (Hitler 2006, 417). Hitler naprej zagovarja nesprenmenljivost svojega programa kljub temu, da morda ni

popoln za vse, ker je mnenja, da spremembe sejejo dvom in negotovost. »Kako naj bi namreč navdihnili ljudi, ki slepo verujejo v resnico nekega nauka, če bi z nenehnimi spremembami na zunanji zgradbi sejali dvom in negotovost?« Spet se zgleduje po katoliški cerkvi po njeni trdnosti in neomajnosti skozi zgodovino, ne glede na pretrese in tendence po spremembah.

Tudi tukaj se lahko nekaj naučimo od katoliške cerkve. Čeprav se njen dogmatski sistem v nekaterih točkah in deloma povsem nepotrebno spopada z znanostjo in raziskovanjem, pa kljub temu ni pripravljena žrtvovati enega samega zloga svojih dogem. Zelo pravilno je spoznala, da njena odpornost ni v večjem ali manjšem prilagajanju trenutnim znanstvenim dognanjem, ki se v resnici večno spreminjajo, ampak predvsem v trdnem oprijemanju postavljenih dogem, kar celotnemu sistemu določa verski značaj. Zato je danes trdnejša kot kdajkoli prej (Hitler 2006, 418).

Prvi pogoj za uspešno zmago ljudskega svetovnega nazora je bilo usposobljeno gibanje za boj, kot drugi pogoj pa je bil zastavljen neomajen, trden in zanesljiv program (Hitler 2006, 419). To lahko razumemo kot metode osvajanja širokih množic, ker je Hitler zelo dobro vedel, kaj ljudstvo potrebuje, da se aktivira za boj. To jim je ponudil s svojim programom gibanja, v katerem se je v prvi vrsti vsak delavec, in še kdo drug, lahko poistovetil z idejami in v tem videl upanje na boljše.

Druga knjiga, 7. poglavje: Spopad z rdečo fronto

V tem poglavju med drugim Hitler izpostavi pomembnost simbolov za samo ideologijo in zavest naroda, opisuje pa tudi, kaj naj bi simboli kot taki predstavljali oziroma zagovarjali. Tudi uporabo natančno preišljenih in načrtovanih simbolov lahko štejejo pod metode osvajanja, saj je s tem osvajal in prepričeval svoj narod, da se mu je pridružil v fanatičnem boju. Simboli so namreč zagovarjali in predstavljali Hitlerjevo ideologijo ter še bolj podžigali razvnete strasti.

Sam sem po številnih poskusih vendarle našel končno obliko: zastavo z rdečo osnovo, vrisanim belim krogom, na sredini kroga pa črna svastika¹⁷ (Hitler 2006, 451). In to je res pravi simbol! Ne samo zato, ker vsebuje vsem nam tako ljube barve, ki so nemškemu ljudstvu nekoč priborile toliko časti, z njimi izkazujemo spoštovanje preteklosti, bila je tudi najboljše utelešenje hotenja našega gibanja. Kot nacionalni socialisti v svoji zastavi vidimo svoj program. V rdeči barvi vidimo

---

¹⁷ Nemško »der Hackenkreuz«, kljukasti križ.

socialno misel gibanja, v beli nacionalistično, v svastiki poslanstvo boja za zmago arijskega človeka in hkrati z njo tudi zmago misli ustvarjalnega dela, ki je večno bilo protisemitsko in bo tako tudi ostalo. Dve leti pozneje, ko je iz varnostnikov že zdavnaj nastalo nekaj tisoč jurišnikov,¹⁸ se je pokazala potreba, da tej obrambni organizaciji mladega svetovnega nazora damo poseben znak zmage: standarto (Hitler 2006, 452).

Tudi ta znak je Hitler zasnoval sam in od takrat dalje je standarta veljala za borbeni simbol nacionalsocialističnega boja. Iz pomena simbolov so razvidni tudi cilji gibanja, katere lahko umestim pod poglavje 1. Protokola *o osnovni doktrini*.

6.4 Protokol 4: Materializem nadomesti religijo

Že sam naslov pove, kaj je tema pisanja. Še bolj pa je zgovorno podpoglavje z naslovom *Uničili bomo Boga*, ki govori o uničenju vsake vere, o izgonu vsakršnih idej Boga in duha iz ne-Židov in nadomeščanju le-teh z matematično natančnimi izračuni in materialnimi potrebami. Edino gonilo naj bi bil dobiček, ki se ga povzdigne v kult, rezultat pa bo okrepljen boj za nadvlado in nadaljnji ekonomski šoki, ki še dodatno potencirajo razočarane, hladne in brezsrčne skupnosti. To poveča odpor do visoke politike in religije, voda na mlin Židov pa bo še dodatno, ko se bo nižji razred ne-Židov iz sovraštva do privilegirancev uprl ne-židovskim intelektualcem, se pravi svojim lastnim ljudem. Hitler je o nečem takem pisal v svoji knjigi, kar je tudi spodaj navedeno, in je temu močno oporekal. Njegovo idealistično naravnost sem razumela kot poduhovljenost, pripadnost religiji, torej Cerkvi, nasprotoval pa je materializmu, ki naj bi bil čisto nasprotje idealizma.

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

Že v poglavju Protokola št. 14 – *Napad na religijo* – sem napisala Hitlerjevo zagovarjanje Cerkev in njene vere ter verskih dogem, na katerih Cerkev sloni. Hitler je bil zelo poduhovljen človek, kateremu je več pomenila idealistična naravnost do življenja kot pa goli materializem, ki pripelje do najhujše vrste egoizma, zato lahko kot nasprotje materializmu izpostavim pomen idealizma za Hitlerja in »njegov« narod.

Kako nujno je vedno znova spoznavati, da idealizem ne pomeni nekega odvečnega izražanja čustev, ampak da je bil, je in bo predpogoj za to, čemur pravimo

---

¹⁸ Okrajšano SA, nemško »Sturmabteilung«.

človeška kultura, da je šele on sam ustvaril pojem »človek«. Temu notranjemu prepričanju gre zahvala Arija za njegov položaj na tem svetu, temu prepričanju gre zahvala sveta za človeka; samo idealizem je namreč iz čistega duha oblikoval ustvarjalno moč, ki je v edinstveni povezavi grobe pesti in genialnega uma postavljala spomenike človeške kulture. Brez idealizma bi bile vse, tudi najbolj blesteče duhovne sposobnosti samo duh kot tak, zunanji blišč brez notranje vrednosti, toda nikoli ustvarjalna moč. Ker resnični idealizem ni nič drugega kot podreditev interesov in življenja posameznika skupnosti, kar predstavlja predpogoj za nastajanje vsakovrstnih organizacijskih oblik, ustreza v najglobljih temeljih osnovnemu hotenju narave (Hitler 2006, 276).

Seveda je bil Hitler mnenja, da židovsko ljudstvo te idealistične naravnosti, kot bistven predpogoj za kulturni narod, nima oziroma mu ga popolnoma primanjkuje. Verjel je, da nagon po samoohranitvi pri židovskem ljudstvu res obstaja, morda celo bolj kot pri drugih narodih, a da ne presega golega nagona po samoohranitvi posameznika. Primerja jih s primitivnim črednim nagonom, ki vodi k medsebojnemu podpiranju le tako dolgo, dokler grozi skupna nevarnost (Hitler 2006, 278).

6.5 Protokol 5: Tiranija, despotizem in moderni napredek

Ta Protokol spet govori o despotizmu kot edini možni obliki vladanja in posledično okrepljenem centralizmu za nadzor nad skupnostmi. Podpoglavje *Množice vodijo laži* množice predstavi kot lahko vodljive in manipulirane, katerim je vseeno, ali je njihov suvereni vladar katoliška glava ali pa tiran sionske krvi. Z verskimi in rasnimi sovraštvi, ki naj bi jih v zadnjih dvajsetih stoletjih Židje razvili do veličastnih razsežnosti, so naščuvali narod proti narodu, človeka proti človeku. V 6. točki je izpostavljena izbranost od Boga za vladanje na zemlji. Nadalje naj bi bil mehanizem, ki poganja države, v njihovih rokah in to je seveda zlato. Politična ekonomija pa naj bi kapital povzdignila v kraljevske višave. V podpoglavju *Monopolni kapital* je govora o ustvarjanju industrijskega in trgovinskega monopola, kar seveda pripelje posledično k zasužnjenju ljudi, njihovi razorožitvi in nesposobnosti k uporabi. Pod 10. točko je navedena tako imenovana prva skrivnost uspešnega vladanja, ki je, ustvariti nezainteresiranost ljudi za politiko in javno mnenje: »...še najbolje je, če o politiki nimajo nikakršnega mnenja, ki tako ali tako ni namenjena temu, da bi jo ljudje razumeli, saj jo že razumejo tisti, ki jih vodijo.« Pod 11. točko je izpostavljena druga skrivnost, ki

pa je, ljudem vzeti osebno iniciativo, pripraviti jih do stopnje, ko ne bodo vedeli, kje v nastalem kaosu je njihovo mesto. Vse seveda zato, da ne bi prišlo do upora. Trenutne vlade naj bi zamenjali s tako imenovanim strašilom, ki ga imenujejo nad-vladna administracija. Njena moč pa naj bi bila v tako orjaških razsežnostih, da ji podjarmljenje narodov celotnega sveta ne bi moglo spodleteti.

6.6 Protokol 6: Prevzem tehnike

3. točka govori o ustvarjeni nad-vladi, ki naj bi jo predstavili v očeh ljudi kot zaščitnico in dobrotnico vsem, ki se ji bodo prostovoljno podredili. 4. točka poda ukrepe proti aristokraciji, ki je še vedno lastnica zemlje in posledično pridelkov na njej. Cilj je razlastitev, ki jo bi sčasoma dosegli z višanjem davkov na lastništvo, posledica pa so dolgovi, ki bi sledili. Podpoglavje *Zasužnjili bomo pogane* pa govori o zaslužnjenju delavskega razreda s pomočjo načel politične ekonomije in igranega vdanega služenja delavskemu razredu, z namenom vse »goyim-e« spremeniti v proletarce in jih posledično ukloniti oblasti zavoljo golega preživetja. Propad industrije naj bi bil dosežen s pomočjo že privzgojenega načina življenja na razkošje; zvišale bi se plače delavcem, istočasno bi se zvišale tudi cene osnovnih življenjskih potrebščin, anarhija bi pripeljala do pijančevanja in sčasoma do iztrebljenja vseh izobraženih, vse pa bi izhajalo iz špekulativne trgovine in industrije.

6.7 Protokol 7: Svetovne vojne

Ukrep, ki naj bi ga najprej sprejeli, je okrepitev oborožitve in ojačitev policijskih enot. Umetno bi ustvarjali nemire in mir in posledično sovraštvo po vsej Evropi in ostalih kontinentih ter nadzirali državne resorje s političnimi in ekonomskimi pogodbami ter s posojili. Pod krinko prijaznosti bi zavzeli položaj dobrotnikov in rešiteljev človeške vrste. Podpoglavje *Svetovna vojna* pa prikaže nikakršno oklevanje v primeru upora na kontinentalno ali globalno univerzalno vojno. 5. točka zopet izpostavi tisk kot orodje za nadzor nad ljudmi, v 6. točki pa tudi uporabo terorističnega napada na uporno državo, v primeru vsesplošnega upora pa pridejo v poštev tudi »puške Amerike, Kitajske ali Japonske«. Tudi Hitler ni okleval v vojni pripravljenosti, dodatni oborožitvi in okrepitvi vojaške mašinerije. Za svoj tako imenovani svetovni nazor bi šel brez oklevanja v globalno vojno, če bi bilo to potrebno. Prav tako je pridno izkoriščal tisk za svojo

premišljeno propagando in mobiliziranje množic. V nadaljevanju navajam, kje v njegovi knjigi je to razvidno.

Druga knjiga, 5. poglavje: Svetovni nazor in organizacija

V tem poglavju lahko razberemo Hitlerjeve težnje po osvajanju in prevladi njegovega nazora, ne samo na nemških tleh, ampak tudi v globalnih razsežnosti.

Svetovni nazor ni nikoli pripravljen deliti z drugim, zato tudi ne more biti pripravljen sodelovati pri stanju, ki ga obsoja, ampak se počuti zavezanega, da se proti temu stanju in vsemu idejnemu svetu nasprotnika bori z vsemi sredstvi, to pomeni, da pripravlja njegov propad. Svetovni nazor bo svojo zamisel lahko pripeljal do zmage samo tedaj, če združi v svojih vrstah najpogumnejše in najmočnejše elemente svojega časa in ljudstva ter jih oblikuje v čvrsto, borbena organizacijsko obliko. Za to je potrebno, da ob upoštevanju teh elementov iz svoje podobe o svetu izlušči določene misli ter jih oblikuje tako, da so jasne, jedrnate, podobne geslom, in da novi skupnosti ljudi služijo kot veroizpoved. Medtem ko je program neke politične stranke samo recept za dober izid na naslednjih volitvah, pomeni program svetovnega nazora oblikovanje vojne napovedi obstoječi ureditvi, obstoječemu stanju, skratka obstoječemu naziranju sveta (Hitler 2006, 415).

Že beseda svetovni nazor, ki jo Hitler uporablja – lahko bi uporabil državni, nacionalni, narodni nazor – kaže, da njegovi cilji in ambicije še zdaleč niso bili skoncentrirani na območje nemškega Reicha, in da je bil njegov dejanski namen že od samega začetka iti preko meja in ustvarjati svetovni imperij.

Druga knjiga, 10. poglavje: Federalizem kot krinka

Kar sem napisala že zgoraj o Hitlerjevih globalnih težnjah, tu ponazarjam še z enim odstavkom iz drugega poglavja:

Sicer pa bo mlada in zmagovita ideja morala zavrniti vse okove, ki bi lahko ohromili aktivnosti pri promoviranju njenih zamisli. Nationalsocializem si mora načeloma pridržati pravico, da vsemu nemškemu ljudstvu ne glede na dosedanje meje zveznih dežel vsili svoja načela ter ga vzgaja v svojih idejah in mislih. Tako kot se cerkve ne čutijo omejene s političnimi mejami, tudi nacionalsocialistične misli ne omejujejo meje med posameznimi državami naše domovine. Nationalsocialistični nauk ni služabnik političnih interesov posameznih zveznih držav, ampak bo nekoč postal gospodar nemškega ljudstva. Odločal bo o življenju

ljudstva ter ga na novo uredil, zato si mora pridržati pravico, da bo šel čez meje, ki jih je naredil razvoj, katerega smo zavračali. Bolj, ko bo zmaga njegovih idej popolna, večja bo svoboda posameznika v državi (Hitler 2006, 523).

6.8 Protokol 8: Začasna (provizijska) vlada

Na kratko govori o ukrepih, ki naj bi jih sprejeli za zagotovitev obstoja nove vlade, in o oborožitvi z istim orožjem, katerega bi lahko nasprotniki uporabili proti njim samim. Direktorat, ki se bo ukvarjal s pravnimi zadevami, se bo zaščitil s prisotnostjo publicistov, odvetnikov, administratorjev, diplomatov in ljudi, ki so končali posebno izobraževanje v njihovih posebnih šolah. Seveda bodo le-ti iz vrst »goyim-ov«, se pravi ne-Židov, kateri v primeru neobogljivosti ne bodo pogrešani. Vlada bo oborožena z množico ekonomistov, celo vrsto bankirjev, industrialcev, kapitalistov in seveda tistih z veliko denarja. Zato daje toliko poudarka ekonomskim znanostim. Vse zaradi manipuliranja z denarjem.

6.9 Protokol 9: Pre-izobraževanje

1. točka tega Protokola govori o asimiliranju Židov na območjih, ki jih poselijo tako, da se poistovetijo s karakternimi lastnostmi ljudi, ki so tam že predhodno živeli. S tem bi se približali množici, verjetno ne bi delovali kot vsiljivci in osvajali enega za drugim. 2. točka govori o izvoru besed kot so liberalen in iz tega izhajajočih besed, svoboda, enakost in bratstvo; vse naj bi bilo semitskega izvora. Ko naj bi Židje osvojili svoje »kraljestvo«, bi bile spremenjene iz gesla zgolj v izraz idealizma in sicer – pravica do svobode, dolžnost do enakosti in ideal bratstva. Nadalje piše, da so vsi antisemitski protesti ustvarjeni in vodeni iz strani Židov samih, ker naj bi bil za njih antisemitizem nepogrešljiv in ga za svoje vodenje in rast potrebujejo. Podpoglavje *Judovska super država* pod 3. točko izpostavi vladanje z diktaturo, ki bo ob primernem času izvršila sodbe in kazni, pobijala in prizanašala. Nadalje piše, da bodo ljudje deležni miru samo pod pogojem, da sprejmejo to tako imenovano »židovsko mednarodno super vlado«. Naposled naj bi imeli Židje ves denar v svojih rokah. Poznamo rek »denar je sveta vladar«, in če upoštevamo zgoraj napisano, to potem še kako drži. 9. točka nam pove, da naj bi Židje nadzorovali upravljanje zakonov, izvedbo volitev, tisk, svobodo posameznikov, izobraževanje in usposabljanje kot temelj svobodnega obstoja. Pri izobraževanju naj bi točno določeno snov podajali svojim »učencem«, in sicer samo

tisto kar je dobro za njih, z namenom, da bi jim oprali možgane in jih naredili nesposobne lastnega razmišljanja. Tako bi jih lažje podredili, ko pride čas za to. Sledi še podpoglavje *Uničenje krščanske mladine*, kjer je že sam naslov zgovoren. Mladino naj bi zavajali, poneumljali in pokvarili z učenjem napačnih teorij, za katere Židje vedo, da so zgrešene. To naj bi bil proces pre-izobraževanja, s katerim bi pripravili teren za svojo lažjo osvojitvev in zmago nad svetom. Tudi pri Hitlerju lahko potegnemo vzporednice s sistemom pre-izobraževanja, saj je prav tako želel vplivati na mladino po svojih idealih in za dosego svojih ciljev. Nadalje pa je navedeno, kje v njegovi knjigi je to razvidno.

Prva knjiga, 10. poglavje: Vzroki za zlom¹⁹

Hitler je želel najti ravnotežje med duhovnim poukom in telesno vadbo, saj je bil mnenja, da zdrav duh lahko prebiva le v zdravem telesu.

Pretirano poudarjanje intelektualnega pouka in zanemarjanje telesne vzgoje pa vzpodbujata pojavljanje seksualnih predstav v prerani mladosti. Mladeniča, ki se utrjuje s športom in telovadbo, bodo manj obhajale potrebe po čutnem zadovoljevanju, kot nekega zapečkarja, ki se hrani izključno z duševno hrano. Pametna vzgoja mora to upoštevati. Vzporedno z vzgojo telesa je treba začeti boj proti zastrupljanju duše. Vse naše javno življenje je danes podobno rastlinjaku seksualnih predstav in čarov. Poglejmo samo programe naših kinov, varietejev ter gledališč, in le stežka boste zanikali, da to predvsem za našo mladino ni prava hrana. Rezultate takšne vzgoje, ki nas ne morejo prav nič razveseliti, lahko preučujemo na današnji mladini. Zelo zgodaj dozoreva in se zato prehitro postara (Hitler 2006, 235-236).

Druga knjiga, 2. poglavje: Država

Kdor telesno in duhovno ni zdrav in vreden, svojega trpljenja ne sme ovekovečiti v telesu svojega otroka. Ljudska država mora tu opraviti velikansko vzgojno delo. V prihodnosti se bo to delo pokazalo za pomembnejše kot vse današnje zmagovite vojne našega meščanstva. Z vzgojo mora poučiti vsakega posameznika, da ni nobena sramota, ampak samo obžalovanja vredna nesreča, če je človek bolan in slaboten, toda da je zločin in obenem sramota, da to nesrečo onečastimo z lastnim egoizmom in jo zato naprtimo nedolžnim bitjem; nasprotno gre za najplemenitejše

---

¹⁹ Povezave tudi s Protokolom št. 16: *Indoktrinacija, pranje možganov.*

dejanje in občudovanja vredno človečnost, če nič krivi bolnik, ki se odpove lastnemu otroku, posveti svojo ljubezen in nežnost neznanemu in ubogemu naraščaju svojega ljudstva, kateri s svojim zdravjem obeta, da bo nekoč postal močan član močne družbe. Država mora z izvajanjem takega izobraževanja duhovno dopolnjevati svoje praktično delovanje. Ne glede na razumevanje ali nerazumevanje, odobravanje ali obsojanje, mora ravnati v tem smislu (Hitler 2006, 369). Ob takem spoznanju mora ljudska država vse svoje vzgojno delo usmeriti predvsem v vzgojo izjemno telesno zdravih ljudi, ne samo v kopičenje golega znanja. Šele na drugem mestu naj bo izoblikovanje duhovnih sposobnosti. Tudi tukaj naj bo najpomembnejši razvoj značaja, posebej krepitev volje in odločnosti, povezane z vzgojo za sprejemanje odgovornosti, in šele na koncu pride poučevanje o znanostih (Hitler 2006, 372). Delo na vzgoji in higieni se mora začeti že pri mladi materi. Tako kot je bilo v desetletjih skrbnega dela možno doseči preprečevanje okužb pri porodih ter poporodni prisad omejiti na nekaj posameznih primerov, moramo doseči in bomo z izobraževanjem mamic ter sester dosegli, da bodo otroci že v prvih letih življenja deležni take obravnave, ki bo odlična podlaga za poznejši razvoj (Hitler 2006, 373). Temu cilju je treba prilagoditi tudi oblačila mladih. Prav mučno je gledati, kako je tudi naša mladina zasvojena z modnimi norostmi, kar preobrača pomen starega pregovora, da obleka dela človeka. Posebej pri mladini mora biti obleka namenjena vzgoji (Hitler 2006, 376). Ljudska država mora telesno vadbo izvajati in nadzirati ne samo med šolanjem, tudi po končanem šolanju mora skrbeti, da mladenič, ki se še telesno razvija, nadaljuje z vadbo. Vojska v ljudski državi ne bo fantov učila, kako stati in hoditi, ampak mora veljati za najvišjo šolo domovinske vzgoje... v tej šoli naj se fant spremeni v moža; v tej šoli naj se ne nauči samo poslušnosti, ampak naj s tem pridobi znanje tudi za poznejše poveljevanje. Nauči naj se molčati, ne samo tedaj, ko ga po pravici ukorijo, ampak naj se tudi nauči, če bo potrebno, molče prenašati krivico. Po končanju služenja vojaškega roka mu je treba izstaviti dva dokumenta: njegovo državljansko diplomo kot spričevalo, ki mu od zdaj naprej dovoljuje javno udejstvovanje, ter zdravstveno spričevalo kot potrdilo o njegovem telesnem zdravju za poroko. Ljudska država lahko analogno vzgoji dečka zasnuje na enaki osnovi tudi vzgojo deklice. Tudi tu bo težišče na telesni vadbi, šele v drugi vrsti bodo duševne in na koncu duhovne vrednote. Pri vzgoji žensk naj bo neomajni cilj priprava na materinstvo (Hitler 2006, 377-378).

Zvestoba, požrtvovalnost, molčečnost so vrline, ki jih veliko ljudstvo nujno potrebuje. Privzgajanje teh lastnosti in izobraževanje v šoli je pomembnejše kot marsikaj od tega, kar danes napolnjuje naše učne načrte (Hitler 2006, 379). Izjemno pomembni so razvoj volje in odločnosti ter negovanje pripravljenosti za prevzemanje odgovornosti (Hitler 2006, 380). Šolsko vzgojo s predajanjem naravoslovnega znanja, katera je dandanes pravzaprav alfa in omega vsega državnega vzgojnega sistema, bo ljudska država lahko prevzela le z nekaterimi majhnimi spremembami. Te spremembe se nahajajo na treh področjih. Prvič: mladih možganov na splošno ni treba obremenjevati s stvarmi, od katerih jih 95 % ne potrebuje in jih zato hitro pozabi. Na kratko povzemam: ljudska država bo morala splošen pouk o prirodoslovnih znanostih skrčiti na najbolj bistveno. Poleg tega bo morala nuditi možnosti za najbolj poglobljeno strokovno izobraževanje v posameznih znanostih. Posamezniku zadošča, če kot splošno podlago dobi znanje v grobih obrisih, ter je samo na področju, ki bo pozneje postalo njegovo življenje, deležen najbolj poglobljene strokovne izobrazbe. Druga sprememba v učnem načrtu šole v ljudski državi mora biti tale: Značilnost današnjega materialističnega sveta je, da v izobraževanju prevladujejo predmeti, ki se ukvarjajo z realnim, torej matematika, fizika, kemija itd. Izobraževanje mora biti vedno idealno. Več se mora posvečati humanističnim predmetom, za poznejše dodatno izobraževanje pa mora dati le osnove tehničnih predmetov. Drugače se odpovedujemo močem, ki so za ohranitev ljudstva še vedno pomembnejše kot vse tehnično in drugo znanje. Pri naravoslovnih predmetih je zato treba kot tretje upoštevati: Ljudska država mora tudi v znanosti spoznati pomožno sredstvo za krepitev narodnega ponosa. S tega vidika je treba poučevati ne samo svetovno zgodovino, ampak tudi celotno kulturno zgodovino. V izumitelju ne smemo videti samo velikega izumitelja, ampak še bolj velikega pripadnika ljudstva (Hitler 2006, 381-388).

6.10 Protokol 10: Priprave na moč

Kot pove že naslov sam, celotni Protokol govori o *pripravah na moč*. Podpoglavje *Naš cilj - svetovna moč* predstavi način, ki naj ga bi Židje izbrali za dosego svojega cilja, torej svetovne moči. Instrument glasovanja naj bi izkoristili za osvojitve svetovnega prestola. Z enakovrednim glasovanjem vseh, ne glede na razredni izvor ali kvalifikacijo,

bi v ljudeh vzbudili občutek samopomembnosti, in tako zrušili pomembnost družine in njenih izobraževalnih vrednot ter odstranili individuumu možnost, da bi se odcepil od večine. Zaradi vseh ugodnosti, ki naj bi jih ljudje (goyim-i) bili deležni, bi se prostovoljno podredili temu režimu. Nadalje podpoglavje *Strup liberalizma* izpostavi liberalizem kot rušilni dejavnik za vladanje v državah, saj naj bi proizvedel ustavno državo in uničil osebnosti državne aktivnosti. Vladarji so po Protokolu bili obsojeni kot neaktivni in impotentni, s tem pa so postali neuporabni in odvečni, temu pa naj bi sledil njihov umik oziroma odstavitev v mnogih državah. Sledi obdobje realizacije republik, in takrat naj bi Židje nadomestili vladarja s karikaturu vlade – predsednikom, vzetim izmed raje ne-židovskih narodov. Državni organizem predstavi kot skupek organov v človeškem telesu, kjer v primeru ranitve enega dela organizma države le ta zboli in, kakor človeško telo, umre. Liberalizem je države okužil »s smrtno boleznijo, zastrupitvijo krvi, in vse kar je še potrebno narediti, je počakati na konec smrtne agonije«. Podpoglavje *Imenujemo predsednike* pove, da so predsedniki izbrani načrtno in na način, da so obvezani biti zvesti židovskemu lobiju. To pa zaradi kake spotakljive črne pike iz preteklosti, s katero jih Židje držijo v pesti in lahko z njimi manipulirajo po svoji volji. Nadalje podpoglavje *Bomo uničili* govori o spremembi in vključitvi vseh oblik vlade v despotizem, ko bo za to primeren čas. Točka 19 prikaže, kako je ljudem (goyim-om) potrebno otežiti odnose z njihovimi vladami v vseh državah, izčrpati človeštvo z nesoglasji, sovraštvom, bojem, zavistjo, celo z uporabo mučenja, s stradanjem, inokulacijo bolezni, tako da »goyim-i« ne bi videli drugega izhoda, kot zateči se k Židom po pribežališče v celostno suverenost v denarju in vsem ostalem. Vse te zgoraj napisane dejavnike ali dejstva lahko označimo kot sredstva za pripravo na moč oziroma oblast. Cilj je zavladati svetu in prav s tem lahko enačimo Hitlerjeve ambicije, ki jih sprva ni jasno izpostavil, ampak sosledje dogodkov je pokazalo, da gre samo za to – vzpostavitev svetovnega nazora. Tako spodaj povzemam po Hitlerjevi knjigi besedilo, kjer je razvidno, kako se je Hitler pripravljaj na moč, vse pa se je aktivno začelo z njegovo včlanitvijo v Nemško delavsko stranko.²⁰

---

²⁰ Glej Protokol št. 1 o osnovni doktrini.

Prva knjiga, 8. poglavje: Začetek mojega političnega delovanja²¹

V tem poglavju Hitler razpravlja in razlaga, kako je prišlo do nastanka Nemške delavske stranke, predhodno aktivirane v gibanju, ki se je imenovalo Socialno revolucionarna stranka, katere prvotni namen je bil nuditi možnost nagovarjanja širokih ljudskih množic. Sam pomen imena je bil tak, da so socialni nazori nove stranke dejansko pomenili revolucijo (Hitler 2006, 196).

Prva knjiga, 12. poglavje: Prvo razvojno obdobje Nacionalsocialistične nemške delavske stranke

Hitler je ugodno rešitev nemške prihodnosti videl v osveščanju širokih množic svojega ljudstva, kasneje pa je v tem videl tudi najvišjo in najmogočnejšo nalogo gibanja za prihodnost. »Tako nam je bilo že leta 1919 jasno, da mora novo gibanje najprej kot svoj najvišji cilj izpeljati nacionaliziranje množic. Iz taktičnega vidika je to pomenilo vrsto zahtev (Hitler 2006, 309).« Tako je Hitler nanizal 14 točk oziroma zahtev, ki so bile predstavljene kot cilji gibanja. Njihovo bistvo v nadaljevanju povzemam.

- 1. Za pridobivanje množic za narodni preporod ni prevelika nobena socialna žrtev. Kakršne koli gospodarske koncesije že naredimo svojemu delavskemu razredu danes, te niso sorazmerne s koristmi celotnega ljudstva, če pripomorejo k povrnitvi širokih mas njihovemu ljudstvu (Hitler 2006, 309). Gibanje, ki namerava nemškega delavca vrniti njegovemu ljudstvu, si mora biti zato na jasnem, da gospodarske žrtve na tem področju sploh ne igrajo nobene vloge, dokler zaradi njih nista ogrožena obstoj in neodvisnost narodnega gospodarstva.*
- 2. Nacionalno vzgajanje širokih množic je možno le posredno preko izboljševanja socialnega položaja, ker bomo izključno po tej poti dosegli tiste splošne gospodarske predpogoje, ki posamezniku dovoljujejo, da je udeležen tudi pri kulturnih dobrinah ljudstva.*
- 3. Nacionaliziranje širokih množic nikoli ni možno s polovičarstvom, s slabotnim poudarjanjem tako imenovanega objektivnega stališča, ampak z brezobzirno in fanatično enostransko naravnostjo za doseganje zelenega cilja (Hitler 2006, 310). Kdor hoče pridobiti široke množice, mora poznati ključ, s katerim se odpirajo vrata do njihovih src. Ni mu ime objektivnost (beri šibkost), ampak volja in moč.*

---

²¹ V navezavi s poglavjem o 1. Protokolu, ki govori o osnovni doktrini in Protokolom št. 3: Metode osvajanja.

4. *Narodovo dušo je mogoče pridobiti samo, če poleg vodenja pozitivnega boja za lastne cilje uničimo nasprotnika teh ciljev. Nacionaliziranje naših množic bo uspešno samo, če bomo ob vsem pozitivnem boju za dušo našega ljudstva iztrebili mednarodne zastrupljevalce.*
5. *Samo v krvi je utemeljena tako moč kot šibkost človeka (Hitler 2006, 311). Brez povsem jasnega spoznanja rasnega problema ter s tem povezanega vprašanja Židov ne bo možen ponoven vzpon nemškega ljudstva. Rasno vprašanje ne daje samo ključa do svetovne zgodovine, ampak tudi do človeške kulture nasploh (Hitler 2006, 312).*
6. *Skladišče, iz katerega mora mlado gibanje črpati svoje privržence, bo torej v prvi vrsti množica naših delojemalcev. Te je treba iztrgati mednarodni norosti, jih osvoboditi socialne stiske, dvigniti iz kulturne bede ter jih vključiti v narodovo skupnost kot združen, dragocen nacionalno čuteč in hoteč dejavnik (Hitler 2006, 313).*
7. *Če naj propaganda koristi gibanju, se mora posvetiti samo eni strani, ker bi jo v drugačnem primeru zaradi različnosti duhovne pred-izobrazbe obeh taborov ena stran ne razumela, druga pa bi jo zaradi samoumevnosti in s tem nezanimivosti odklanjala (Hitler 2006, 314). Propaganda mora biti po obliki in vsebini usmerjena na široke množice in njeno pravilnost je treba meriti izključno z njeno uspešnostjo. Na velikem ljudskem srečanju vseh slojev ne govori najbolje govornik, ki je duhovno najbližje inteligenci, ampak tisti, ki osvoji srce množice.*
8. *Cilja političnega reformatorskega gibanja ne bo nikoli mogoče doseči s pojasnjevanjem ali z vplivanjem na vladajoče kroge, ampak samo z doseganjem politične moči. Vsaka ideja, ki premika svet, nima samo pravice ampak tudi dolžnost, da si zagotovi taka sredstva, ki ji omogočajo izvedbo njenih zamisli (Hitler 2006, 315). Toda če doseganje politične moči tvori predpogoj za praktično izvedbo reformatorskih namer, potem se mora gibanje z reformatorskimi namerami od prvega dne svojega obstoja čutiti za gibanje množic in ne kot literarni čajni klub ali filistrsko kegljaško društvo.*
9. *Mlado gibanje je po svojem bistvu in organiziranosti proti-parlamentarno, to pomeni, da na splošno in v svoji notranji zgradbi zavrača načelo večinskega odločanja, kjer je vodja ponižan samo na raven izvrševalca volje in mnenja drugih. Gibanje v majhnem ter v največjem zastopa temeljno načelo brezpogojne vodjeve avtoritete, združene z največjo odgovornostjo (Hitler 2006, 316).*

10. Gibanje odločno zavrača vsakršno opredeljevanje do vprašanj, ki ležijo zunaj okvira njenega političnega dela ali ki zanj niso temeljnega pomena. Njegova naloga ni nekakšna religiozna reformacija, ampak politična reorganizacija našega ljudstva. Njegovo poslanstvo ni v ustanavljanju monarhije ali utrjevanju republike, ampak v ustvarjanju germanske države.
11. Vprašanje o notranji organiziranosti gibanja sodi med tista o smotrnostih in ne o načelih (Hitler 2006, 317). Najboljša ni tista organizacija, ki med vodenjem gibanja in posameznimi privrženici uporablja največji posredniški aparat, ampak tista, ki uporablja najmanjšega. Organizacija je tako vedno in povsod samo nujno zlo. V najboljšem primeru je sredstvo za dosego namena, v najslabšem primeru pa je namenjena sama sebi (Hitler 2006, 318).

Za Hitlerja je bilo tudi zelo pomembno, da je na enem mestu obstajal en center, ki bi imel avtoriteto osrednjega vodstva, brezpogojno priznavanje centrale; zanj je bil to München (Hitler 2006, 319).

Predpogoj za ustanovite neke organizacijske oblike pa je in bo primerna oseba za njegovo vodenje. Vodenje ni samo volja, ampak tudi sposobnost, pri čemer je moči volje in energičnosti treba pripisati večjo pomembnost kot sami genialnosti, najdragocenejša pa je povezava sposobnosti, odločnosti in vztrajnosti (Hitler 2006, 320).

12. Prihodnost nekega gibanja je odvisna od fanatičnosti, celo nestrpnosti, s katero ga njegovi privrženici zastopajo kot edino pravilno pot ter ga uveljavljajo pred drugimi podobnimi združenji. Največja napaka je prepričanje, da se neko gibanje lahko krepí z združitvijo z nekim drugim, podobnim gibanjem. Vsako povečevanje po tej poti seveda na začetku pomeni na zunaj povečan obseg in v očeh površnega opazovalca tudi povečanje moči gibanja, v resnici pa samo prevzema kali poznejše notranje slabitve (Hitler 2006, 321).
13. Gibanje mora svoje člane načeloma poučevati tako, da v boju ne visijo nekaj na lahko pridobljenega, ampak nekaj, po čemer bodo stremeli. Zato se jim ni treba bati sovražnosti nasprotnikov, ampak jo morajo občutiti kot predpogoj za pravico do lastnega obstoja. Ni se jim treba bati sovraštva nasprotnikov našega ljudstva in našega svetovnega nazora, ampak morajo po njem hrepeneti. Kogar v židovskih časnikih ne napadajo, torej ga obrekujejo in žalijo, ni pošten Nmec niti pravi nacionalsocialist. Kogar najbolj žalijo, nam je najbližji, in kogar najbolj smrtno sovražijo, je naš najboljši prijatelj (Hitler 2006, 322). Ko ta osnovna načela

preidejo v meso in kri naših privržencev, bo gibanje postalo neomajno in nepremagljivo.

14. *Gibanje mora z vsemi sredstvi vzpodbujati spoštovanje osebnosti; nikdar ne sme pozabiti, da je vsa vrednost človeškega v vrednosti osebnosti, da je vsaka ideja in vsak dosežek rezultat ustvarjalne moči nekega človeka, in da občudovanje veličine ne predstavlja le izražanja zahvale, ampak da okrog hvaležnih sklepa povezovalne vezi (Hitler 2006, 323).*

6.11 Protokol 11: Totalitarna država

Ta Protokol na splošno govori o programu nove ustave v totalitarni državi, ki bi, če bi se pojavila primerna priložnost, vzpostavila obliko revolucije v državi. Načela kot so: svoboda tiska, pravica do združevanja, svoboda vesti, glasovalna načela in mnogi drugi, bodo podvržena koreniti spremembi dan po razglasitvi te tako imenovane nove ustave. Strah in teror naj bi bila vodilna dejavnika pri ohranjanju reda in miru. Podpoglavje *Smo volkovi* dobesedno izrazi »goyim-e« kot čredo ovac in Žide kot volkove, 8. točka pa omeni dar od Boga svojim izbrancem – Židom - dar razpršenosti in to naj bi bila največja moč, ki bi jim pomagala do suverenosti celotnega sveta. Hitler definicijo totalitarne države zamaskira v tako imenovano ljudsko državo, ki je v osnovi in namenu ter izbranih sredstvih enaka totalitarni državi. Spodaj pišem več o tej ljudski državi.

Druga knjiga, 2. poglavje: Država

Hitler kot različico totalitarne države predstavi tako imenovano ljudsko državo o kateri piše sledeče:

V ljudski državi bosta imela vzgoja telesa in duha zelo velik pomen, prav tako pomembna zanjo pa bo tudi selekcija ljudi (Hitler 2006, 390). Ustvarjalni dosežki lahko nastanejo samo, kadar se združita sposobnost in znanje (Hitler 2006, 392). Ljudska država bo tudi tukaj nekoč morala poseči na vzgojno področje. Njena naloga ne bo, da bi zagotovila prevladujoč vpliv določenega že obstoječega družbenega sloja, ampak bo iz vsote vseh državljanov morala potegniti najsposobnejše ume ter jim omogočiti položaje ter spoštovanje. Svojo najvišjo nalogo mora videti v tem, da odpre vrata višjih izobraževalnih državnih ustanov vsem talentom, ne glede na to, iz kakšnih krogov izvirajo. To nalogo mora izpolniti, ker bo samo tako iz sloja predstavnikov mrtvega znanja lahko zraslo

genialno vodstvo naroda (Hitler 2006, 393). Naloga ljudske države bo, da bo pri poučevanju poskrbela za stalno obnavljanje obstoječih duhovnih slojev z dovajanjem sveže krvi iz spodnjih slojev. Država ima dolžnost, da skrajno skrbno iz vsega prebivalstva prebere po naravi sposobne ljudi in jih uporabi za služenje skupnosti (Hitler 2006, 394). Morala bo prelomiti z zaničevanjem telesnega dela, pa čeprav bodo morda potrebna stoletja vzgoje. Posameznega človeka bo morala ocenjevati po obliki in kakovosti njegovega dela, in ne po vrsti. V osnovi je vrednost vsakega dela dvojna: povsem materialna in idejna (Hitler 2006, 395). Materialno plačilo pripada onemu, čigar delo ima za skupnost ustrezno korist; idejno pa mora biti vrednoteno z oceno, do katere je upravičen vsak, ki služi svojemu ljudstvu po močeh, ki mu jih je dala narava in jih je razvil z usposabljanjem, ki mu ga je omogočila skupnost (Hitler 2006, 396).

Druga knjiga, 3. poglavje: Pripadnik države in državljan

Ljudska država svoje prebivalce deli na tri skupine: državljane, pripadnike države in tujce (Hitler 2006, 400). Z rojstvom oseba načeloma pridobi le status pripadnika države. Tujec se od pripadnika države razlikuje samo v tem, da ima državno pripadnost v neki tuji državi. Mladi pripadnik države nemške narodnosti je dolžan, da opravi obvezno šolanje, ki je predpisano za vsakega Nemca. S tem se vključi v vzgojni proces za rasno in narodno zavednega člana ljudstva. Pozneje mora sodelovati v telesnih vajah, ki jih predpiše država, in končno vstopi v vojsko. Nekaznovanemu, zdravemu, mlademu možu bo po odsluženju vojaške obveznosti svečano dodeljena državljanska pravica. To je najdragocenejše spričevalo za celotno zemeljsko življenje. S tem pridobi vse pravice državljana in je upravičen do vseh ugodnosti, ki jih daje ta status. Državljan ima večje pravice kot tujec in je gospodar Reicha. Toda ta večja čast ga tudi zavezuje (Hitler 2006, 401). Nemško dekle je pripadnica države in šele s poroko postane državljanka. Vendar lahko tudi ženskim pripadnicam države, ki se samostojno preživljajo, podelimo nemško državljanstvo (Hitler 2006, 402).

Druga knjiga, 4. poglavje: Osebnost in narodnjaška miselnost

Načeloma se mora ljudski svetovni nazor razlikovati od marksističnega v tem, da ne spoštuje samo načela rase, ampak priznava tudi pomen osebe, ki predstavlja temeljne nosilce njegove celotne zgradbe. To sta nosilna dejavnika njegovega dojetanja sveta (Hitler 2006, 408). Najboljša državna ureditev in oblika je tista, ki z najbolj naravno zanesljivostjo pripelje najboljše glave vsega ljudstva do vodilnega pomena in prevladujočega vpliva. Večinskih odločitev ne more biti, ampak samo odgovorne osebe, beseda nasvet pa bo spet dobila svoj prvotni pomen. Vsakemu možu bodo ob strani stali svetovalci, toda odločal bo en sam mož. Temeljno načelo, na katerem je nekdanja pruska vojska postala najčudovitejše orodje nemškega ljudstva, bo nekoč moralo v prenesenem pomenu postati temelj izgradnje naše celotne države: avtoriteta vsakega voditelja navzdol in odgovornost navzgor (Hitler 2006, 409).

6.12 Protokol 12: Nadzor tiska

Ta Protokol govori o vlogi tiska, ki naj bi služil za prebujanje in podžiganje tistih strasti, ki so potrebne za židovski namen oziroma sebičnim ciljem strank. Tisk naj bi bil žaljiv, nepravičen, lažniv in večina javnosti ne bi imela niti najmanjše ideje, čemu tisk dejansko služi. Židje pa naj bi to znali pridno izkoriščati. Podnaslov *Nadziramo tisk* govori ravno o tem nadzoru, ki naj bi se izvajal tako, da bi bili uradi koncentrirani na vseh koncih sveta, ki bi bili v celoti v rokah Židov, objavljali bi le tisto, kar bi se jim naročilo. Stvar bi šla celo tako daleč, da bi poostriili nadzor nad založniki, knjižničarji in tiskarji, kateri bi bili primorani zagotoviti si primerno diplomu za možnost delovanja, katera bi bila v primeru nepravilnosti takoj zadržana. Podnaslov *Svobodni tisk uničen* pod 7. točko govori o nadzoru tako nad periodičnim tiskom kakor tudi nad vsem ostalim tiskanem. Uvedeni bi bili davki na strani, pologi varščine, poleg tega pa bi knjige z manj kot 30 stranmi plačevale dvojno. Da bi zmanjšali število časopisov, bi bili proglašeni kot pamfleti, žaljiva literatura, ker so najslabša oblika tiskanega strupa, posledica pa bi bila, da bi bili tudi pisatelji primorani pisati daljše publikacije, ki pa bi bile predrage za nakup ter tako malo brane. Istočasno bi bil židovski tisk cenovno in masovno lahko dostopen ter bi tako vplival na mentalni razvoj množic po svojih željah (tu lahko potegnemo vzporednice s Protokolom št. 13, ki govori o zavajanju in obračanju pozornosti ter s Protokolom št. 16, ki govori o pranju možganov). V primeru, da bi se

našel kdo, ki bi želel pisati proti Židom, ne bi našel nikogar, ki bi mu izdelek objavil, saj bi bile kazni in ukrepi prestrogi, ker bi moral založnik ali tiskar pred samim sprejetjem in objavo izdelka oblasti zaprositi za dovoljenje. 8. točka govori o lastništvu židovske vlade nad večino revij, saj naj bi bila literatura in novinarstvo dve od najpomembnejših izobraževalnih sil. To bi posledično nevtraliziralo škodljive vplive iz strani zasebnega tiska in imelo ogromen vpliv na javno mnenje, seveda v korist Židom. Deset revij bi dobilo dovoljenje za objavo, istočasno pa bi bilo objavljenih trideset židovskih revij, javnost pa o tem seveda ne bi vedela ničesar. Pod točko 14 piše o simuliranih napadih na tisk, ki bi služili prepričevanju množic, da še vedno obstaja popolna svoboda govora. Seveda temu ne bi bilo tako. Podpoglavje *Tiskanje samo laži* pod 15. točko pa zopet izpostavi lastništvo nad tiskom v židovskih rokah in manipuliranje z objavljenimi novicami, ki vplivajo na javno mnenje. Izpostavi tudi zmago nad nasprotniki, ker le-ti ne bi imeli na razpolago organov tiska, v katerih bi lahko polno izrazili svoje ideje in cilje.

Prva knjiga, 10. poglavje: Vzroki za zlom

Za Hitlerja je bil nadzor tiska državna obveznost in dolžnost, tisk kot sredstvo si mora zagotoviti za narodovo vzgojo in ga postaviti v službo države in ljudstva. Zanj svoboda tiska ne obstaja, ker je dolžnost ljudstvu nuditi hrano, ki jo potrebuje in je dobra zanj, pa čeprav morda ni resnična. Hitler je prav tako krivil za vse neuspehe predvojne Nemčije, Nemškega Reicha in nemškega ljudstva, tisk, ki naj bi bil pod vplivom Židov. Verjel je, da sta tako imenovani liberalni tisk in marksistični listi imela nalogo ljudstvu zlomiti narodno in nacionalno hrbtenico ter jih pripraviti za suženjstvo mednarodnega kapitala in le tega gospodarjev, Židov (Hitler 2006, 226–227).

Seveda – tako ravnanje je bilo deloma posledica zvite židovske taktike na eni strani ter res velike neumnosti tajnih svetov in njihove nenevarnosti na drugi strani. Žid je bil mnogo prepameten, da bi dovolil enakomeren napad na ves svoj tisk. Ne, del tiska je bil namenjen za zaščito drugega dela. Medtem ko so marksistični časopisi na najbolj podle načine blatili vse, kar je človeku svetega, izredno nečastno napadali državo in vlado ter hujskali drugega proti drugemu velike dele prebivalstva, so si meščansko demokratski židovski časopisi nadedi videz znamenite objektivnosti, se dosledno izogibali vsem krepkim besedam, dobro vedoč, da vsi puhloglavci sodijo o zadevah le po zunanosti in niso nikoli sposobni prodreti v notranjost, tako da vsako stvar ovrednotijo le po zunanosti, namesto po

vsebinski. Za te ljudi je bil in seveda je »Frankfurter Zeitung« pojem za poštenost. Nikoli ne uporablja grobih izrazov, zavrača vsako telesno brutalnost in se vedno zavzema za boj z »duhovnimi« orožji, ki so začuda najbolj pri srcu prav ljudem, ki so najbolj brez duha. In Žid piše prav za naše polovičarsko poduhovljeno bralstvo svoje tako imenovane članke za inteligenco. Zanje sta narejena »Frankfurter Zeitung« in »Berliner Tageblatt«, nanje je naravnan njun ton in nanje imata svoj vpliv (Hitler 2006, 227–228).

6.13 Protokol 13: Zavajanje, obračanje pozornosti

Ta Protokol ima podpoglavje, ki govori o zavajanju delavcev z vprašanji industrije. Množice naj bi postale in ostale neaktivne v vsem kar je političnega in se iz tega tudi povsem umaknile. Množice se tu izkoristi za boj proti lastnim vladam, vladam »goyimov«, seveda v zameno za delovna mesta. Še dodatno naj bi se jih zmedlo z zabavo, igrami, predlogi o natečajih v umetnosti, športu vseh vrst, vse preko tiska; in ti interesi bi dokončno odvrnili pozornost množic od vprašanj, s katerimi bi se resnično morale ukvarjati. Nadalje je izpostavljena vloga liberalcev, utopičnih sanjačev, ki naj bi širili ideje o novih fantastičnih teorijah, ki naj bi bile očitno napredne. In nihče se ne bi zavedal, da se za to besedo napredka skriva samo odstopanje od resnice v vseh primerih, kjer ni vprašanje materialnih izumov. Napredek kot zgrešena ideja bi služil popačenju resnice, tako nihče razen izbranih od Boga oziroma njegovih varuhov, ne bi vedel prave resnice. Tudi za Hitlerja lahko rečemo, da je zavajal ljudi z svojimi dokaj utopičnimi idejami, jim predstavljal svetlo in brezskrbno prihodnost, ki je ni moglo biti, in jih mobiliziral zgolj za svoj cilj, več o tem pa sem napisala pod poglavjem o Protokolu št. 16, ki govori o *pranju možganov*.

6.14 Protokol 14: Napad na religijo

V celoti ta Protokol s podpoglavjem *Prepovedali bomo Kristusa* govori o času, ko naj bi prišli Židje na oblast v svoje kraljestvo, da bo za njih nezaželeno, da bi kjerkoli obstajala še katera druga vera razen njihova, vera enega Boga, kateri jim je določil položaj izbranega ljudstva. Tako bi bil ukrep izbrisati vse druge oblike prepričanja. Hitler pa se je tu nasprotno boril na strani Cerkve in jo podpiral ter zavračal uničenje in

zanikanje njenih dogem. Tako sem v njegovi knjigi zasledila le kritike na napadalce Cerkve, kar spodaj tudi navajam.

Prva knjiga, 10. poglavje: Vzroki za zlom

Na strani 247 Hitler (2006) opisuje religiozni položaj pred vojno, ki naj bi izgubljal milijone iskrenih privržencev, posledice predvsem v moralnem pogledu pa naj bi bile skoraj katastrofalne. Izpostavi uspešno prodiranje muslimanske vere in na drugi strani skromne dosežke katoliške cerkve z vzdrževanjem misijonov v Aziji in Afriki, z namenom pridobivanja novih privržencev. Opazi tudi vedno hujši boj proti dogmatskim osnovam posameznih cerkva, brez katerih ne bi bilo praktičnega obstoja religioznega verovanja. Napad proti dogmam je enak boju proti splošnim temeljem države, in tako kot bi ta končal v popolni državni anarhiji, bi drugi v brezvrednem religioznem nihilizmu. »Najhujša so opustošenja, ki jih povzročijo zlorabe religioznih prepričanj v politične namene. Proti takim lopovom, ki v religiji vidijo samo sredstvo za doseganje političnih, še boljše, gospodarskih ciljev, je treba najostreje ukrepati«. Hitler je verjel, da je za stanje krščanstva v predvojni Nemčiji kriva t.i. »krščanska« stranka, ki je poskušala katoliško vero enačiti z neko politično stranko. Cerкви na splošno pa naj bi povzročila veliko škodo (Hitler 2006, 247–249). Iz vsega tega lahko sklepamo, da je Hitler gojil pozitivna čustva do Cerkve, jo podpiral ter zavračal njene nasprotnike. Hitler je tudi močno kritiziral napad na dogme in izkoriščanje cerkve v politične namene.

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

Hitler izpostavi židovski napad in žaljenje religije: »Iz religije se posmehujejo, etiko in moralo prikazuje toliko časa kot preživeti, dokler ne padejo zadnji stebri nekega ljudstva v boju za obstoj na tem svetu (Hitler 2006, 300).«

6.15 Protokol 15: Brezobzirno podrejanje

Ta Protokol govori o stanju, ki naj bi zavladovalo, ko bi Židje prevzeli oblast. Zavladali bi s sistemom državnih udarov povsod na isti dan in na koncu odstranili še preostale nasprotnike in pogubili vse odporne brez milosti. Prav tako naj ne bi odobrvali ustanavljanja novih skrivnih združenj, katerih ustanovitelje bi kaznovali s smrtjo. Predhodno obstoječe skrivne združbe pa so že po naravi podvržene Židom in bi bile po

koncu služenja razpuščene in izgnane stran iz Evrope, ki naj bi bila obravnavana kot središče vladanja. Podnaslov *Skrivne družbe* razlaga, da dokler se ne vzpostavi novega kraljestva, bodo Židje delovali v nasprotni smeri in to je, da bi ustvarjali in množili prostoziidarske lože v vseh deželah sveta, katere bi delovale pod eno centralno administracijo, znano samo Židom in bi jo sestavljale židovske starešine. Te lože bi predstavljale liberalne in revolucionarne elemente, sestava pa bi bila iz vseh področij družbe. Bazo bi predstavljali agenti mednarodne in narodne policije, kateri bi posedovali položaj, ki jim bi zagotavljal posebne ukrepe v primeru neposlušnosti, se pravi teror. Sledi podpoglavje *Pogani so neumni*, ki izpostavi željo ne-Židov po uspehu in slavi, katerega jim prostoziidarske lože nudijo in zagotovijo v zameno za odpoved individualnosti, katero se institucionalizira. Psihologija njihovih potreb pomaga, da se jih usmeri v zeleno smer. Imenujejo jih tigri po izgledu, kateri imajo duše ovac. Tako bi se jim vcepilo idejo o absorpciji individualnosti s simbolično enoto kolektivizma. Nadalje podpoglavje *Pogani so govedo* govori o manjvrednosti vseh, ki niso židovskega izvora in so zato pogrešljivi kot sredstvo zavoljo cilja, ne glede na število. Izpostavljena je razlika v zmogljivosti razmišljanja med »goyim-i« in židovskim narodom, razlika pa naj bi nakazala položaj Židov kot izbranega ljudstva in višjo kvaliteto človečnosti v nasprotju s surovim razumom »goyim-ov«. »Njihove oči so odprte a ne vidijo ničesar pred sabo in ne izumljajo (razen morda materialnih zadev)«. Iz tega naj bi bilo jasno razvidno, da je narava sama določila Žide, da vodijo in vladajo svetu. Tu lahko vidimo neverjetno povezavo s Hitlerjevim deljenjem človeštva na tri vrste: utemeljitelje kulture, nosilce kulture in razdiralce kulture, kar sem že napisala pod Protokolom št. 1, ki govori o osnovni doktrini. Vsekakor lahko rečemo, da kot je Hitler imel Arijce za utemeljitelje kulture, so se po »Protokolih« Židje imeli prav tako za utemeljitelje kulture, vsa ostala ljudstva pa so avtomatsko manjvredna in nesposobna, se pravi razdiralci kulture. Podpoglavje *Zahtevamo pokornost* govori o na novo napisanih zakonih, kateri bi bili kratki, preprosti, stabilni, brez kakršnihkoli interpretacij, tako da bi bili vsem razumljivi in bi jih vsi znali perfektno. Vsako kršenje bi nato izginilo v posledični odgovornosti vseh, prav do najnižje enote, pred višjo avtoriteto predstavnika moči. Tu spet vidimo podobnost s Hitlerjevim rekom, posvojenim od Pruske vojske: »...avtoriteta vsakega voditelja navzdol in odgovornost navzgor... (Hitler 2006, 409)«, o čemer sem že pisala pod Protokolom št. 11 o totalitarni državi. Tako bi bile zlorabe moči neusmiljeno kaznovane, da nihče ne bi imel želje poskusiti eksperimentirati s svojimi močmi. Niti enega ilegalnega primera ali zlorabe moči se ne bi pustilo brez

vzorčne kazni. Podpoglavje *Bili bomo okrutni* piše o zahtevah absolutizma, kjer bo morala biti strogo spoštovana in nesporno izpolnjena vrhovna volja. Vlada naj bi imela videz patriarhalnega starševskega skrbništva na račun vladarja. Vladajoči narod in podrejeni subjekti pa naj bi zaznavali v osebi vladarja očeta, ki skrbi za vsako njihovo potrebo, vsako njihovo dejanje, vsak njihov medsebojni odnos subjekta z drugim subjektom, kot tudi njihove odnose z vladarjem. V kolikor bi ljudje želeli živeti v miru in tišini, bodo sprejeli avtokracijo vladarja s predanostjo, ki bo mejila na »apoteosis«. Tudi tu najdemo vzporednice s Hitlerjevim hipnotiziranjem množic, ki so ga sprejemale kot ljubečega in hkrati strogega vrhovnega očeta in istočasno kot edino vrhovno avtoriteto. Nadalje je izpostavljen despotizem, kateri naj bi temeljil na pravici in dolžnosti. Vse na svetu je v stanju podrejenosti, če ne človeku, pa okoliščinam ali svoji notranji naravi, toda v vseh primerih nečemu, kar je močnejše. Tako bi bili Židje tisto močnejše. Omenjeni so še tribunalni govori kot sredstvo za komuniciranje z ljudstvom, preko katerih naj bi bodoči kralj ohranjal stalno komunikacijo in bližino z množicami ter širil svoje ideje v nekaj urah preko celega sveta. Tudi Hitler je imel preko svojih, lahko rečemo tribunalnih govorov, velik, skorajda neverjeten vpliv na množice. Le-te so mu bile, ob prisotnosti na teh govorih, blizu.²²

6.16 Protokol 16: Indoktrinacija, pranje možganov

Z namenom uničenja kolektivizma se bi kastriralo prvo stopnjo – univerze s preizobraževanjem v novo smer. Uradniki in profesorji naj bi bili imenovani s posebnim varnostnim ukrepom in nameščeni tako, da bi bili v popolni odvisnosti od vlade. Podpoglavje *Spremenili bomo zgodovino* govori o dejanskem spreminjanju zgodovine. Klasicizem, in vse druge oblike študija antične zgodovine, bi se nadomestilo s študijem programa prihodnosti. Zgodovina oziroma vse, kar bi bilo kakorkoli nezaželjeno ali škodljivo za Žide, bi se izbrisalo iz spomina ljudi in pustilo le dejstva, ki nakazujejo na napake »goyim-skih« vlad. Odpravilo bi se vse oblike svobodnega poučevanja. Učenci vseh starosti bi se imeli pravico zbirati skupaj s svojimi starši v izobraževalnih ustanovah, neke vrste klubih; med temi sklopi, recimo na počitnicah, bi učitelji brali, to pa bi bilo zabeleženo kot prosta predavanja o vprašanih človeških odnosov, primerjalnih zakonih in filozofije novih teorij, ki bi bile še neznane svetu. Te teorije bi se popeljalo na stopnjo dogmatske vere kot tradicionalne stopnje nasproti židovski veri.

---

²² Več o tem sem že napisala v poglavju *Množični psihologiji po Freudu in Adornu*.

Tudi Hitler je želel svoj nauk popeljati na stopnjo dogmatskega nivoja, za primerjavo pa je imel Cerkevne dogme. V Protokolu vidimo primerjavo z židovsko vero in njenimi dogmami. Pod Protokolom št. 3 *o metodah osvajanja*, sem že napisala Hitlerjevo mnenje o Cerkvu in njenih dogmah. To tu še enkrat navajam:

Tudi tukaj se lahko nekaj naučimo od katoliške cerkve. Čeprav se njen dogmatski sistem v nekaterih točkah in deloma povsem nepotrebno spopada z znanostjo in raziskovanjem, pa kljub temu ni pripravljena žrtvovati enega samega zloga svojih dogem. Zelo pravilno je spoznala, da njena odpornost ni v večjem ali manjšem prilagajanju trenutnim znanstvenim dognanjem, ki se v resnici večno spreminjajo, ampak predvsem v trdnem oprijemanju postavljenih dogem, kar celotnemu sistemu določa verski značaj. Zato je danes trdnejša kot kdajkoli prej (Hitler 2006, 418).

Prva knjiga, 6. poglavje: Vojna propaganda

Celotno zasnovu in izvedbo propagande, katero je Hitler imel v svojih načrtih, lahko definiramo kot indoktrinacijo oziroma pranje možganov. Množicam je dal samo tisto, kar so potrebovale in je bilo istočasno dobro zanj. S to idejo seveda prikrojitev resnice ni bila zanj noben problem. Navajam:

Propaganda je sredstvo in jo je v skladu s tem treba presojati z vidika namena. Po obliki mora biti taka, da podpira doseganje cilja in mu je smiselno prilagojena. Jasno je tudi, da je pomen cilja lahko različen z vidika splošne potrebe in da je s tem tudi propaganda v svoji notranji vrednosti različno opredeljena. Nemški narod se je bojeval za človeško bivanje in namen propagande v vojni bi moral biti podpiranje tega konflikta; cilj pa bi moral biti pomoč za izbojevanje zmage (Hitler 2006, 168). ...tudi to je zgolj orožje, v rokah poznavalca zares strašljivo orožje (Hitler 2006, 169). Naloga propagande ni znanstveno izobraževanje posameznika, ampak opozarjanje množice na določena dejstva, dogodke, nujnosti, itd., katerih pomen hočemo prikazati ljudskim množicam. Umetnost je izključno v tem, da to storimo na tako odličen način, da se bo pojavilo splošno prepričanje o nujnosti nekega postopka, pravilnosti nečesa nujnega, itd. Vsaka propaganda mora biti ljudska, njena duhovna raven pa omejena na sposobnost dojetanja najbolj omejenega med tistimi, h katerim je usmerjena. Zato bo njeno duhovno višino treba nastaviti tem nižje, čim večja naj bo zaobsežena masa ljudi (Hitler 2006, 170). Umetnost propagande je prav v tem, da s tem, ko dojame čustveni predstavnostni svet velikih množic, vzbudi pozornost in najde pot do srca širokih

množic. Sposobnost dojetanja velikih množic je precej omejena, razumevanje je majhno, nasprotno pa je pozabljivost velika. Zaradi teh dejstev se mora vsaka učinkovita propaganda omejiti le na nekaj točk in jih kot gesla toliko časa uporabljati, da si bo tudi zadnji pod določeno besedo lahko predstavljal prav tisto, kar hočemo (Hitler 2006, 171). Naloga propagande na primer ni presojanje različnih pravic, ampak izključno poudarjanje prav tiste, ki jo zastopate sami. Objektivno tudi resnice ne raziskuje, če je le-ta v prid drugemu, da bi jo množicam nato podajala v doktrinarni poštenosti, ampak mora neprekinjeno služiti samo svoji resnici. V osnovi je bilo napačno, da so o krivdi za izbruh vojne razpravljali s stališča, da za izbruh te katastrofe ni mogoče vse odgovornosti naprtiti samo Nemčiji; pravilno bi bilo, da bi vso krivdo naprtili nasprotniku, četudi se to ne bi ujemalo z dejanskim potekom dogodkov ne glede na to, da trditev ne bi ustrezala resničnemu poteku dogodkov, kakor je dejansko tudi bilo (Hitler 2006, 173). Vendar vsa genialnost pri ustvarjanju propagande ne bo obrodila uspeha, če ne bo vedno enako ostro upoštevala temeljnega načela. Omejiti se mora na malo stvari in tiste večno ponavljati. Vztrajanje je tukaj enako kot pri mnogih drugih stvareh na svetu prvi in najpomembnejši predpogoj za uspeh (Hitler 2006, 174).

Druga knjiga, 2. poglavje: Država²³

Ljudska država bo morala poskrbeti, da bodo s primerno vzgojo mladine nastali ljudje, ki bodo nekoč zreli za največje odločitve. Zmagalo bo ljudstvo, ki bo prvo stopilo na to pot (Hitler 2006, 389). Celotna vzgoja in izobraževanje v ljudski državi morata krono svojega dela najti v tem, da bosta v srca in glave mladine, ki jima je zaupana, vžgala rasni nagon in razumevanje rasne ideje. Noben fant in nobeno dekle ne smeta zapustiti šole, ne da bi bila seznanjena o nujnosti in bistvu čiste krvi. Sicer mora rasna vzgoja svoj vrhunec doseči v služenju vojske. Nasploh mora čas služenja v vojski veljati kot zaključek normalne vzgoje povprečnega Nemca (Hitler 2006, 390).

---

²³ Glej že napisano pod poglavje *pre-izobraževanja*, saj se navezuje identično na *indoktrinacijo*.

Druga knjiga, 6. poglavje: Prvo obdobje boja – pomen govora

Hitler izpostavi pomen in moč množic ter množične sugestije, ki posameznika posrka v svoj krog ekstaze.

Množična zborovanja pa ne krepijo samo posameznika, ampak tudi povezujejo in pomagajo ustvarjati skupinskega duha. Mož, ki je kot prvi predstavnik novega nauka v svojem podjetju ali svoji delavnici izpostavljen hudim stiskam, nujno potrebuje tisto krepitev, ki se nahaja v prepričanju, da je član in bojevnik velike, zaključene skupnosti. Vtis o tej skupnosti dobi lahko šele na skupinskem zborovanju. Ko pride iz majhne delavnice ali velikega podjetja, kjer se počuti prav majhnega, ter prvokrat vstopi na množično zborovanje, kjer je okoli njega na tisoče enako mislečih ljudi, kjer ga posrka sugestivno vzdušje in navdušenje tri ali štiri tisoč privržencev, ko mu viden uspeh in pritrjevanje tisočero ljudi potrjujeta pravilnost novega nauka ter mu prvokrat zbudita dvome o resničnosti njegovega dotedanjega prepričanja – takrat tudi sam podleže magični moči množične sugestije. V vsakem posamezniku se kopičijo volja, hrepenenje, pa tudi moč tisočev ljudi. Človek, ki je pred prihodom na tako zborovanje dvomil in kolebal, z njega odide trdno prepričan: postal sem član skupnosti (Hitler 2006, 435-436).

6.17 Protokol 17: Zlorabe pooblastil, avtoritete

Prakso zagovorništva 1. točka predstavi kot poklic v ozkih okvirjih, kateri bi ga zadržali znotraj sfere izvršnih javnih služb. Pravniki, enakovredno s sodniki, bi bili prikrajšani za pravico do komuniciranja z osebami, vključenimi v spor; delo bi prejeli izključno od sodišča ter ga obravnavali le po zapiskih o poročilu in vključenih dokumentih, ter tako zagovarjali svoje kliente šele potem, ko bi bili že izprašani pred sodiščem na podlagi že znanih dejstev. Honorar bi prejeli ne glede na učinkovitost pri obrambi. To bi jih naredilo zgolj poročevalce o pravnem poslovanju v interesu pravnega varstva in kot protiutež tistemu, ki bi bil na strani kazenskega pregona; to bi skrajšalo delo pred sodišči. Vzpostavljena naj bi bila praksa poštene obrambe, brez vključenega osebnega interesa, temeljila pa bi na dejstvih. Podpoglavje *Uničili bomo duhovščino* nakaže na diskreditiranje svečnikov »govim-ov« z namenom uničiti njihovo poslanstvo na zemlji, katero Židje obravnavajo še vedno kot veliko nevarnost. Zaradi razglašene svobode vesti naj bi minilo samo še nekaj let do propada krščanske religije. Cilj naj bi bil uničenje papeškega sedeža, na mesto katerega naj bi prišel židovski kralj, kateri bi bil

pravi papež vesolja, patriarh mednarodnih cerkva. Tu je veliko govora o uničenju Cerkve, zato lahko to povežemo s Protokolom št. 14, ki govori o napadu na religijo, Hitlerjevih predvidevanjih ter pogledih na to temo.

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

V tem poglavju Hitler poleg metod osvajanja, ki so napisane že v 3. Protokolu in katere naj bi Židje uporabili za prevlado, opisuje tudi zlorabe pooblastil in avtoritete. Tu naj bi Židje prek političnega in sindikalnega gibanja zlorabljali položaj za končno nadvlado. Vse to pa lahko povežemo tudi s Protokolom, ki govori o *pripravi na moč*. Sosledje dogodkov in dejanj pa pripelje do končnega cilja, to je moči. Hitler piše, da so Židje z nadzorom velikih časopisov, organizacijo grobega nasilja in paraliziranjem narodovega nagona po samoohranitvi, pripravili teren za napad in juriš marksizma.

Skladno s končnimi cilji židovskega boja, ki se ne končajo samo pri gospodarski osvojitvi sveta, ampak stremijo tudi k njegovemu političnemu podjarmljenju, Žid razdeli organizacijo svojega svetovnega marksističnega nauka na dve polovici, ki sta navidez ločeni, v resnici pa tvorita neločljivo celoto: politično in sindikalno gibanje. Sindikalno gibanje pridobiva članstvo. Delavcu v njegovem težkem boju za preživetje, katerega mora voditi zaradi pohlepa in kratkovidnosti mnogih podjetnikov, ponudi pomoč in zaščito ter s tem pridobivanje boljših življenjskih razmer (Hitler 2006, 295). Žid dejansko s pomočjo sindikatov, ki bi lahko bili blagoslov za ljudstvo, razbije temelje nacionalnega gospodarstva. Vzporedno s tem dela na politični organizaciji. Ta sodeluje s sindikalnim gibanjem, ki množice pripravlja na politično organizacijo, dejansko jih s silo in prisilo priganja vanjo. Poleg tega je stalen vir financ, pri katerem se napaja ogromen aparat politične organizacije. Je nadzorni organ za politično udejstvovanje posameznika ter pri vseh velikih demonstracijah politične vrste služi kot sredstvo za zganjanje ljudi na le-te. Na koncu se sploh več ne zavzema za gospodarske zadeve, ampak svoje glavno borbena sredstvo, prekinitev dela v obliki masovnih in splošnih stavk, uporablja za doseganje političnih ciljev (Hitler 2006, 297).

S časopisi pa naj bi zmanipulirali ljudi najnižjih slojev do te mere, da bi bili pripravljeni na najpodlejša dejanja.

6.18 Protokol 18: Aretacije nasprotnikov

Protokol govori o zmanjšanem ugledu organa in avtoritete v primeru odkritih zarot proti temu organu. Tako mora biti tudi varovanje čim bolj tajno in minimalno, da kdo ne bi posumil v moč in avtoriteto vladarja. Podpoglavje *Strahovlada* govori nadalje zopet o ne-tajni obrambi vladarja kot pomanjkljivosti v organizaciji vladarjeve moči. Tako naj bi vladar namenil svojo moč izrecno za prednosti naroda in v nobenem primeru za svoje lastne ali dinastične dobičke. V zameno pa naj bi se njegovo avtoriteto spoštovalo in varovalo s subjekti samimi, ampak bo moral poskrbeti za dobrobit vsakega posameznika, vsakega prebivalca države, ker naj bi bil od tega odvisen celoten red v tej skupnosti. Z ustanovitvijo uradne obrambe naj bi mističen prestiž avtoritete izginil. Kriminalci pa naj bi bili aretirani ob prvem, bolj ali manj tehtnem sumu kaznivega dejanja, kajti v teh zadevah naj bi vladala dobesedna nemilost.

6.19 Protokol 19: Vladarji in ljudje

Protokol prikazuje odprto komunikacijo med ljudstvom in vladarjem. V politiki se ne bo dopuščalo kakršnegakoli neodvisnega delovanja, na drugi strani pa se bo spodbujalo vse oblike poročanja in peticij s predlogi za vlado, da bi le-ta preučila vse oblike projektov za izboljšanje stanja ljudi. Politični kriminal se bo definiral pod isto kategorijo kot tatvine, umori in vse umazane in odvratne oblike kriminala z namenom uničiti ugled junaštva, kateri naj bi ga spremljal. S tem naj bi preprečili nasprotovanje in upore pri »goyim-ih«.

6.20 Protokol 20: Finančni program

Protokol govori o pridobivanju sredstev za državno blagajno preko davkov, optimalna naj bi bila obdavčitev s progresivnimi davki na lastnino, oblika procenta od vrednosti premoženja. Podpoglavje *Uničili bomo kapital* govori o povečanju davka v odstotnem razmerju do kapitala, iz česar sledi, da kapitalisti namenijo del svojih prihodkov za varno delovanja stroja države. Državne potrebe morajo biti plačane iz strani tistih, ki ne bodo občutili bremena in imajo dovolj, da se lahko vzame. Tak ukrep naj bi uničil sovraštvo revnih do bogatih, saj bi videli, da je bogataš tisti, ki plačuje nujna sredstva za doseganje miru in blaginje. Vladar ne bo imel svoje lastnine, saj bi dejstvo zadrževanja

zasebnih sredstev uničilo pravico lastnine v skupni lasti vseh. Sorodniki vladarja, kjer so njegovi dediči izvzeti (za katere naj bi poskrbela državna sredstva), bi morali vstopiti v vrste služabnikov države ali pa delati, da bi obdržali pravico do lastnine; privilegij kraljeve krvi ne bi služil za izkoriščanje zakladnice. Naprej sledi podpoglavje *Povzročamo depresije*, ki govori o ekonomskih krizah, katere so bile proizvedene iz strani Židov za »goyim-e«, z edinim namenom umakniti denar iz obtoka. Ogromne prestolnice naj bi stagnirale, sledil naj bi odvzem denarja iz držav, ki so bile stalno obligirane uporabljati iste stagnirajoče prestolnice za posojila. Ta posojila pa naj bi obremenjevala finance države s plačevanjem obresti in jih naredila sužnje obveznic v teh prestolnicah. Nadalje je govor o standardu zlata, le-ta naj bi bil poguba držav, ki so ga sprejele. Zlato namreč ne zadovolji zahtev po denarju. Iz tega razloga naj bi se zlato iz obtoka umaknilo v čim večji možni meri. Sledi podpoglavje *Bankrot poganskih držav*, kjer piše, da naj bi vrste posojil pokazale hibe in pomanjkljivosti v državi. Posojila so veliko breme nad glavami vladarjev in namesto da bi od svojih subjektov vzeli potrebno z začasnim davkom, pridejo rotiti za denar k židovskim bančnikom. Tuja posojila so pijavke, za katere ni nobene možnosti za odstranitev iz državnega telesa, dokler stran ne padejo same od sebe ali pa jih država ne odvrže. Toda države »goyim-ov« jih ne odtrgajo stran, ampak vztrajajo pri nalaganju še večjih posojil, da morajo neizogibno propasti, osušene od prostovoljnega puščanja svoje krvi. Naslednje podpoglavje je *Tiranija izkoriščanja*, ki razloži princip predvsem tujega posojila, opiše pa tudi sistem funkcioniranja obresti. Več o tem piše v Prilogah, tu pa bi samo še omenila Hitlerjevo stališče do tega pojava, saj se je očitno zavedal »nevarnosti« posojil in obresti, katerih krivdo je zvalil na Žide. Zopet vidimo preslikavo iz »Protokolov« v Hitlerjevi knjigi, kar je pod Protokolom št. 21, kateri govori o *posojilih in kreditih*, tudi navedeno.

6.21 Protokol 21: Posojila in krediti²⁴

V Protokolu št. 20 je bilo govora o zunanjih posojilih in obrestih, v tem Protokolu pa je govora predvsem o notranjih internih posojilih, in ker so vse stvari dokaj pomembne, jih ne povzemam ampak pripisujem, da je vse bolj podrobno opisano v Prilogah. Navajam

---

²⁴ Nadalje napisano lahko povežemo tudi s Protokolom št. 1 o *Osnovni doktrini*, ker Hitler izpostavi boj proti mednarodnemu finančnemu in posojilnemu kapitalu kot najpomembnejšo programsko točko.

samo, da je bil cilj vsega, denarne trge nadomestiti z veličastnimi vladnimi kreditnimi institucijami, katerih cilj bi bil določiti in fiksirati cene industrijskih vrednosti v skladu s pogledi vlade. Na ta način bi vsa industrijska podjetja prišla v odvisnost od vlade.

Prva knjiga, 8. poglavje: Začetek mojega političnega delovanja

Tudi Hitler se je dokaj kmalu srečal s pojmi kot so kapitalizem, čisti kapital, obresti, krediti, vse to pa mu je do potankosti razložil predavatelj Gottfried Feder na enem izmed tečajev, katerega se je Hitler udeležil:

V mojih očeh je bila Federjeva zasluga v tem, da je z brezobzirno brutalnostjo prikazal špekulativni kot tudi za narodno gospodarstvo škodljiv značaj borznega in posojilnega kapitala ter razgalil prastar in večer predpogoj – obresti (Hitler 2006, 197). Ko sem poslušal prvo predavanje Gottfrieda Federja »Prelom z obrestnim suženjstvom«, sem takoj vedel, da gre za teoretično resnico, ki bo morala postati izredno pomembna za prihodnost nemškega naroda. Ostro ločevanje borznega kapitala od nacionalnega gospodarstva je ponujalo možnost za nasprotovanje internacionalizaciji nemškega gospodarstva, ne da bi hkrati ogrozili temelje neodvisnega narodovega obstoja. Pred očmi sem imel zelo jasno sliko razvoja Nemčije ter sem vedel, da bomo morali najtežji boj izboriti proti mednarodnemu kapitalu, in ne proti sovražnim ljudstvom. V Federjevem predavanju sem zaslužil mogočno geslo za prihajajoči spopad. Borba proti mednarodnemu finančnemu in posojilnemu kapitalu je postala najpomembnejša programska točka v boju nemškega ljudstva za njegovo gospodarsko neodvisnost in svobodo (Hitler 2006, 200-201).

6.22 Protokol 22: Moč zlata

Kar je bilo že predhodno napisano je tu spet omenjeno, in to je lastništvo Židov nad neomejenimi količinami zlata. To naj bi še dodatno potrjevala izbranost od Boga in cilj, ki opravičuje sredstva. Cilj naj bi bil blaginja, red in mir. Pokazali bi resnično dobro in svobodo osebe in s tem bi omogočili, da bi ljudje uživali v miru in tišini, s pravilnim dostojanstvom odnosov, pod pogojem seveda strogega upoštevanja zakonodaje, ki bi jo predhodno ustvarili. Židovski vrhovni organ bi bil krona reda in v to bi bila vključena celotna sreča človeka. Aureola te avtoritete bi navdihnili mistično klanjanje in

poklekanje pred njo in strahospoštovanje vseh narodov do nje. Prava sila ne sprejme nobenih pogojev s katerokoli pravico, niti s tisto od Boga.

6.23 Protokol 23: Brezmejna pokorščina

Z namenom doseči pokorščino in poslušnost pri ljudeh bi jim vcepili spoznanja o ponižnosti in zmanjšali proizvodnjo luksuznih izdelkov. Izboljšala naj bi se morala, sledila pa bi vzpostavitev večih majhnih gospodarnih proizvodenj, katere ne vedo nič o brezposelnosti in to jih veže tesno z obstoječim redom in posledično s trdnostjo organa avtoritete. Pijančevanje bi prav tako bilo prepovedano z zakonom in kaznovano kot zločin proti humanosti človeka. Pod vplivom alkohola se človek namreč spremeni v suroveža. Avtoriteta bi bila močna in neomajna, popolnoma neodvisna od subjektov, ker bi le tako subjekti v njej videli posebljenost moči in sile, in ji dali slepo pokorščino, njemu kateri bi bil izbrani od Boga, izbran od zgoraj.

Prva knjiga, 11. poglavje: Ljudstvo in rasa

V celotnem poglavju je govora o rasah, izvoru in pomenu posameznih ras. Na strani 273 (Hitler 2006) je izpostavljeno in razloženo, zakaj si Ariji lahko podjarmijo nižje rase.

Zato ni nikakršno naključje, da so prve kulture nastale tam, kjer si je Arijec ob srečanju z nižjimi ljudmi le-te podjarmil in jih uklonil s svojo voljo. Oni so bili prvi tehniški instrument v službi nastajajoče kulture. S tem pa je bila jasno začrtana pot, po kateri bo moral hoditi Arijec. Kot osvajalec si je podvrgel nižje ljudi in jim urejal njihovo praktično delovanje s svojimi ukazi, po svoji volji in za njegove cilje. Toda s tem, ko so zanj opravljali koristno, čeprav trdo delo, je skrbel za življenja podjarmljenih ljudi, poleg tega pa jih je zaradi njega morda doletela boljša usoda, kot pa jih je čakala v njihovi prejšnji tako imenovani »svobodi«. Dokler je brezobzirno ohranjal položaj gospodarja, je zares ostajal gospod, poleg tega pa tudi skrbnik in razmnoževalec kulture (Hitler 2006, 273).

Zgoraj napisano pa temelji na že napisanem v poglavju o Protokolu št. 1, *Osnovna doktrina*, kjer sem napisala Hitlerjevo delitev človeštva na tri vrste; utemeljitelji, nosilci in razdiralci kulture. Seveda so bili Ariji po Hitlerju utemeljitelji in s tem nad ostalimi ljudstvi, kar jim je dajalo pravico do vlade in nadvlade. Bili močnejši in boljši, zato so se jim morala ostala ljudstva podrejata in pokoravati. Mešanje višjih in nižjih ras je bilo za Hitlerja protinaravno in bi lahko povzročilo izumrtje njegove višje arijske rase. Iz

tega in prej napisanega je razvidna Darwinova teorija evolucije, *O izvoru vrst*, katera temelji na naravnem izboru najmočnejših predstavnikov določene vrste. Po tem nauku je »boj za obstanek« najučinkovitejša oblika naravnega selekcioniranja, tako da se ohranijo in naprej razvijajo le najsposobnejši predstavniki vrste. To je bilo bistvo Hitlerjevega nauka o Arijih kot superiornih in močnejših, najsposobnejših in boljših od vseh ostalih. Z Darwinizmom je opravičeval svoje metode in cilje ter »višje« poslanstvo.

6.24 Protokol 24: Kvalitete vladarja

Vladar naj bi bil na zemlji izbran po potrjenih dinastičnih koreninah kralja Davida. Kralj ne bi bil izbran po pravici do dedovanja, pač pa po eminentnih zmogljivostih. Neposredni dedič ne bi smel razviti lahkomiselnosti, mehkode in drugih lastnosti, katere so poguba avtoritete, s čimer postane nezmožen vladanja in v sebi nevaren kraljevskemu uradu. Samo tisti, ki bi bili sposobni brezpogojno vladati trdno, če je potrebno, celo kruto, naj bi prejeli vajeti vladanja od učenih starešin. Kraljev akcijski načrt bi bil znan samo njemu samemu, niti njegovim najbližji svetovalci ga ne bi poznali. V primeru bolezni ali šibke volje pa bi bil kralj primoran predati svojo vladavino bolj sposobnemu. Podpoglavje *Židovski kralj* govori o dejstvu, da bo samo kralj in trije, ki bodo stali kot sponzor za njim, vedeli, kaj prihaja. Da bi bil kralj resnično sposoben opravljati svoje naloge, naj bi učene starešine predhodno pregledale predvsem njegov um. Nadalje se kralj ne bi smel predajati svojim strastem in čutnosti, ker naj bi le-ta pokvarila zmožnosti uma in bistrino pogleda, napeljevala misli na najhujšo in najbolj brutalno stran človeškega delovanja. Za svoje ljudstvo bi moral vrhovni vladar celotnega sveta, Davidovo seme, žrtvovati svoja osebna nagnjenja in želje.

Prva knjiga, 8. poglavje: Začetek mojega političnega delovanja

Razlikovanje med teoretikom in politikom ter razliko med njunimi cilji sem napisala že pod poglavje 1. Protokola, ki govori *o osnovni doktrini*.

Druga knjiga, 6. poglavje: Prvo obdobje boja – pomen govora

V tem poglavju Hitler izpostavi pomen govora na široke ljudske množice. Opiše velikega genialnega ljudskega govornika, kar prav tako lahko razumemo kot kvaliteto, ki jo mora imeti vladar.

...iz izrazov na obrazih poslušalcev razbere, ali ga, prvič, razumejo, kaj jim govori, in drugič, ali lahko sledijo vsemu, ter tretjič, koliko mi je uspelo, da jih je prepričal o pravilnosti povedanega. Če vidi – prvič -, da ga ne razumejo, bo v svoji razlagi postal tako enostaven in razumljiv, da ga bo moral razumeti prav vsak; če čuti – drugič -, da mu ne morejo slediti, bo svoje razmišljanje gradil tako počasi in previdno, da tudi najpočasnejši ne bo več zaostajal, ter – tretjič – bo takoj, ko bo zaslutil, da niso videti prepričani o pravilnosti povedanega, vse to ponovil tolikokrat in ponazoril s toliko primeri, da bo njihove ugovore, ki jih sluti, a ostanejo neizgovorjeni, sam privlekel na dan ter jih potolkel in raztreščil, dokler končno ne bo tudi pri zadnji opozicijski skupini po njihovih obrazih in drži telesa spoznal kapitulacijo pred njegovimi dokazovanji (Hitler 2006, 429).

Merilo govornikove genialnosti definira sledeče: »Državnikovega govora njegovemu ljudstvu ne smemo meriti po vtisu, ki ga pusti na univerzitetnem profesorju, ampak po njegovem delovanju na ljudstvo (Hitler 2006, 434).«

Druga knjiga, 9. poglavje: Temeljne misli o pomenu in organiziranosti SA

Že ko beremo prve stavke tega poglavja, ugotovimo, da Hitler zopet podaja lastnosti, konkretno tri elemente, na katerih je osnovana avtoriteta, elemente, ki jih lahko zopet povežemo z zaželjenimi karakternimi in karizmatičnimi lastnostmi voditelja ali vladarja.

Popularnost je vedno prvi temelj za nastanek avtoritete. Toda avtoriteta, ki sloni samo na tem temelju, je na zunaj še slabotna, negotova in kolebava. Vsak nosilec avtoritete, ki sloni samo na popularnosti, mora stremeti po izboljšanju temelja take avtoritete in njenega zagotavljanja z ustvarjanjem moči. V moči, torej v uporabi oblasti, vidimo drugi temelj vsake avtoritete. Ta temelj je stabilnejši in bolj zanesljiv, nikakor pa ni vedno močnejši od prvega. Kadar se združita popularnost in moč oblasti ter skupaj trajata določeno obdobje, lahko na še trdnejšem temelju nastane posebna avtoriteta, avtoriteta tradicije. Ko se končno povežejo popularnost, moč in tradicija, lahko smatramo, da je nastala neomajna avtoriteta (Hitler 2006, 471).

Druga knjiga, 11. poglavje: Propaganda in organizacija

Na začetku tega poglavja Hitler opiše in razčleni značilnosti teoretika, vodje in organizatorja in nam poda lastnosti, lahko rečemo tudi kvalitete, katere bi moral po njegovem imeti dober vladar.

Veliki teoretiki so le v redkih primerih tudi veliki organizatorji, ker se veličina teoretika in programskega vodje v prvi vrsti nahaja v spoznanju in utemeljitvi abstraktno pravilnih zakonov, medtem ko mora biti organizator predvsem dober psiholog. Človeka mora sprejeti takega, kot je, in zato ga mora poznati. Ne sme ga ne precenjevati ne podcenjevati...Še bolj poredko je velik teoretik tudi velik vodja. To bo mnogo prej agitator, kar mnogi, ki na določenem vprašanju delajo zgolj znanstveno, ne slišijo prav radi; pa vendar je to razumljivo. Agitator, ki je sposoben posredovati neko zamisel širokim množicam, mora vedno biti psiholog, čeprav bi bil samo demagog. Še vedno bo bolj primeren za vodjo, kot od sveta in ljudi odtujen teoretik. Kajti vodja pomeni: sposobnost premikanja množic. Nadarjenost za ustvarjanje zamisli nima nobene zveze s sposobnostjo vodenja. Pri tem je povsem brezplodna razprava o tem, kaj je pomembnejše: zastavljanje človeških idealov in ciljev ali njihovo uresničevanje. Tudi tu je tako kot sicer pogosto v življenju: eno bi bilo popolnoma brez pomena, če ne bi bilo tudi drugega. Najlepše teoretično spoznanje ostane brez smisla in vrednosti, če vodja ne premakne množic v pravo smer. In narobe, kaj bo pomagala vsa genialnost in zagnanost vodje, če poduhovljeni teoretik ne zastavi ciljev človeških prizadevanj? Toda združitev teoretika, vodje in organizatorja v eni osebi je najbolj redka stvar, ki jo lahko najdemo na tej Zemlji. Ta združitev ustvari velikega moža (Hitler 2006, 525).

7 ZAKLJUČEK

Namen moje diplomske naloge je bil skozi celotno besedilo vleči rdečo nit, jo razvijati in nadgrajevati ter na koncu iz nje razbrati sintezo celotnega dela. Rdeča nit je bila seveda primerjava dveh dokumentov; *Protokolov sionskih starešin* in Hitlerjeve knjige *Moj boj* oziroma po nemško »*Mein Kampf*« tako na ideološki kot na vsebinski bazi. Ne smemo pa pozabiti tudi na vpliv, ki naj bi ga ta dva dokumenta imela na antisemitizem kot obliko množičnega gibanja. S pomočjo Freuda in Adorna sem tako uspela dokazati, da gre pri antisemitizmu resnično za množično gibanje. Freud trdi, da problem antisemitizma še zdaleč ni podoben drugim oblikam sovražnosti med etničnimi in verskimi skupinami različnih tradicij, kot recimo med Hindujci in muslimani v Indiji. V antisemitizmu se pojavi nekaj posebnega, kar ima podzavestne korenine unikatne vrste. Za lažje razumevanje moramo nujno slediti Freudovim argumentom o izvoru judovstva. Judovstvo je najbolj monoteistična religija, kjer je samo en Bog, ne prav veliko bogov, boginj ali svetnikov (Bocock 2002, 110). Vemo da je od vseh ljudstev, ki so živela v starem veku okoli sredozemske kotline, judovstvo skorajda edino, ki je obstalo po imenu in bržčas tudi po substanci vse do današnjega dne. Z brezprimerno odpornostjo je kljubovalo nesrečam in trpinčenju, razvilo posebne značajske poteze in si poleg tega pridobilo »prisrčno« nenaklonjenost vseh drugih narodov. Freud trdi, da se zares štejejo za od Boga izvoljeno ljudstvo, mislijo, da so Bogu posebno pri srcu, in so zato lahko ponosni in polni zaupanja. Po zanesljivih poročilih so se vedli tako kot danes že v helenizmu. Jud je bil torej že tedaj formiran in Grki, med katerimi in ob katerih so živeli, so se na judovsko posebnost odzivali prav tako kot se današnji »gostiteljski« narodi. Skoraj bi mislili, da so se odzivali tako, kot bi tudi sami verjeli v prednost, ki si jo je izraelsko ljudstvo lastilo. Če si razodeti ljubljenec strah vzbujajočega očeta, se ni čuditi, da so bratje in sestre ljubosumni; kako daleč pa lahko vodi ljubosumje, zelo lepo kaže judovska zgodba o Jožefu in njegovih bratih²⁵ (Freud v Močnik 1981, 79). Freud je zagovarjal, da so obstajala kolektivna, podzavestna čustva, ki so vključevala krščanski odnos do židovskega Boga Očeta. Religija sinu v povezavi z religijo prvotnega Očeta – to je bil kontekst, v katerega je Freud postavil antisemitizem (Bocock 2002, 29).

---

²⁵ Jožefa, ki ga je Bog izvolil za posebne namene, so bratje prodali v Egipt; gl. Gen 37, 39-48 in 50.

Antisemitizem je tako prisoten že praktično skozi celotno zgodovino, nikoli ni zamrl ali obstal, ampak se je širil in razvijal ter svoj grozni potencial v polni meri razvil s Hitlerjevo obsedenostjo o svetovni židovski zaroti. Že Hannah Arendt je v svoji knjigi *Izvori totalitarizma* opisala židovsko zgodovino, predstavljeno in mišljeno kot neprekinjeno kontinuiteto preganjanja, izganjanja in pokolov že od časov konca Rimskega Cesarstva do srednjega veka preko moderne ere pa vse do tega trenutka, marsikdaj okrašeno z idejo, da moderni antisemitizem ni nič več kot le sekularizirana različica priljubljenih srednjeveških vraž in nič manj zmoten (razen manj objesten) kot nasprotno delujoči antisemitski pojem židovskih skrivnih združenj, ki so vladala oziroma želela zavladati svetu že od časa antike. Seveda je ravno ta zadnji antisemitski pojem tisti, katerega so nacisti uporabili, da so podžgali in dokončno razburili nemško antisemitsko držo, še posebno z namenom olajšati režimu vzpon na oblast (Bergen 1998, 6-7). Tako se je sovražnost do Židov skozi čas spreminjala. Kristjani od »včeraj« so jih sovražili instinktivno, in niti nikoli niso poskušali opravičevati svoje sovražnosti, pač pa so jo dokaj nazorno kazali. Antisemiti današnjega časa pa so razvili željo po razlagi njihovega sovraštva. Želeli so ga počastiti, upravičiti, in tako se je anti-judovstvo preoblikovalo v antisemitizem. Ravno ta antisemitizem pa se je manifestiral skozi tisk, ker druge možnosti ni imel (Lazare 1995, 110). Dokument, skozi katerega se je antisemitizem zelo obširno manifestiral, so bili vsekakor *Protokoli sionskih starešin*. In v čem je bila tako magnetno privlačna moč tega dokumenta? Lipstadt omenja mitološko privlačnost antisemitizma. Nacistično razmišljanje ni imelo nobenega racionalnega ideološkega temelja. Mitološka privlačnost antisemitizma pa je bila mistična, kar so Hitler in nacisti razumeli in izkoristili. Mitološko razmišljanje in iracionalna sila imata čudno a prepričljivo privlačnost tako za izobražene kot neizobražene. Tako tudi intelektualna elita v nacistični Nemčiji ni bila imuna na vpliv te iracionalnosti (Lipstadt 1994, 25). Če na hitro preletimo Hitlerjevo knjigo »*Mein Kampf*«, lahko postavimo splošno pravilo: za vsako omembo nacizma, tega gibanja, ki ga hoče Hitler s svojo knjigo osnovati in upravičiti, je potrebna vsaj ena omemba židovstva – kot da bi bila identiteta tega porajajočega se gibanja in njegovega »Führer-ja« tako krhka, da jo je treba ves čas podpirati in jamčiti s to pomanjšano podobo, s tem ves čas zavračanim in ves čas vračajočim se drugim, ki se ga ne da nikoli znebiti. Vse kaže, da je mesto Žida na vertikali, prav v tisti edinstveni točki, kot da bi ne bilo ničesar drugega kot mesto samega »Führer-ja«. Tu sta »Führer« in židovski predmestni brivec dobesedno ena in ista oseba. Kako razrešiti to notranjo spojenost Žida in »Führer-ja«, za kakšno ceno

lahko razpletemo to njuno prepletenost, če ne z realizacijo pomanjšane podobe, ki jo predstavlja vsa ta zgodba o Židih, vgrajena v samo konstitucijo nacizma: Židje, ki so izbrano ljudstvo, prav tako kakor nacisti, Židje, ki žrtvujejo svoje otroke, zastupljajo množice, se kopljejo v krvi in delajo vse možne zločine proti človeštvu – vse tisto, kar so do zadnjih detajlov storili nacisti v realnem (Dolar 1982, 82).

Tako sem v mojo diplomsko nalogo vključila koncept tako imenovane zrcalne podobe, s katero sem želela pokazati soodvisnost fantazme 1 od fantazme 2 in obratno. Obe fantazmi pa sta izhajali po Žižku in sta bili temelj moje teze, katero sem skušala potrditi skozi diplomsko nalogo. Moja teza se je glasila:

Ideologija nacizma se opira na fantazmo o svetovni židovski zaroti, prav tako pa se ideologija židovstva o svetovni prevladi opira na fantazmo o antisemitizmu.

Tako imamo 2 ideologiji: ideologijo nacizma in ideologijo židovske prevlade, ter 2 fantazmi: fantazmo 1 kot fantazmo o svetovni židovski zaroti in fantazmo 2 kot fantazmo o antisemitizmu. Iz sledečega sem poskušala dokazati vsebinske in ideološke podobnosti dveh dokumentov, *Protokolov sionskih starešin* in »*Mein Kampf-a*«, ter pokazati, da je Hitler z namenom vzdrževanja svoje fantazme, in za goli propagandni namen, črpal iz »*Protokolov*«, ter da je tudi židovska ideja o svetovni prevladi in harmonični družbi za svoj obstoj potrebovala antisemitizem kot tak.

Tezo nadalje lahko potrdim, ker sem v samem besedilu, tako »*Mein Kampf-a*« kot *Protokolov sionskih starešin*, našla neverjetne podobnosti in vzporednice. Ideologija židovstva o svetovni prevladi se je res opirala na fantazmo o antisemitizmu, saj je na kratko to razvidno v Protokolu št. 9, kjer piše pod 2. točko: »Če danes katerakoli država ustvari protest naperjen antisemitsko, je le-ta diskretno voden in ustvarjen med samimi Židi, za katere je antisemitizem nepogrešljiv, in ga za svoje vodenje in rast potrebujejo.«

Nadalje sem v Hitlerjevi knjigi našla vzporednice s *Protokoli sionskih starešin* tako na vsebinskem področju kot pri sami ideologiji. Sestava obeh dokumentov je glede vsebine neverjetno podobna in oba lahko označim kot traktat, se pravi politični program. Tako lahko glede na ugotovljeno rečem, da je zelo verjetno, da je Hitler pri ustvarjanju svoje knjige vsekakor za zgled in ideološko podporo imel pri roki *Protokole sionskih starešin*.

Vzporednice so tako razvidne skoraj v vseh 24 protokolih, ključne povezave pa sem našla predvsem na področju:

- ideje o superiornosti in iz tega izhajajoči pravici do nadvlade drugim; Hitlerjeva arijska superiornost temelji na Darwinovi teoriji evolucije, židovska svetovna prevlada pa temelji na sami izbranosti od Boga. Pri obeh je bil temelj pravica močnejšega, kjer ima le-ta zaradi svoje močnejše narave pravico zavladati šibkejšim ob tem pa cilj opravičuje sredstvo;
- tako Hitler kot Židje naj bi imeli tendenco zavladati svetu in vzpostaviti harmonično družbo po svojih idealih in zakonih, na primeru Hitlerja »Volksgemeinschaft«;
- pokorščine; tako Hitler kot Židje bi si ob svetovni prevladi podredili in spravili v pokorščino nesuperiorna ljudstva, katera si včasih ne bi niti zaslužila živeti;
- delitve človeštva na razrede ali kulture: Hitler je delil človeštvo na 3 kulture; utemeljitelje kulture, nosilce kulture in razdiralce kulture. Židje pa so v »Protokolih« delili ljudi na Žide in ne-Žide oziroma »goyim-e« ali živino;
- tendenc po totalitarni državi: tako Hitler v svoji knjigi kot Židje v »Protokolih«, so želeli ob prevzemu oblasti vzpostaviti totalitarno državo in posledično voditi vlado z nasiljem in terorjem, razlika je samo v tem, da je to totalitarno državo Hitler poimenoval Ljudska država, sistem pa je bil isti;
- manipuliranja z množicami: tako v »Mein Kampf-u« kot v *Protokolih sionskih starešin* je razviden način obvladovanja in manipuliranja z množicami;
- pranja možganov: v obeh dokumentih najdemo opisano, kako se da vplivati na razum ljudi, jih učiti laži in ustvariti nesposobne lastnega razmišljanja;
- zagovarjanja despotizma: tako pri Hitlerju v »Mein Kampf-u« kot v »Protokolih« je razvidno podpiranje vladavine v rokah enega človeka, vladavine despotizma; po Hitlerjevo »avtoriteta voditelja navzdol in odgovornost navzgor«;

- definiranja kvalitet vladarja: v obeh dokumentih najdemo definicije o tem, kakšen naj bi bil dober in sposoben vladar;
- tendenc po svetovnih vojnah: v obeh dokumentih ni zaslediti oklevanja v primeru svetovne vojne, najdemo pa pripravljenost zanjo zavoljo nazora in ideologije;
- izkoriščanja tiska za mobiliziranje množic in propagandni namen;
- pre-izobraževanja: zopet v obeh dokumentih zasledimo načrt pre-izobraževanja, predvsem mladine, v Hitlerjevem primeru Hitlerjeve mladine.

Omeniti pa moram, da so vzporednice tudi na mestih, kjer Hitler piše o Židih negativno za podpihovanje antisemitizma, in tako zasledimo skoraj dobesedno kopiranje iz »Protokolov«. V »Protokolih« piše kaj naj bi Židje naredili s Cerkvijo in religijami, v »Mein Kampf-u« pa, kako Židje uničujejo Cerkev in njene dogme. To se seveda nadaljuje še na področje izrabljanja tiska, izrabljanja zlata in obresti preko posojil, zlorabe pooblastil in avtoritete,... (podrobnosti glede primerjave so razvidne v prejšnjem poglavju, ki prikaže dejanske vzporednice med dokumentoma, in kje točno so razvidne, zato sem jih tu omenila le na kratko). Hitler je tako izkoristil »Protokole« za podpihovanje antisemitizma, sovražnosti do Židov, le tega pa za vzdrževanje svoje ideologije o nacizmu in popolni družbi; s temi dejstvi in prej navedenimi ugotovitvami pa lahko v celoti potrdim svojo tezo. Kot zadnje navajam še, da je Hitler prav tako iz »Protokolov« verjetno kopiral vsebinsko in ideološko osnovo, ki jo je v svoji knjigi primerno priredil in preoblikoval, da je na koncu podpirala njegove vizije.

8 LITERATURA

- Arendt, Hannah. 2003. *Izvori totalitarizma*. Ljubljana: Študentska založba. Knjižna zbirka Claritas.
- Baigent, Michael, Richard Leigh in Henry Lincoln. 2007. *Sveta kri in sveti gral*. Tržič: Zbirka Žepna knjiga.
- Bergen, J. Bernard. 1998. *The Banality of Evil. Hannah Arendt and »The Final Solution«*. Maryland, USA: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Bocoock, Robert. 2002. *Sigmund Freud. Revised edition*. London: Routledge.
- Brzezinski, Zbigniew. 1993. *Out of control. Global Turmoil on the Eve of the Twenty-First Century*. New York: Charles Scribner's Sons, Macmillan Publishing Company.
- Bullock, Alan. 1963. *Hitler: slika tiranstva*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- Dickerson, M. David. 2005. *The Protocols of the Elders of Zion*. Dostopno prek: <http://ddickerson.igc.org/protocols.html> (28. januar 2008).
- Dolar, Mladen. 1982. *Struktura fašističnega gospostva. Marksistične analize fašizma in problemi teorije ideologije*. Ljubljana: Analecta, DDU Univerzum.
- Ferfila, Bogomil. 1993. *Sionizem in Izrael*. Ljubljana: Didakta Radovljica in Slovensko orientalistično društvo.
- Geary, Dick. 1995. *Hitler in nacizem*. Ljubljana: Znanstveno in publicistično središče.

- Hitler, Adolf. 2006. *Moj boj (Mein Kampf)*. Dve knjigi, združeni v eni knjigi. Celje: Mavrica d.o.o.
- Horkheimer, Max in Theodor W. Adorno. 2006. *Dialektika razsvetljenstva. Filozofski fragmenti*. Ljubljana: Studia humanitatis.
- Jambrek, Peter. 1990. *Sociologija*. Druga skrajšana izdaja. Ljubljana: Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani, Pravna fakulteta.
- Keren, Danny. 1993. *Protocols of Zion*. Dostopno prek: <http://www.nizkor.org/ftp.cgi?documents/protocols/protocols.zion> (28. januar 2008).
- Laqueur, Walter. 2003. *The history of Zionism*. Third edition. Great Britain: Tauris Parke Paperbacks in association with The European Jewish Publication Society.
- Lazare, Bernard. 1995. *Antisemitism Its history and causes*. Lincoln in London: Translated from the French, University of Nebraska Press.
- Lipstadt, E. Deborah. 1994. *Denying the holocaust. The Growing Assault on Truth and Memory*. England: Penguin Books.
- Močnik, Rastko. 1981. *Psihoanaliza in kultura. Sigmund Freud, Theodor W. Adorno, Herbert Marcuse, Paul-Laurent Assoun, Jacques-Alain Miller, Jean-Claude Milner, Gérard Miller*. Ljubljana: Državna založba Slovenije.
- Pečjak, Vid. 1994. *Psihologija množice*. Ljubljana: Samozaložba.
- *Protokoli sionskih starešin*. 2007. Dostopno prek: <http://www.misteriji.net/skrivnazdruzenja/protokoli-sionskih-staresin.html> (28. januar 2008).
- Ragin, C. Charles. 1997. *Družboslovno raziskovanje. Enotnost in raznolikost metode*. Knjižna zbirka OST. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.

- *The Protocols of the Learned Elders of Zion*. Dostopno prek: <http://www.biblebelievers.org.au/przion1.htm> (25. januar 2008).
- Žižek, Slavoj. 1997. *Kuga fantazem*. Ljubljana: Društvo za teoretsko psihoanalizo, Analacta.

9 PRILOGE

Prevodi in povzetki Protokolov sionskih starešin (od 1. do vključno 8. Protokola sem napisala dobesedni prevod in citiranje, predvsem z namenom, da je razviden stil pisanja in uporaba besedišča, pomagala pa sem si z že delno prevedenimi »*Protokoli*« (Protokoli sionskih starešin 2007); od 9. Protokola naprej pa sem prevode napisala kot povzetke tistega, kar se mi je zdelo najbolj relevantno in uporabno za mojo diplomu). Celotni prevodi so črpani iz dokumenta v angleščini (The Protocols of the Learned Elders of Zion).

Priloga A: Protokol 1- Osnovna doktrina

1. »Brez slepomišenja se bomo pogovarjali o pravem pomenu vsake misli: s primerjanjem in sklepanjem bomo osvetlili dejstva, ki nas obkrožajo.«
2. »Začel bom s predstavitvijo sistema dveh zornih kotov, našega in tistega, ki ga imajo »*goyim-i*« (gojim: živina, oznaka za ne-Žide).«
3. »Naj poudarim, da pri večini ljudi nizkotni vzgibi prevladujejo nad višjimi, zato je najučinkovitejše vladanje z nasiljem in terorjem, ne pa z akademskimi razpravami. Vsak človek, ki stremlji k moči, bi, če bi le mogel, postal diktator, in resnično redki so tisti, ki ne bi bili pripravljene za svojo lastno dobrobit žrtvovati dobro vseh ostalih.«
4. »Kaj omejuje žrtevno žival po imenu človek? Kaj jo je usmerjalo doslej?«
5. »Na začetku družbe je bil človek podrejen brutalni, slepi sili: pozneje zakonu, ki je ista, le zakrinkana sila. Zato sklepam, da je pravica, po naravnem zakonu, sila.«
6. »Politična svoboda je ideja, ne pa dejstvo. Vedeti moramo, kako to idejo izkoristiti, kadarkoli se za to pokaže priložnost, kako jo uporabiti kot vabo, da na svojo stran pritegnemo množice, ki bodo premagale stranko na oblasti. Naloga je tem lažja, če je tudi nasprotnik okužen z idejo o svobodi, s tako imenovanim liberalizmom, in je, zaradi te svoje ideje, pripravljen prepustiti del svoje moči drugemu. Tu se pokaže zmagoslavje naše teorije: popuščene vladne uzde bodo zaradi temeljnega zakona življenja prešle v druge roke, saj slepa sila naroda ne more biti brez vodstva niti en sam dan, nova oblast pa bo nadomestila staro, ki je bila zaradi liberalizma že oslABLJENA.«

Zlato

7. »V sodobnem času je moč liberalnih vladarjev zamenjala moč zlata. Včasih je vladala vera. Ideje o svobodi ni mogoče uresničiti, ker je nihče ne zna uživati zmerno. Če prepustiš vlado ljudem, se bodo spremenili v neorganizirano množico. Tako nastane notranji konflikt, ki se nemudoma razvije v boj med razredi, kar vodi do propada države. Tako lahko njihovo pomembnost primerjamo s pomembnostjo kupa pepela.«

8. »Naj se država izčrpa zaradi lastnih krčev, naj jo pod vpliv zunanjih sovražnikov pripeljejo notranja nesoglasja, v obeh primerih bo izgubljena: *imeli jo bomo v oblasti*. Despotizem kapitala, ki je v naših rokah, bo zanjo rešilno bilka, ki jo bo država morala sprejeti, sicer bo poražena.«

9. »Kdor meni, da so tovrstna stališča nemoralna, naj se vpraša: če ima vsaka država dva sovražnika, notranjega in zunanjega, in si do zunanjega jemlje pravico kakršnekoli dejavnosti, in ne smatra za nemoralno, če proti njemu uporablja vse možne umetnije vojne: da mu skriva načrte za napad in obrambo, da ga napada ponoči, s številčno močnejšo vojsko itd., kako lahko potem kdorkoli trdi, da je napad na notranjega sovražnika - uničevalca družbene strukture - kjer gre za enak načini bojevanja, nemoralen in nedovoljen?«

10. »Je mogoče, da katerikoli človek z logičnim, zdravim razumom verjame, da je možno uspešno voditi množice z razumnimi nasveti in argumenti? Množice, v katerih se rojevajo ugovori in nasprotovanja, in jih podpirajo ljudje, ki imajo le šibko zmožnost razsojanja? Ljudi v množicah vodijo nizke strasti, nepomembna prepričanja, navade, tradicije in patetično teoretiziranje, zato postanejo žrtve družbenih razprtij, to pa ovira kakršenkoli sporazum, četudi bi bilo dovolj razumnih dokazov. Rešitve, ki jih predlagajo množice, so odvisne od sreče ali pa od prepričanj glavnine tolpe, ki zaradi nepoznavanja političnih skrivnosti predlaga absurdne rešitve, ki vodijo v anarhizem.«

11. »Politika nima nič skupnega z moralo. Vladar, ki vlada na principu morale, ni dober politik, zato sedi na majavem prestolu. Kdor hoče vladati, se mora zanašati tako na pretveze kot na zvijače. Cenjeni človeški lastnosti, kot sta odkritost in poštenost, sta v politiki greh, saj bosta vladarja, ki jima služi, porazila hitreje kot najmočnejši sovražnik.

Tovrstne usmeritve naj veljajo v kraljestvu »*goyim-ov*«, nas pa mora voditi modrost in se ne smemo pustiti ujeti tovrstnim pastem.«

Pravica je oblast

12. »Naša pravica je sila. Beseda pravica je abstraktna, z ničemer podkrepljena misel. Beseda ne označuje ničesar drugega kot: daj mi tisto, kar hočem, sicer ti lahko dokažem, da sem močnejši od tebe.«

13. »Kje se pravica začne? Kje se konča?«

14. »V vsaki državi, kjer je oblast slabo organizirana, kjer vladajo neosebni zakoni, ki so jih napisali vladarji, izgubljeni v poplavi idej o liberalnih pravicah, najdemo novo pravico - pravico močnejšega, s katero postavimo nov red, nove institucije in postanemo vladarji tistih, ki so se vladanju zaradi svojih liberalnih pogledov prostovoljno odrekli.«

15. »Med vsemi oblikami moči bo prevladala naša, ker bo ostala skrita do trenutka, ko bo že tako okrepljena, da je ne bo mogla spodkopati nobena še tako pretkana spletkarja.«

16. »Iz začasnega zla, ki ga moramo zagrešiti, bo nastalo čvrsto pravilo, iz katerega se bo razvil utečeni tok narodovega življenja, ki ga je omajala ideja liberalizma. Cilj opravičuje sredstvo. Zato se moramo v naših načrtih osredotočiti na tisto, kar je nujno in uporabno, in ne na tisto, kar je dobro in moralno.«

17. »Pred seboj imamo načrt, ki nam kaže strateško pot s katere ne smemo skreniti, če nočemo izničiti delo in napore mnogih predhodnih generacij.«

18. »Preden podrobneje razdelamo načrt za konkretne dejavnosti, moramo doumeti podlost, zanikrnost in nestalnost množice, pomanjkanje njenih zmožnosti za razumevanje in spoštovanje svojega življenjskega položaja, njene lastne dobrobiti. Razumeti moramo, da je moč množice slepa, brezčutna in nerazumna sila, na milost in nemilost prepuščena vsakemu predlogu. Slepri ne morejo voditi slepih, ne da bi jih ugonobili. Zato tudi ljudje iz množic, pa čeprav bi morda bili geniji, ne morejo biti njeni voditelji, ker ne razumejo politike. Takšni voditelji bi narod uničili.«

19. »Samo oseba, ki so jo že od otroštva urili za neodvisno vladanje, lahko razume besede političnega besednjaka.«

20. »Ljudje, ki so prepuščeni sami sebi, ki se razvijajo v okviru sredine, v kateri živijo, so zaradi boja za moč in spoštovanje, nemirov in konfliktov, ki so njihova nujna posledica, obsojeni na propad. Mar je mogoče, da bi ljudske množice razsojale hladnokrvno, brez pritlehne zavisti, da bi se ukvarjale z državnimi zadevami, ki jih ne smejo mešati z zasebnimi interesi? So se sposobne braniti pred zunanjim sovražnikom? To ni možno, ker vsak načrt izgubi svojo trdnost, postane nerazumljiv in ga ni mogoče uresničiti, če je razpršen na posameznikove omejene interese.«

Mi smo despoti

21. »Le despotski vladar lahko izdelava jasne, obsežne načrte in pravilno razdeli naloge posameznim delom državnega aparata. Zato neizogibno sledi, da je za vsako državo edina zadovoljiva oblika vladanja tista, ki omogoča oblast v rokah samo ene, zaupanja vredne osebe. Civilizacija ne more obstajati brez absolutnega despotizma, saj množice niso nosilci civilizacije, pač pa je to njihov vodja, kdorkoli pač že to je. Množica je divja in je pripravljena to svoje divjaštvo izživeti ob vsaki priložnosti. V trenutku, ko se množica dokoplje do svobode, se svoboda spremeni v anarhijo, ta pa je sama po sebi najvišja oblika divjaštva.«

22. »Poglejmo si za primer samo drhal, zmedeno in opito zaradi pravice do prekomerne uporabe alkohola. To ni pot po kateri bi stopal naš narod. Otroci »goyim-ov« so zrasli v bedake. Naši posebni agenti - domači učitelji, lakaji, guvernante v hišah bogatašev, uradniki, javne hiše, kamor »goyim-i« pogosto zahajajo - jih že od malih nog uvajajo v nemoralnost.«

23. »Naš moto je sila in pretveza. V politiki zmaguje samo moč, še posebej če se nahaja v talentu, ki je za državnika bistvenega pomena. Nasilje mora biti načelo in zvičajnost, pretveze pa pravilo vlad, ki nočejo izročiti svoje krone v roke predstavnikov kakšne druge sile. To zlo je edini način za doseg želenega cilja. Če ti služijo doseganju naših ciljev, moramo poseči po prevarah, goljufijah in izdaji. V politiki je treba znati zaseči tujo lastnino, če s tem dosežemo pokorščino in suverenost.«

24. »Naša država hodi po poti mirnega osvajanja in ima pravico, da grozote vojne nadomesti z manj opaznimi in primernejšimi oblikami smrtnih kazni, ki so nujne za ohranjanja terorja, ki vodi v slepo podložnost. Pravična, a neusmiljena strogost je

najmočnejši dejavnik moči v državi: obdržati moramo program nasilja in spletk, ne le zaradi dobička, pač pa tudi zaradi dolžnosti, da zmagamo. Doktrina strogosti nam bo omogočila nadvlado nad vsemi drugimi oblikami oblasti. Spoznanje, da se ne uklonimo milosti, bo izbrisalo vsakršno nepokorščino.«

Končali bomo s svobodo

25. »V davni preteklosti smo bili prvi, ki smo kričali *svoboda, enakost, bratstvo*. Neumni papagaji, ki so se od vsepovsod lepili na te vabe, so besede ponavljali za nami, in z njimi pozabili na resnično individualno svobodo, ki so jo prej tako dobro branili pred pritiski drhali. Intelektualci, tako-zvani modreci »*goyim-ov*«, si niso znali pomagati z abstraktnostjo teh besed: niso opazili pomenske nasprotnosti in medsebojne povezave; niso hoteli videti, da v naravi ni enakosti in zato ne more biti svobode: da je narava sama ustvarila neenakost duha, značaja in zmožnosti ter podrejanje svojim zakonom: nikoli se niso zavedali, da je drhal slepa in da so njeni predstavniki, njihovi izbranci, prav tako slepi kot drhal sama, da adept lahko vlada, čeprav je norec, ne-adept pa ne razume politike, čeprav je morda genij - vsemu temu niso »*goyim-i*« posvetili nikakršne pozornosti; kljub temu je vladarska moč slonela na pravilu: oče je znanje o politiki predal sinu in nihče razen članov dinastije ga ni poznal, zato ga ni mogel izdati podložnikom. Sčasoma se je pomen o pravem pomenu dinastijskega prenašanja političnega znanja izgubil in to je pripomoglo k našemu uspehu.«

26. »Zahvaljujoč našim agentom so besede *svoboda, enakost, bratstvo* privabile v naše vrste legije ljudi, ki so zanesenjaško mahali z našimi zastavami. Te parole so bile črv, ki je neprestano vznemirjal »*goyim-ovo*« počutje in kazil mir, tišino in solidarnost. Tako so se porušili temelji »*goyim-skih*« držav, kar je pripomoglo k našemu uspehu, k uničenju privilegijev »*goyim-ske*« aristokracije, razreda, ki bi edini lahko narode in države zavaroval pred nami. Na ruševinah aristokracije »*goyim-ov*« smo postavili svojo, finančno aristokracijo. Vstopnina v našo aristokracijo je bogastvo, ki je odvisno od nas, in znanje, za katerega so zadolženi naši učenjaki - starešine.«

27. »K naši zmagi je pripomoglo dejstvo, da smo v odnosih s človekom, ki smo ga hoteli podjarmiti, vedno zaigrali na najbolj občutljive strune človeškega bitja, na pohlep, človeško pogoltnost po materialnih dobrinah; vsaka od teh človeških slabosti je

sama po sebi dovolj da paralizira človekovo pobudo, kajti človekovo voljo prepusti tistemu, ki ga je kupil.«

28. »Abstraktna ideja svobode nam je pomagala prepričati drhal, da njihove vlade niso nič drugega kot sluge ljudi, ki so lastniki države, in jih lahko zamenjujejo, kot bi menjali ponošeno rokavico.«

29. »Ljudi lahko nadziramo prav zaradi možnosti zamenjave njihovih predstavnikov, to pa smo dosegli z močjo imenovanja.«

Priloga B: Protokol 2- Ekonomske vojne

1. »Za naše poslanstvo je nujno, da v vojnah nihče ne pridobi ozemlja: vojne se bodo s tem prenesle na ekonomsko področje in narodi bodo zaradi naše pomoči doumeli moč naše prevlade, in s tem bosta udeleženi strani na milost in nemilost prepuščeni našim mednarodnim *agenturam*. Mednarodne pravice bodo imele prednost pred pravicami naroda; pod pravicami pa pojmujeemo dejstvo, da bodo le-te vladale narodom na enak način kot civilni zakoni držav določajo odnose med njihovimi posamezniki.«

2. »Administratorje, ki jih bomo izbrali iz ljudstva izključno zaradi sposobnosti poslušnega služenja, ne bomo šolali v umetnostih vladanja, zato bodo zlahka postali figure v rokah naših učenjakov in genijev, ki jih bomo od ranega otroštva vzgajali za upravljanje svetovnih poslov. Kot dobro veste, naši strokovnjaki vse potrebne informacije za vladanje pridobijo preko naših političnih načrtov, iz resničnih lekcij zgodovine ter iz seznanjanja s celovitim dogajanjem. »*Goyim-ov*« ne vodi praktična, nepristranska uporaba zgodovinskih dejstev, temveč teoretična rutina brez kritičnega razglabljanja o posledicah. Zato nam jih ni treba jemati resno. Naj se zabavajo, dokler jim ne odklenka, naj živijo v svojih praznih upanjih in spominih na svoje užitke. To bo sestavljalo glavnino tistega, v kar smo jih prepričali, da sprejmejo kot zapoved znanosti (teorije). S pomočjo tiska nenehno razvnamo slepo zaupanje v te teorije. »*Goyim-ski*« intelektualci bodo brez vsake logične potrditve uporabljali vse znanstveno pridobljene informacije, ki so jih naše agenture prebrisano sestavile za vzgojo njihovega mišljenja v tisto smer, ki nam ustreza.«

Destruktivno izobraževanje

3. »Niti za hip naj se vam ne zdi, da so te trditve le prazne besede; pazljivo razmislite o uspehih, ki so jih prinesli darvinizem (evolucija), marksizem (komunizem), ničezem (socializem). Vsekakor bi nam, Židom, moralo biti jasno, kakšen razkrajajoč učinek so imele na »*goyim-ski*« svetovni nazor.«

4. »Nujno je, da upoštevamo miselnost, značaj in težnje narodov, če se hočemo izogniti napačnih političnih in administrativnih potez. Zmagoslavje našega sistema, čigar sestavni deli so odvisni od temperamenta ljudi, se bo sesul, če ne bomo upoštevali lekcij preteklosti, osvetljenih z dejstvi sedanjosti.«

5. »Današnje države imajo na razpolago tisk, veliko moč, ki usmerja tok človeške miselnosti. Naloga tiska je, da neprestano opominja na nepogrešljive nujnosti, da omogoča glas človeškim tožbam ter da izraža in ustvarja nezadovoljstvo. Zmagoslavje svobode govora udejanji svojo inkarnacijo v tisku. Vendar »*goyim-ske*« države ne vedo, kako bi to moč uporabile; in tako je prišla v naše roke. Tisk nam omogoča vplivanje na miselnost ljudi, a vendar lahko ostajamo skriti v senci; s tiskom smo našli zlato, pa čeprav smo morali ponj v oceane krvi in solza ter zato žrtvovati mnogo naših ljudi. Vsaka žrtev na naši strani pa je v božjih očeh vredna tisoč »*goyim-skih*«.« To lahko povežemo tudi s Protokolom št. 12 o nadzoru nad tiskom, kjer še bolj podrobno piše o tej tematiki.

Priloga C: Protokol 3- Metode osvajanja

1. »Danes vam lahko povem, da smo od svojih ciljev oddaljeni le še nekaj korakov. Prehoditi moramo le še kratko pot in celota se bo sestavila v krog simbolične kače. ki predstavlja naše ljudstvo. Ko se bo obroč zaprl, bodo vse evropske države vklenjene znotraj njegove krožnice.«

2. »Današnje konstitucijske stopnice se bodo v kratkem zrušile, saj smo jih ustvarili s pomanjkanjem natančnega ravnovesja. »*Goyim-i*« imajo vtis, da so dovolj trdne in pričakujejo, da se bo tehtnica umirila. Vendar so središčne točke, kralji na svojih prestolih - jetniki svojih predstavnikov, ki se obnašajo kot norci, zbegani od svoje moči, s katero ravnajo nenadzorovano in neodgovorno. Moč, ki jo imajo, dolgujejo nasilju, ki je sestavni del delovanja kraljestev. Ker so odrezani od svojega ljudstva, ga kralji ne

morejo več razumeti, zato krepijo obrambo pred iskalci moči. Med preudarno vladarsko močjo in slepo ljudsko silo smo ustvarili morje, zato sta obe izgubili svoj smisel, saj sta drug brez drugega, kot slepec in njegova palica, brez moči.«

3. »Da bi iskalce moči naščuvali k njeni zlorabi, smo vsaki sili našli njej nasprotno opozicijo in zlomili njihove liberalne težnje k neodvisnosti. Pomešali smo različne oblike podjetništva, oborožili različne skupine, za končni cilj vseh ambicij smo določili avtoriteto. Države smo spremenili v gladiatorske arene, v katerih se bojujejo zmedene množice. Le še kratek čas je do tega, da bodo neredi in bankroti postali univerzalna stalnica.«

4. »Zasedanja parlamentov in administrativnih uprav so neizčrpni čvekači spremenili v govorniška tekmovanja. Brezsramni novinarji in brezvestni pamfletisti postajajo izvršni uradniki. Zlorabe moči institucij bodo pripeljale do tega, da se bodo pobesnele množice uprle.«

Revščina je naše orožje

5. »Težaško garanje vklene ljudi močnejše kot suženjstvo ali tlačanstvo; izpod suženjstva se človek tako ali drugače lahko osvobodi, iz revščine in pomanjkanja pa ni poti. V ustavo smo vključili pravice, ki se množicam zdijo bolj domišljajske kot resnične. Vse tako imenovane človeške pravice lahko obstajajo le kot ideja, ki pa v praktičnem življenju ne more biti realizirana. Proletarci cele dneve garajo in nimajo nič od dneva, v nasprotju z govorniki in novinarji, ki imajo pravico do čvekanja oziroma pisanja neumnosti. Proletariat nima od ustave nič drugega kot drobtinice, ki smo jim jih namenili v zameno za njihove volilne glasove, za naklonjenost tistemu, kar jim je ukazano, za služabniško naklonjenost našim agenturam, ki smo jih povzdignili na oblast. Republikanske pravice revežem ne pomenijo nič več kot grenko ironijo, saj zaradi nujnosti celodnevne garanja zanje nimajo časa, po drugi strani pa nimajo zagotovljenega rednega zaslužka, ker so odvisni od stavk svojih sodelavcev ali od zaprtja delavnic, ki si ga lahko privoščijo njihovi gospodarji.«

Podpiramo komunizem

6. »Narodi so pod našim vodstvom uničili aristokracijo, ki je predstavljala edino zaščito in skrbnico njihovega razvoja, ki je neločljivo povezan z dobrobitjo naroda. Narodi so

padli v kremplje neusmiljenih finančnih podležev, ki so delavcem okoli vratu nadeli neusmiljene, krute jarne.«

7. »In tu se v vlogi rešiteljev pojavimo mi, ki delavcu predlagamo, naj se pridruži našim bojnim vrstam - socialistom, anarhistom, komunistom - ki jih vedno podpiramo v skladu s slogani naših socialnih prostozidarjev: o bratstvu in solidarnosti med vsemi ljudmi. Aristokracija, ki se je zavzemala za delo delavcev, je bila zainteresirana, da so le-ti dobro hranjeni, zdravi in močni. Naš interes pa je povsem nasproten - iztrebljanje »GOYIM-OV«. Naša moč leži v razmerah kroničnega pomanjkanja hrane in fizične oslabelosti delavca, saj s tem postane suženj naše volje, brez moči in energije, da bi se ji postavil po robu. Lakota ustvarja moč kapitala, ki delavcem vlada bolj zanesljivo kot moč, ki so jo aristokraciji podeljevale legalne avtoritete kraljev.«

8. »Sodrgo bomo usmerjali z revščino, zavistjo in sovraštvom. In s pomočjo njihovih rok bomo iztrebili vse, ki nas na naši poti ovirajo.«

10. »»Goyim-i« so pozabili, kako se razmišlja, razen v primeru, če jih k temu vzpodbudijo sugestije naših strokovnjakov. Zato ne razumejo nujnosti, ki bo pripeljala do našega prevzema oblasti. Glavni cilj osnovnih šol je poučevanje preprostega, resničnega znanja, osnove vseh znanj. Znanje o strukturi človeškega življenja, o družbenem obstoju, ki zahteva delitev na delavce in, posledično, obstoj razredov in različnih položajev. Vsi morajo doumeti, da zaradi razlik v objektih človeške dejavnosti ne more biti nobene enakosti, da tisti, ki s svojimi dejanji kakorkoli kompromitira celoten razred, pred zakonom ne more biti enako kriv kot tisti, ki ne prizadene nič drugega kot lastne časti. Resnično znanje o družbeni strukturi, s katero »goyim-ov« ne seznanjamo, bo ljudem pokazalo, da morajo položaji in delo ostati znotraj določenega kroga, in da ni nikakršne potrebe, da se v družbi pojavlja človeško trpljenje, kot to omogoča izobraževanje, ki se ne sklada z delom, za katerega je posameznik poklican. Po natančnem proučevanju tega znanja se bo ljudstvo prostovoljno uklonilo avtoriteti in sprejelo položaj, ki jim pripada. Pri današnji stopnji znanja in smernicah, ki smo jih namenili razvoju, se bo v ljudeh, ki slepo zaupajo tiskanim besedam, razbohotilo sovraštvo - slepo sovraštvo do vsega, kar vidijo kot sebi nadrejeno, saj ne doumejo pravega pomena razredov in različnosti položajev.«

Židje bodo varni

11. »Sovraštvo bo še nadalje naraščalo zaradi učinkov ekonomske krize, ki bo zaustavila trgovanje na borzah in delo v industriji. S skrivnim delovanjem, z zlatom, ki ga imamo, bomo ustvarili univerzalno ekonomsko krizo, s katero bomo v vseh evropskih državah pognali na cesto množice delavcev. Te množice bodo z užitek prelivala kri tistih, ki so jim v svoji nevednosti zavidali že od rojstva naprej.«

12. »»Naši« bodo ostali na varnem. Tako bomo vedeli kdaj in kje bo prišlo do nevarnosti in bomo lahko poskrbeli za lastno varnost.«

13. »Prikazali smo, kako bo napredek »*goyim-e*« pripeljal do vladavine razuma. In naš despotizem bo natanko to: kajti s preudarnim kaznovanjem bomo znali umiriti nemire, iz institucij pa izgnati liberalizem.«

14. »Ko bo ljudstvo spoznalo, da se je v imenu svobode uklonilo najrazličnejšim koncesijam in prizanesljivostim, bo menilo, da je postalo suveren gospod in bo odvihralo po poti moči, a se bo seveda, kot vsak slepec, začelo spotikati, in zato hitelo iskati vodnika, saj ne bo več imelo dovolj razuma, ki bi ga pripeljal v prejšnje stanje: tako bo želelo pomoč od nas. Spomnite se le Francoske revolucije, ki smo ji naredi naziv Velika. Skrivnosti njenega poteka so nam dobro znane, saj je bila v celoti delo naših rok.«

15. »Od takrat vodimo ljudstva od razočaranja do razočaranja, in končno se bodo odvrnili tudi od nas ter se priklonili kralju - despotu sionske krvi, ki ga pripravljamo za ta trenutek.«

16. »Kot mednarodna sila smo danes nepremagljivi, kajti če nas bi kdo napadel, nam bodo vedno na pomoč priskočili drugi. Le skrajna pokvarjenost »*goyim-ov*«, ki klečeplazijo pred silo, naša neusmiljenost do šibkih, strogost do napak in popustljivost do zločinov, zavračanje svobodnega družbenega sistema - omogočajo našo neodvisnost. »*Goyim-i*« pa potrpežljivo trpijo pod diktatorji in prenašajo zlorabe, zaradi katerih bi moralo na morišče na desetine kraljev.«

17. »Kako lahko pojasnimo ta fenomen, to nelogičnost, kateri se uklanjajo ljudske množice?«

18. »Odgovor najdemo v dejstvu, da diktatorji s pomočjo svojih agentov prepričujejo ljudi, da s temi zlorabami koristijo najvišjim ciljem države - da varujejo dobrobit ljudi, bratstvo med narodi, njihovo medsebojno solidarnost in enakost pravic. Seveda jim ne povedo, da mora biti ta enotnost dosežena le pod vladavino našega vladarja.«

19. »In tako ljudstvo obsoja tiste, ki mu služijo, oprošča krivde tistim, ki so krivi, in je čedalje bolj prepričano v to, da jim mora pustiti, da počne, kar se jim zahoče. S tem ljudstvo uničuje vsakršno ravnovesje in omogoča ustvarjanje neredov.«

20. »Beseda svoboda je za ljudi tako zelo vabljava, da so se v njenem imenu pripravljene boriti za vsakršno farso, proti vsaki obliki oblasti, celo proti Bogu in zakonom narave. Zato bomo, ko bo prišlo naše kraljestvo, besedo svoboda izbrisali iz slovarjev življenja. Uporabljali bomo zgolj princip surove sile, ki množice spreminja v krvi željne zveri.«

21. »Te živali pa potem spet zaspijo vsakokrat, ko se do sitega napijejo krvi in takrat jih je z lahkoto mogoče zopet vkleniti v verige. Če pa ne dobijo svojega odmerka krvi, bodo nadaljevali z bojem.«

Priloga Č: Protokol 4- Materializem nadomesti religijo

1. »Vsaka republika gre skozi različna stanja. Prvo obdobje zaznamuje noro divjanje slepih množic. Sledi obdobje demagogije, iz katere se rodi anarhija, vse to pa brezpogojno vodi v despotizem - ta ni več legalen in odkrit, torej zaupanja vreden despotizem, temveč neviden in skrit, pod taktirko te ali one skrivne organizacije, ki preko najrazličnejših agentov, deluje izza kulis.«

2. »Kdo lahko premaga nevidno silo? In natančno taka je naša sila. Ne-židovsko prostožidarstvo deluje kot filter za nas in naše načrte, toda sam načrt akcije naše sile, in njen obstoj, ostaja za ljudske množice skrivnost.«

Uničili bomo Boga

3. »Celo svoboda je lahko nenevarna in dobi svoj položaj v državni ekonomiji, če temelji na ljubezni do Boga, na bratstvu med ljudmi, a brez ideje o enakosti, ki je v nesoglasju z zakonom kreacije, ki pogojuje podrejenost. Takšna vera omogoča vladavino duhovništva. Ljudje bi zadovoljno in ponižno sledili vodeči roki dušnih pastirjev, božjih predstavnikov na zemlji. Zaradi tega moramo nujno spodkopali vsako

vero, izgnati iz »goyim-ov« vsakršno idejo o bogu in duhu in na njuno mesto ustoličiti matematično natančne izračune in materialne potrebe.«

4. »»Goyim-a« je treba usmeriti k industriji in trgovini. Tako se bodo narodi izgubili v neprestanem pehanju za dobičkom in v tej tekmi za dobrinami prezrli skupnega sovražnika. A ponovno: da lahko svoboda enkrat za vselej razkroji in uniči »goyim-ske« skupnosti, moramo industrijo zasnovati na špekulacijah. Tako bodo vsi njeni izdelki prišli v naše roke.«

5. »Okrepljen boj za nadvlado in ekonomski šoki bodo ustvarili, oziroma so že ustvarili razočarane, hladne in brezsrčne skupnosti. Te bodo gojile močan odpor do visoke politike in do religije. Njihov edini vodič je dobiček, ki ga bodo povzdignili v kult. Usodna ura pa bo napočila, ko bo nižji razred »goyim-ov«, ne zaradi kakršnihkoli svetlih vzgibov, temveč zgolj iz sovraštva do privilegirancev, sledil našemu vodstvu proti našim tekmečem, »goyim-skim« intelektualcem.«

Priloga D: Protokol 5- Tiranija, despotizem in moderni napredek

1. »Kakšna oblika administrativnega vladanja lahko obstaja v skupnosti, v kateri se je korupcija zalezla že v vse pore njenega delovanja, kjer je pot do bogastva možna le s podlimi ukanami, kjer vlada razpuščenost, kjer je potrebno vzdrževati moralo s kaznimi in ostrimi zakoni, in ne s prostovoljno sprejetimi načeli, kjer so vero in domovino izbrisala kozmopolitska prepričanja? Je v teh skupnostih mogoča še kakšna druga oblika vladanja razen despotizma? Okrepili bomo centralizem, s čimer bomo nadzirali moč skupnosti. Z zakoni bomo regulirali dejanja političnega življenja. Ti zakoni bodo sčasoma ukinili vsakršno popustljivost in svoboščine, oblikovalo se bo kraljestvo veličastnih razmer, ki bo sposobno uničiti kateregakoli »goyim-a«, ki bi se hotel upreti z dejanjem ali z besedo.«

2. »Morda menite da despotizem, o katerem govorim, pri današnji stopnji napredka ni mogoč, a dokazal vam bom, da temu ni tako.«

3. »V časih, ko so ljudje v kralju videli čisto manifestacijo božje volje, so se njegovi despotski moči pokorili brez vprašanj. Vendar so od dne, ko smo jim pokazali možnost lastnih svoboščin, na lastnike prestolov začeli gledati kot na navadne smrtnike. Ko smo

jih nadalje oropali tudi vere v boga, je na ulice prihrumela mogočna moč, ki smo jo zajeli.«

Množice vodijo laži

4. »Še več, umetnost usmerjanja množic in posameznikov z manipulacijo razumskih teorij in besedičenjem, s splošno ureditvijo življenja in raznimi vrstami izgovorov, ki jih »goyim« v resnici ne razume, je plod strokovnjakov naših administrativnih možganov. Vzgojeni ob analizah, opazovanjih, preračunavanju, v tovrstnih spretnostih nimamo tekmeča, kakor tudi ne pri načrtovanju političnih akcij in solidarnosti. V tem pogledu bi se z nami lahko primerjali le Jezuiti, a nam jih je v očeh nekritične množice uspelo diskreditirati. Svetu je najbrž vseeno, kdo je njegov suvereni vladar: ali je to katoliška glava ali pa tiran sionske krvi! Vendar pa je za nas, izbrano ljudstvo, to dejstvo seveda bistvenega pomena.«

5. »Začasno bi najbrž lahko uspešno delovali s koalicijo vseh »goyim-ov«; vendar nas pred to nevarnostjo ščitijo najgloblje ukoreninjeni nesporazumi med njihovimi skupinami. Z verskim in rasnim sovraštvom, katerega smo v zadnjih dvajsetih stoletjih razvili do veličastnih razsežnosti, smo naščuvali narod proti narodu, človeka proti človeku. Zato ni države na svetu, ki bi v primeru vojne dobila podporo vseh. Premočni smo in naša moč ne pozna konca. Narodi se ne morejo dogovoriti o ničemer, ne da bi pri tem skrivoma sodelovali tudi mi.«

6. »»Per me reges regnant« - kralj vlada preko mene. Preroki pa povedali, da smo izbrani od Boga samega, da vladamo zemlji. Bog nam je priskrbel genialnost, s katero smo lahko kos svoji nalogi. Če bi nasprotni tabor imel genija, ki bi se boril proti nam, bi bil to le zelenec, ki ne bi predstavljal resnega nasprotnika. Mehanizem držav poganja stroj, ki je v naših rokah, in ta stroj državne mašinerije je zlato. Politična ekonomija, ki so si jo kot znanost izmislili naši učeni starešine, je kapital povzdigovala v kraljevske višave.«

Monopolni kapital

7. »V kolikor naj kapital neovirano sodeluje, mora imeti proste roke za ustvarjanje industrijskega in trgovinskega monopola: to že na vseh koncih sveta izvaja naša nevidna roka. Ta svoboda bo dala industrialcem politično moč, kar bo pripomoglo k zasužnjenju

ljudi. Danes je bolj pomembno, da ljudi razorožimo, kot pa da jih vodimo v vojne; bolj pomembno je, da razplamtele strasti izkoristimo zase, kot pa da jih gasimo; bolj pomembno je, da sledimo idejam drugih in jih razlagamo tako, kot nam ustreza, kot pa da jih izkoreninimo. Temeljni princip našega vodenja je: oslabiti ljudski intelekt z neprestanim kritiziranjem: ga voditi v smeri, ki onemogočajo resno razmišljanje, ki bi lahko povzročilo odpor: usmerjati sile v navidezne boje praznih besedičenj.«

8. »Ljudje so od nekdaj sprejemali zahteve po dejanjih, saj so zadovoljni s predstavo in le redko preverjajo vsebino, kadar obljubam sledi tudi dejanje. Zato bomo ustanovili institucije, ki bodo skrbele za pompozno propagando in s tem ustvarjale vtis o svoji težnji po napredku.«

9. »Prevzeti moramo liberalno fizionomijo v vseh usmeritvah, tej fizionomiji pa bomo podelili glas govorcev, ki bodo neprenehoma govorili, kar bo pripeljalo poslušalce do tega, da bodo izgubljali živce, do govorništva pa čutili le še gnus.«

10. »Da bi javno mnenje prišlo v naše roke, ga moramo zasuti z neskončnim številom nasprotujočih si mnenj, dokler ne bodo »goyim-i« v tej poplavi nesmisla izgubili glave in ugotovili, da je še najbolje, če o politiki nimajo nikakršnega mnenja. Politika tako ali tako ni namenjena temu, da bi jo ljudje razumeli, saj jo že razumejo tisti, ki jo vodijo. To je prva skrivnost.«

11. »Druga skrivnost, nujna za uspešnost našega vladanja, je naslednja: neuspehe naroda, njegove navade, strasti, pogoje v katerih živi, bomo razbohotili do takšne mere, da nihče več ne bo razumel, kje v nastalem kaosu je njegovo mesto. Zato se ljudje med seboj ne bodo razumeli. V vse družbene skupine bomo zasejali razdor, kar bo onemogočilo delovanje tistih sil, ki se nam še vedno nočejo podrediti. To bo onemogočilo kakršnokoli osebno iniciativo, ki bi lahko imela za nas negativni učinek. Nič ni bolj nevarnega kot osebna iniciativa genija. Močnejša je kot milijon ljudi, med katerimi vlada nesoglasje. Šolanje »goyim-ov« moramo usmeriti tako, da bodo obupano dvignili roke od vsakega dejanja, ki bi zahtevalo osebno iniciativo. Velik napor svobodnega delovanja slabi posameznika, ker se nenehno srečuje s svobodo drugih. Iz teh trkov izhajajo hudi moralni šoki, razočaranja, neuspehi. Z vsemi temi sredstvi bomo »goyim-e« prisilili, da nam bodo nudili takšno mednarodno moč, ki nam bo že s svojim položajem pomagala absorbirati vse državne sile sveta in oblikovati nadvlado. Današnje

vlade bomo zamenjali s strašilom, ki ga bodo imenovali nad-vladna administracija. Njene lovke se bodo razrasle v vse smeri, v tako orjaških razsežnostih, da ji podjarmljenje narodov celotnega sveta ne bo moglo spodleteti.«

Priloga E: Protokol 6- Prezem tehnike

1. »Kmalu bomo začeli ustanavljati velike monopole, kjer bo zbrano ogromno bogastvo, od katerega bodo odvisna tudi bogastva »goyim-ov«, kateri bodo po političnem zlomu propadli skupaj z zadolženimi državami.«

3. »Razviti moramo pomen naše nad-vlade do tolikšne mere, da bo pomenila zaščitnika in dobrotnika vsem tistim, ki se ji bodo prostovoljno podredili.«

4. »Aristokracija kot politična moč »goyim-ov« je mrtva - ni nam je več treba upoštevati; vendar nam kot lastniki še vedno lahko škodijo, ker zadovoljujejo svoje potrebe z lastnim delom in izdelki. Zato je za nas bistveno, da jih za vsako ceno razlastimo njihove zemlje. To bo najlažje doseči z višanjem bremen na zemljiško lastništvo - to jim bo nakopalo dolgove. Ti ukrepi bodo preverjali lastništvo zemlje in ga obdržali v položaju ponižne in brezpogojne podrejenosti.«

5. »»Goyim-ska« aristokracija bo hitro pogorela, saj je dedno obremenjena in nesposobna, da bi bila zadovoljna z malim.«

Zasužnjili bomo pogane

6. »Istočasno moramo intenzivno nadzirati trgovino in industrijo, še najbolj pa špekulacijo, ta bo pomenila protiutež industriji; odsotnost špekulativne industrije bi povečala zasebni kapital in služila pri obnovi kmetijstva, saj bi zemljo razbremenila bančnih dolgov. Naš namen je, da industrija iz zemlje črpa tako delovno silo kot kapital in s pomočjo špekuliranja v naše roke prenese ves denar sveta, kar bo vse »goyim-e« spremenilo v proletarce. Tako se nam bodo ti uklonili, če ne zaradi drugega že zaradi golega preživetja.«

7. »Propad »goyim-ske« industrije bomo dosegli s pomočjo razkošja, na katerega smo jih že privzgojili; zviševali bomo plače, to pa delavcem ne bo v korist, saj bomo s pretvezo, da kmetijstvo in živinoreja proizvajata vse manj, zviševali tudi cene osnovnih življenjskih potrebščin; nadalje bomo spodkopali vire proizvodnje s tem, da bomo

delavce navadili na anarhijo in pijančevanje in s tem sčasoma iztrebili vse izobražene »goyim-e«.

8. »Da »goyim-i« tega ne bodo prehitro odkrili, bomo naša dejanja prikazovali kot vdano, navdušeno željo služiti delavskemu razredu in velikim načelom politične ekonomije, po kateri naše ekonomske teorije raznašajo naprej energično propagando.«

Priloga F: Protokol 7- Svetovne vojne

1. »Krepitev oborožitve in jačanje policijskih enot sta bistvena za izpolnitev omenjenih načrtov. Doseči moramo, da bodo v vseh državah sveta, razen v naši, le množice proletarcev in nekaj milijonarjev, ki bodo ščitili naše interese, ter policija in vojska.«

2. »Po vsej Evropi in tudi ostalih kontinentih moramo ustvariti nemire, razprtije in sovražnost. S tem si pridobimo dvakratno prednost: nadzorujemo države, ker se zavedajo, da smo kadarkoli sposobni ustvariti nemir ali mir in drugič, s političnimi in ekonomskimi pogodbami ter s posojili nadziramo državne resorje. Za uspeh moramo biti med pogajanjmi in dogovarjanji pretkani in bistroumni, kar pa se tiče uradnega jezika, se bomo držali nasprotne taktike in si naredili krinko poštenosti in pohlevnosti. Na ta način nas bodo narodi in vlade »goyim-ov«, ki smo jih naučili da znajo opazati le zunanost dogajanj, sprejeli kot dobrotnike in rešitelje človeške vrste.«

Svetovna vojna

3. »Na vsako dejanje katere koli opozicije, ki bi se nam upala upreti, moramo biti sposobni odgovoriti z vojno. Če pa bi se proti nam povezalo več držav, moramo biti pripravljeni na vsesplošno univerzalno vojno.«

4. »Glavni dejavnik političnega uspeha je skrivnost, kako se stvari lotiti: ni potrebno, da se svet strinja z dejanji diplomata.«

5. »»Goyim-ske« vlade moramo prisiliti, da delujejo v skladu z našim načrtom. Približujemo se njegovi izpolnitvi, ki ga bomo ob pomoči velike sile — tiska, ki je z nekaj manjšimi izjemami že izključno v naših rokah, uporabili za nadzor nad ljudmi.«

6. »Da povzamemo z besedo naš sistem obvladovanja vlad »goyim-ov« v Evropi pod nadzorom, bomo proti eni izmed njih pokazali našo moč s terorističnimi poskusi, proti

vsem, če bo obstajala možnost splošnega upora proti nam, bomo odgovorili s puškami Amerike ali Kitajske ali Japonske.«

Priloga G: Protokol 8- Začasna (provizijska) vlada

1. »Oborožiti se moramo z istim orožjem, kot bi ga naši nasprotniki mogli uporabiti proti nam. Do potankosti moramo preučiti uporabo zakonov za tiste primere, ko bomo morali izrekati sodbe, ki bodo na prvi pogled delovale drzno in nepravilno, saj je pomembno, da tovrstne rešitve pripravimo vnaprej in jih skrijemo za izrazi, oblečenimi v pravno obleko. Naš direktorat se mora obkrožiti z vsemi silami civilizacije, s katerimi bo moral delati. Obkrožil se bo s publicisti, odvetniki, administratorji, diplomati in z ljudmi, ki so končali posebno izobraževanje v naših posebnih šolah. Ti bodo poznali vse skrivnosti družbenih struktur, poznali bodo jezik politične abecede; seznanjeni bodo s temno stranjo človeške narave, vključno z vsemi čustvenimi intrigami, ki jih bodo morali znati uporabiti: nagnjenja, pomanjkljivosti, pregrehe in kvalitete, posebnosti posameznih razredov in položajev. Ni mi treba poudariti, da bomo talentirane asistente oblasti, o katerih govorim, izbrali izmed »*goyim-ov*« samih. V poštev pridejo predvsem tisti, ki so svoja administrativna dela vajeni delati brez razmišljanja o cilju in se nikoli ne vprašajo, zakaj je njihovo delo sploh potrebno. »*Goyim-ska*« administracija podpisuje dokumente, ne da bi jih prej prebrala, in dela zaradi osebnih koristi ali ambicij.«

2. »Našo vlado bomo oborožili z množico ekonomistov. Prav zato se Židi tako zelo posvečajo ekonomskim znanostim. V svojih vrstah bomo imeli celo vrsto bankirjev, industrialcev, kapitalistov in, najpomembneje, milijonarjev, ker bomo v bistvu vse urejali s številkami.«

3. »Dokler ne bo možno na zaupanja vredne položaje varno postaviti naših bratov, bomo na njih začasno namestili osebe, katerih preteklost in ugled zagotavljata, da je med njimi in ljudstvom prepad, osebe, katere v primeru neposlušnosti našim navodilom čaka soočenje s kriminalnimi obtožbami ali izginotje – vse z namenom, da zagovarjajo naše interese do zadnjega diha.«

Priloga H: Protokol 9- Pre-izobraževanje

1. Pri uvajanju svojih načel naj bi Židje pozornost namenili predvsem karakternim lastnostim ljudi in tudi na katerem območju živijo in delujejo. Poistovetili bi se z njimi ter jim približali svoja načela, tako da bi v manj kot desetletju podlegel tudi najbolj trmast karakter. To pa bi pomenilo še dodatno število ljudi pod čine tistih, ki so že podlegli vplivu.

2. Besede liberalnega, ki so pravzaprav izvorno semitskega porekla, in sicer »svoboda, enakost, bratstvo«, bi bile ob prihodu Židov v svoje kraljestvo spremenjene iz gesla zgolj v izraz idealizma in sicer; pravica do svobode, dolžnost do enakosti in ideal bratstva. Če danes katera koli država ustvari protest, naperjen antisemitsko, je le ta diskretno voden in ustvarjen med samimi Židi, za katere je antisemitizem nepogrešljiv, in ga za svoje vodenje in rast potrebujejo.

Judovska super država

3. Židovska super vlada obstaja v ekstra legalnih pogojih, kateri so opisani v sprejeti terminologiji energične in prisilne besede – diktatura. Ob pravem času bodo Židje, zakonodajalci, izvršili sodbe in kazni, pobili in prizanesli. Vladajo z močjo volje. In orožje v njihovih rokah so brezmejne ambicije, goreči pohlep, brez-milostno maščevanje, sovraštvo in zloba.

4. Vse države so pripravljene žrtvovati vse zavoľjo miru: ampak ga ne bodo dobile, dokler odkrito ne sprejmejo in potrdijo židovsko mednarodno super vlado in to s ponižnostjo.

5. Ves denar je v židovskih rokah.

6., 7. Židje so vzpostavili stalni in vzajemni teror med kralji »*goyim-ov*« in ljudstvom »*goyim-ov*«, in tako Židje vodijo slepo ljudstvo, katero verjame, da bo dobilo pravega vodjo ob poti, ki pelje k njihovemu cilju.

8. Vse ideje se bodo širile po svetu preko meja z glasom ljudstva.

9. Židje imajo v rokah upravljanje zakonov, izvedbo volitev, tisk, svobodo posameznikov, temelj pa je nadzor nad izobraževanjem in usposabljanjem kot temeljem svobodnega obstoja.

Uničenje krščanske mladine 10., 11., 12., 13.

Priloga I: Protokol 10- Priprave na moč

Naš cilj - svetovna moč

4. Glasovanje so Židje naredili za instrument, s katerim bodo prišli do prestola sveta.

5. Za zagotovitev tega morajo vsi brez razlikovanja glasovati ne glede na razred ali kvalifikacijo, z namenom ustvariti absolutno večino, katera pa se ne da dobiti od izobraženih razredov. V ljudeh, »goyim-ih«, je potrebno zbuditi občutek samopomembnosti, ker se le potem tako med »goyim-i« lahko zruši pomembnost družine in njenih izobraževalnih vrednot in tako odstrani možnost individuumu, da bi se odcepil. Ljudje se bodo podredili temu režimu, ker bodo vedeli, da je od le teh voditeljev odvisno njihovo življenje, zaslužki, nagrade in prejemanje raznoraznih koristi.

Strup liberalizma

8. Pod različnimi imeni obstaja v vseh državah približno ena in ista stvar. Predstavništvo, ministrstva, senat, državni svet, zakonodajna in izvršilna oblast. Institucije niso tiste, ki so pomembne, pomembne so funkcije, ki jih opravljajo. Te institucije imajo razdeljene med seboj vse funkcije vlade - upravne, zakonodajne, izvršne; in funkcionirajo tako, kot organi v človeškem telesu. Če raniš en del v organizmu države, država zboli, kakor človeško telo in...umre.

9. Ko se je v državni organizem uvedlo strup liberalizma, so se začele politične spremembe. Države so bile okužene s smrtno boleznijo, zastrupitvijo krvi, in vse kar je bilo še potrebno narediti, je bilo počakati na konec smrtne agonije.

10. Liberalizem je proizvedel ustavne države, in ustava ni nič drugega kot šola vsega, kar služi uničenju osebnosti državne aktivnosti. Vladarji so bili obsojeni kot neaktivni in impotentni, s tem so postali neuporabni in odveč, temu pa je sledil njihov umik oziroma odstavitev v mnogih državah. Sledilo je obdobje realizacije republik, in takrat so Židje nadomestili vladarja s karikaturjo vlade, predsednikom, vzetim izmed raje oziroma sužnjev »Goy« narodov.

Imenujemo predsednike

13. Za uspeh načrta so organizirali volitve v prid takim predsednikom, kateri imajo v svoji preteklosti nekaj temnega, neodkriti madež, ker bodo le tako lahko zaupanja vredni agenti za doseg židovskih ciljev, lutka v roki židovskega lobija, vse iz strahu pred razkritjem negativnega. Neodvisno od tega se je predsedniku naložilo pravico razglasitve vojnega stanja, kar se upraviči predsedniku kot poveljniku celotne vojske države. To pravico mora imeti na razpolago v primeru potrebe za obrambo nove republikanske ustave, katero zagovarja in ji pripada kot odgovorni predstavnik.

Bomo uničili

17. Ko bo čas pravi, se bodo vse oblike vlade spremenile in vključile v despotizem.

18. Priznanje židovskega despota lahko celo pride pred uničenjem ustave, ko bodo narodi naveličani nepravilnosti in nesposobnosti svojih vladarjev; vzklikali bodo: »Proč z njimi in dajte nam enega kralja preko cele zemlje, kateri nas bo združil in izničil vzroke nereda – meje, narodnosti, religije, državni dolgovi in kateri nam bo dal mir in tišino, ki jih ne dobimo pod našimi vladarji in predstavniki.«

19. Ljudem (*goyim*-om) je potrebno otežiti odnose z njihovimi vladami v vseh državah, izčrpati človeštvo z nesoglasji, sovraštvom, bojem, zavistjo, celo z uporabo mučenja, s stradanjem, inokulacijo bolezni, tako da »*goyim-i*« ne bodo videli drugega izhoda, kot zateči se k Židom po pribežališče.

Priloga J: Protokol 11- Totalitarna država

1., 2. Program nove ustave: Židje bodo ustvarjali zakone, določali pravice in pravosodje (1) v okviru predlogov zakonodajnega organa, (2) z odloki predsednika v okviru splošnih predpisov, odredb senata, resolucij državnega sveta in ministrskih odredb in (3), v primeru primerne priložnosti bi prišlo do oblike revolucije v državi.

3. Namen je končati revolucijo države v smeri, ki je že načrtovana. Tu je mišljena svoboda tiska, pravica do združevanja, svoboda vesti, glasovalna načela in mnogi drugi. Vsa ta načela bodo podvržena koreniti spremembi dan po razglasitvi nove ustave. Vsi ljudje sveta bodo po razglasitvi nove ustave še vedno omamljeni od izvedbe in dosežka revolucije, še vedno v stanju terorja in negotovosti, in takrat bodo enkrat za vselej

priznali Židom moč, nepremagljivost in v strahu ter trepetu zatisnili oči ter se brezvoljno prepustili svojemu koncu.

Smo volkovi

4. »GOYIM-I« so čreda ovac, in Židje so njihovi volkovi.

5. Obstaja tudi drugi razlog, zakaj bodo ljudje zaprli svoje oči: ker bodo živeli v laži in obljubah, da jim bodo vse pravice in svoboščine nekega dne vrnjene.

8. Bog je podelil svojim izbrancem, Židom, dar razpršenosti in to kar se v očeh mnogih zdi slabost, je v bistvu največja moč, ki jih bo pripeljala do praga suverenosti celotnega sveta

Priloga K: Protokol 12- Nadzor tiska

1. Beseda »svoboda«, ki se lahko razlaga na različne načine, je opredeljena sledeče:

2. Svoboda je pravica delati to, kar dopušča zakon. In zakoni bodo na strani Židov, tako da bo vsa svoboda v njihovih rokah.

3. Kakšna je vloga tiska danes? Služi za prebujanje in podžiganje tistih strasti, ki so potrebne za židovski namen, ali pa služi sebičnim ciljem strank. Pogosto je žaljiv, nepravičen, lažniv in večina javnosti nima niti najmanjše ideje, čemu tisk dejansko služi. Židje pa to vedo in so s pridom izkoristili.

Nadziramo tisk

4. Nobena objava ne bo dosegla javnosti brez predhodnega nadzora. Že sedaj je doseženo, da so vse nove novice sprejete v nekaj agencij, katerih uradi so koncentrirani po vsem svetu. Te agencije bodo v celoti v rokah Židov in bodo objavile le tisto, kar se jim bo naročilo.

6. Prihodnost tiska bo taka, da vsak, ki bo želel postati založnik, knjižničar, tiskar, bo primoran zagotoviti si primerno diplomo, katera bo v primeru nepravilnosti takoj zadržana. S takšnimi ukrepi bo instrument misli postal učno sredstvo v rokah židovske vlade, ki ne bo več dovoljevala masam naroda sanjati o blagoslovih napredka. Napredek oziroma vsaka ideja o napredku je predstavila zasnovo vseh oblik emancipacije, ni pa ji uspelo ustvariti meja. Vsi tako imenovani liberalci so anarhisti, če ne v resnici, v

vsakem primeru v mislih. Vsak od njih lovi fantome svobode in pada izključno v stanje, katero je - anarhija protesta zavoljo protesta.

Svobodni tisk uničen

7. Nadzor bo tako nad periodičnim kakor tudi nad ostalim tiskom. Davek na strani, pologi varščine in knjige z manj kot 30 strani, bodo plačale dvojno. Da bi zmanjšali število časopisov, bodo le-ti proglašeni kot pamfleti, žaljiva literatura, ker so najslabša oblika tiskanega strupa. Posledica pa bi bila, da bodo tudi pisatelji primorani pisati daljše publikacije, ki pa bodo predrage za nakup ter tako malo brane. Istočasno bo židovski tisk cenovno in masovno lahko dostopen ter bo tako vplival na mentalni razvoj množic po svojih željah. V primeru, da se bo našel kdo, ki želi pisati proti Židom, ne bo našel nikogar, ki bi mu izdelek objavil, saj bodo kazni in ukrepi prestrogi, ker mora založnik ali tiskar pred samim sprejetjem izdelka in objavo izdelka oblasti zaprositi za dovoljenje.

8. Literatura in novinarstvo sta dve od najpomembnejših izobraževalnih sil, in zato bo židovska vlada postala lastnik večine revij. To bo nevtraliziralo škodljive vplive iz strani zasebnega tiska in imelo ogromen vpliv na javno mnenje, seveda v korist Židom. Deset revij dobi dovoljenje za objavo, istočasno pa bo objavljenih trideset židovskih revij, javnost pa o tem seveda ne bo vedela ničesar.

14. Ustvarjeni bodo simulirani napadi na tisk, kateri bodo služili prepričevanju množic, da obstaja polna svoboda govora.

Tiskanje samo laži

15. Zavoljo vseh metod bo dosežen položaj, kjer bo od časa do časa zaželjeno razburjanje ali pomirjanje javnega mnenja glede političnih vprašanj, prepričati ali zmesti, tiskati zdaj resnico, zdaj laži, dejstva ali njihova nasprotja, glede na to, kako bodo sprejeta, dobro ali slabo. Nujno je najprej previdno potipati tla, preden se stopi na njih. Nad nasprotniki je zagotovljena zmaga, ker ne bodo imeli na razpolago organov tiska, v katerih bi lahko polno izrazili svoje ideje in cilje.

Priloga L: Protokol 13- Zavajanje, obračanje pozornosti

1. Potreba po vsakdanjem kruhu bo prisilila »*goyim-e*«, da bodo molčali in bili ponižni služabniki.

Zavajamo delavce

3. Da se zamoti ljudi, ki bi lahko povzročali težave pri razpravah vprašanj o političnem, se jim ponudi nova vprašanja političnega in sicer v glavnem vprašanja industrije. Tu lahko med sabo diskutirajo o nepomembnem. Mase ljudi se je prepričalo, da ostanejo neaktivne, da se umaknejo iz vsega, kar njim predstavlja politično. Tako so množice sredstvo za boj proti vladam »*goyim-ov*«, samo pod pogojem zagotavljanja novih delovnih mest. Množice same ne vedo vzroka svojega obstoja in tako se jih še dodatno zmede z zabavo, igrami, strastmi, ljudskimi palačami,... Preko tiska bodo pričeli prihajati predlogi o natečajih v umetnosti in športu vseh vrst; in ti interesi bodo dokončno odvrnili pozornost množic od vprašanj, s katerimi bi se resnično morale ukvarjati.

4. Vloga, ki jo igrajo liberalci, utopični sanjači, bo končno odigrana, ko bo židovska vlada priznana. Do takrat pa bodo širili ideje o novih in očitno naprednih fantastičnih teorijah. Nihče se ne zaveda, da se za to besedo napredka skriva samo odstopanje od resnice v vseh primerih, kjer ni vprašanja materialnih izumov. Kajti resnica je ena in v njej ni prostora za napredek. Napredek, kot zgrešena ideja, služi popačenju resnice, tako nihče razen izbranih od Boga ter njegovih varuhov, ne bo vedel prave resnice.

Priloga M: Protokol 14- Napad na religijo

1. Ko bodo prišli Židje na oblast v svoje kraljestvo, bo za njih nezaželeno, da bi kjerkoli obstajala še katera druga vera razen njihova, vera enega Boga, kateri je določil Židom položaj izbranega ljudstva. Usoda Židov je združena z usodo sveta. Tako je potrebno izbrisati vse druge oblike prepričanja.

Prepovedali bomo Kristusa 2., 3., 4., 5.

Priloga N: Protokol 15- Brezobzirno podrejanje

1. Ko se bo končno prišlo na oblast s pomočjo državnih udarov povsod na isti dan, bo naloga samo še poskrbeti, da ne bo več nasprotnikov. S tem namenom bodo brez milosti pogubljeni vsi odporniki, kateri bi utegnili z orožjem nasprotovati prihodu Židov v svoje kraljestvo. Vsaka vrsta novih skrivnih združenj bo prav tako kaznovana s smrtjo. Že predhodno obstoječe skrivne združbe pa so že podvržene Židom, jim služile, zdaj pa bodo razpuščene in izgnane na celine daleč stran od Evrope. Tisti iz skrivnih združenj, ki vedo preveč, bodo hranjeni v nenehnem strahu pred izgnanstvom. Cilj je ustvariti zakon, ki bi nalagal vsem preteklim članom skrivnih združenj izgnanstvo iz Evrope kot središča vladanja.

2. Resolucije vlade bodo dokončne in brez pritožbe.

Skrivne družbe

4. Dokler se kraljestvo ne ustvari, bodo Židje delovali v nasprotni smeri. Ustvarjali in množili bodo prostožidarske lože v vseh deželah sveta. Vse te lože bodo pod eno centralno administracijo, znano samo Židom in neznano vsem drugim, katera bo sestavljena iz židovskih starešin. Te lože bodo predstavljale liberalne in revolucionarne elemente, sestava pa bo iz vseh področij družbe. Med člani teh lož bodo skoraj vsi agenti mednarodne in narodne policije, ker so njihove storitve nenadomestljivo za Žide. Policija je namreč na položaju, kjer lahko uporablja svoje posebne ukrepe za neposlušnost, istočasno pa je tudi za podporo in zagotavljanje židovske dejavnosti.

Pogani so neumni

6. »*Goyim-i*« vstopajo v lože iz radovednosti ali v upanju, da bodo tako deležni koščka javnega kolača. Željni so emocij po uspehu in aplavzu, katere Židje radodarno delijo. S temi željami jih podredijo v suženjsko razmerje, vse za pridobitev uspeha in slave. »*Goyim-i*« so pripravljene žrtvovati vse načrte zavoljo uspeha. Ta psihologija njihovih potreb pomaga, da se jih usmerja v želeno smer. Ti tigri po izgledu, imajo duše ovac. Vcepilo se jim je ideja o absorpciji individualnosti s simbolično enoto kolektizma. Nimajo občutka, niti ga ne bodo imeli, da je to očitna kršitev najpomembnejšega zakona

narave, ki je bil ustvarjen ob samem oblikovanju sveta, enoto za enoto, in to z namenom institucionalizirati individualnost.

7. Če ni ta neumna slepota dokaz stopnje, do katere so »*goyim-i*«¹ nerazviti v primerjavi z Židi? To je glavno, kar garantira njihov uspeh.

Pogani so govedo

8. Kako daleč so videle starešine v antičnih časih, ko so trdile, da za dosego določenega namena niso pomembne žrtve, žrtvovane za dobro cilja. Kljub temu so bile žrtve iz krogov Židov razmeroma majhne, kar je omogočilo, da se je njihova nacionalnost ohranila pred uničenjem.

9. Smrt je neizogiben konec za vse. Bolje je, da je ta namen bližje tistim, ki ovirajo končni cilj, kot pa ustanoviteljem tega cilja.

10. Vpliv na izvrševanje zakonov »*goyim-ov*«² je tako velik, da so njihovi vplivi zreducirani na minimum. O najbolj pomembnih in temeljnih zadevah in vprašanjih sodniki odločajo, kot jim je diktirano. Celotni senatorji in višja uprava sprejemajo nasvete iz strani Židov.

11. Že razlika v zmogljivosti razmišljanja med »*goyim-i*«³ in židovskim narodom nakaže položaj Židov kot izbranega ljudstva in višjo kvaliteto človečnosti, v nasprotju z surovim razumom »*goyim-ov*«. Njihove oči so odprte a ne vidijo ničesar pred sabo in ne izumljajo (razen morda materialnih zadev). Iz tega je jasno, da je narava sama določila Žide, da vodijo in vladajo svetu.

Zahtevamo pokornost

12. Ko bo prišel čas vzpona, čas manifestiranja blagoslova, se bo na novo napisalo vse zakone. Vsi zakoni bodo kratki, preprosti, stabilni, brez kakršnihkoli interpretacij, tako da bodo vsem razumljivi in jih bodo perfektno znali. Glavna značilnost, ki bo potekala skozi vse zakone, je pokornost ukazom, to načelo pa se bo poneslo v veličastne višave. Vsaka zloraba bo nato izginila v posledični odgovornosti vseh, prav do najnižje enote, pred višjo avtoriteto predstavnika moči. Zlorabe moči bodo neusmiljeno kaznovane, da nihče ne bo imel želje poskusiti eksperimentirati s svojimi močmi. Niti enega primera ilegalnega ali zlorabe moči se ne bo pustilo brez vzorčne kazni.

13. Vse vrste zla bodo izginile po prvih primerih hudih kazni.

14. Pravno osebje ne bo presegalo starosti petinpetdesetih let. V prvi vrsti zato, ker se stari ljudje bolj odporno držijo pristranskega mnenja in so manj sposobni podrejati se novim smerem, drugič pa zato, ker se bo s tem ohranjala in zagotavljala elastičnost v menjavi osebja, katero se bo tako lažje podrejalo pritiskom nadrejenih. Kdor bo želel obdržati svoj položaj in mesto, bo moral dati slepo ubogljivost, da si bo to mesto zaslužil. Na splošno bodo sodniki izvoljeni izmed svojih, vladajočih, samo tistih predstavnikov, kateri bodo dobro razumeli, da je vloga, ki jo morajo igrati, zgolj kaznovanje in uporaba zakonov, nikakor pa ne sanjanje o manifestiranju liberalizma na račun izobraževalne sheme Države, kar morda »goyim-i« pričakujejo.

15., 16., 17...

Bili bomo okrutni

18. Absolutizem bo v vseh stvareh sledil logičnemu zaporedju in zato bo v vsaki od svojih stopenj morala biti spoštovana in nesporno izpolnjena vrhovna volja. Prezrti bodo vsa nestrinjanja, vsa nesoglasja in nezadovoljstva, v koreninah bo uničena vsaka oblika njihove manifestacije z dejanjem kaznovanja z glednega značaja.

19. Ukinila se bo pravica do pritožbe, ki se bo prenesla izključno v roke tistih na oblasti.

20. Vlada bo imela videz patriarhalnega starševskega skrbništva, na račun vladarja. Vladajoči narod in podrejeni subjekti bodo zaznavali v osebi vladarja očeta, ki skrbi za vsako njihovo potrebo, vsako njihovo dejanje, vsak njihov medsebojen odnos subjekta z drugim subjektom, kot tudi njihove odnose z vladarjem. Če bodo želeli živeti v miru in tišini, bodo sprejeli avtokracijo vladarja s predanostjo, ki bo mejila na »apothēsis«.

21. Despotizem bo temeljil na pravici in dolžnosti. Vse na svetu je v stanju podrejenosti, če ne človeku, pa okoliščinam ali svoji notranji naravi, toda v vseh primerih nečemu, kar je močnejše. Tako bodo Židje tisto močnejše zavoljo dobrega.

22. Dolžnost bo brez oklevanja žrtvovati posameznike, kateri bi kršili vzpostavljeni red.

23. Ko bo kralj Izraelcev položil na svojo sveto glavo krono, ponujeno iz strani Evrope, bo postal patriarh sveta.

24. Kralj bo v konstantni komunikaciji z ljudstvom preko tribunalnih govorov, katerih slava se bo razdelila v nekaj urah po celem svetu.

Priloga O: Protokol 16- Indoktrinacija, pranje možganov

1. Za učinkovito uničenje vseh kolektivnih sil, razen vodilnih, se bo kastriralo prvo stopnjo kolektivism – univerze, s preizobraževanjem v novo smer. Njihovi uradniki in profesorji bodo pripravljene za delo z detaljnimi skrivnimi programi ukrepov. Imenovani bodo s posebnim varnostnim ukrepom in nameščeni tako, da bodo v popolni odvisnosti od vlade.

3. V izobraževanje »*goyim-ov*« je potrebno uvesti vsa tista načela, ki so tako briljantno pripomogla k zlomu njihovega reda. Ko bodo Židje na oblasti, bodo odstranili vse vrste motečih posameznikov iz toka izobraževanja in ustvarili iz mladine poslušne otroke avtoritete, ljubeče do tistega, ki vlada in zagotavlja podporo in upanje na mir in tišino.

Spremenili bomo zgodovino

4. Klasicizem, kakor tudi kakršne koli druge oblike študija antične zgodovine, v kateri je več slabih kot dobrih zgledov, se bo nadomestil s študijo programa prihodnosti. Iz spomina ljudi se bo izbrisalo vsa dejstva prejšnjih stoletij, ki so nezaželjena za Žide, pustilo pa se bo samo tiste, ki prikazujejo vse napake vlade »*goyim-ov*«.

5. Vsaka stopnja življenja mora biti trenirana znotraj strogih omejitev, ki se bodo ujemale s svojo smerjo in delom v življenju.

6. Da se bo tisti, ki vlada, lahko trdno usedel v srca in glave svojih subjektov, je nujno za časa njegovega delovanja poučevati ves narod, tako v šolah kot na tržnicah, o njegovem pomenu, njegovih dejanjih in vseh njegovih uporabnih iniciativah.

7. Odpravilo se bo vse oblike svobodnega poučevanja. Učenci vseh starosti bodo imeli pravico se zbrati skupaj s svojimi starši v izobraževalnih ustanovah, neke vrste klubih: med temi sklopi, na počitnicah, bodo učitelji brali, kar bo kot prosto predavanje zabeleženo o vprašanjih človeških odnosov, primerjalnih zakonov in o novih teorijah filozofije, ki so še neznane svetu. Te teorije se bo popeljalo na stopnjo dogmatske vere kot tradicionalne stopnje nasproti židovski veri.

8. Iz izkušenj mnogih stoletij je znano, da so ljudje živeli in bili vodeni preko idej, katere so bile dane ljudem izključno preko procesa izobraževanja. S ciljem, da bi »*goyim-i*« bili lahkomiselni, pokorni nevedneži, ki samo čakajo, da so jim stvari predstavljene pred očmi z namenom, da si o njih ustvarijo ideje in mnenje, se je razvil

tako imenovani sistem učenja s predmetnimi lekcijami, ki je v Franciji že bil javno predstavljen.

Priloga P: Protokol 17- Zlorabe pooblastil, avtoritete

1. Praksa zagovorništva proizvaja hladne, krute, odporne in nenačelne moške, ki v vseh primerih zasedejo čisto neosebno, zgolj pravno legalno stališče. Imajo navado, da se pri vsem navezujejo na vrednost za obrambo in ne na javno blaginjo kot rezultat. Običajno se sploh ne ukvarjajo z obrambo in jo zavračajo v vseh oblikah, ter težijo k oprostivni ne glede na stroške. Posledično demoralizirajo pravičnost. Iz tega razloga se postavi ta poklic v ozke okvirje, kateri ga bodo zadržali znotraj sfere izvršnih javnih služb. Pravniki, enakovredno s sodniki, bodo prikrajšani za pravico do komuniciranja z osebami, vključenimi v spor; delo bodo prejeli izključno od sodišča ter ga obravnavali le po zapiskih o poročilu in vključenih dokumentih in tako zagovarjali svoje kliente šele potem, ko bodo že izprašani pred sodiščem na podlagi že znanih dejstev. Honorar bodo prejeli ne glede na učinkovitost pri obrambi. To jih naredi zgolj poročevalce o pravnem poslovanju v interesu pravnega varstva in kot protiutež tistemu, ki bo na strani kazenskega pregona; to bo skrajšalo delo pred sodišči. Na ta način bo vzpostavljena praksa poštene obrambe, brez vključenega osebnega interesa, temelječa na dejstvih. Odstranilo se bo tudi sedanjo prakso koruptivnega pogajanja med advokati, ki pustijo da zmaga tista stran, ki več plača.

Uničili bomo duhovščino

2. Že dolgo nazaj je bilo poskrbljeno za diskreditiranje svečnikov »goyim-ov« z namenom uničiti njihovo poslanstvo na zemlji, katero je še vedno lahko velika grožnja za židovski narod. Iz dneva v dan pada vpliv duhovščine na narode sveta, svoboda vesti je bila razglašena povsod, tako da loči samo še nekaj let do popolnega propada krščanske religije.

3. Ko bo končno prišel čas za to, da se uniči papeški sedež, bo prst nevidne roke usmeril narode proti temu sedežu.

4. Židovski kralj bo pravi papež vesolja, patriarh mednarodnih cerkva.

5. Ampak, med tem časom, ko se mladino ponovno izobražuje v novih tradicionalnih religijah in zatem v židovski veri, se ne bo očitno pokazalo prsta na obstoječe cerkve, ampak se bo proti njim borilo s kritiziranjem, ki bo proizvajal razkol.

7. Židovsko kraljestvo bo apologija na božanstvo Višnu, v katerem je najdena njegova personifikacija – v naših stotih rokah, v vsaki po ena, bodo vzmeti stroja družbenega življenja. Videno bo vse brez pomoči policijskih uradnikov. V programskem načrtu bo tretjina subjektov nadzirala ostali dve tretjini iz občutka dolžnosti, na načelu prostovoljnega služenja državi. Tako ne bo nobena sramota, da je nekdo zaslužen vohun in informator. Neutemeljene ovadbe se bo okrutno kaznovalo, da ne bo razvoja zlorab te pravice.

8. Uslužbenci bodo sprejeti tako iz višjih kot tudi iz nižjih delov družbe, iz upravnih razredov, ki preživljajo svoj čas v zabavljaštvu - uredniki, tiskarji in založniki, prodajalci knjig, uradniki, prodajalci, delavci, trenerji, služabniki,... Zaradi tega organa, ki nima pravic in ni pooblaščen za sprejetje kakršnih koli ukrepov na lastno pest, je tako posledično policija brez moči, le priča in poroča: preverjanje poročil in aretacije bodo odvisne od odgovorne skupine kontrolorjev policijskih zadev, medtem ko se bo dejanske akte aretacij izvajalo z žandarji in občinsko policijo. Vsaka oseba, ki ne poda informacij, videnih ali slišanih, ki zadevajo vladavino, bo prav tako obtožena in odgovorna za prikrivanje, če se izkaže, da je ta oseba kriva za to kaznivo dejanje.

10. Taka organizacija bo iztrebila zlorabe oblasti, uporabo sile, podkupovanje, vse, kar se je predhodno vneslo v običaje »*goyim-ov*« s teorijami o nadnaravnih pravicah človeka.

Priloga R: Protokol 18- Aretacije nasprotnikov

1. Ko postane nujno dodatno okrepiti stroge ukrepe tajne obrambe (najbolj usoden strup za ugled avtoritete), se bo organiziralo simulacijo nereda ali nekaj manifestacij nezadovoljstva, ki se bodo izrazili preko sodelovanja z dobrimi govorniki.

2. Velika večina zarotnikov deluje iz ljubezni do igre, zaradi govorništva, zato se jih pusti pri miru, dokler ne zagrešijo nekega očitnega dejanja, med tem časom pa se v njihovo sredino postavi opazovalne elemente. Treba se je zavedati, da ugled organa pade, če le-ta pogosto odkrije zarote proti sebi; to nakazuje na domnevo o spoznanju šibkosti, ali, kar je še huje, o nepravčnosti.

3. Židovski vladar bo tajno varovan le z najbolj nepomembno stražo, ker se ne sme dopustiti, da bi lahko na dan prišla ena slaba misel o tem, da obstaja proti njemu zarota, katere on ni sposoben premagati in bi se bil primoran skriti.
4. Če bi se taka misel morala sprejeti, in bi jo »*goyim-i*« sprejeli, se v trenutku podpiše smrtna obsodba, če ne za vladarja pa za dinastijo na katerikoli stopnji, in to v zelo kratkem času.

Strahovlada

5. Vladar bo namenil svojo moč izrecno za prednosti naroda in v nobenem primeru za svoje lastne ali dinastične dobičke. Njegovo avtoriteto se bo spoštovalo in varovalo v skladu s subjekti, vladar pa bo moral poskrbeti za dobrobit vsakega posameznika in vsakega prebivalca države, ker bo od tega odvisen celoten red v tej skupnosti.
6. Ne-tajna obramba predstavlja pomanjkljivost v organizaciji vladarjeve moči.
7. Vladar bo vedno med ljudmi in obkrožen z gručo navidezno radovednih moških in žensk, ki bodo zasedali prve vrste okoli njega, da bi vse izgledalo kot naključje, in bi omejevali skupine ostalih iz ozadja, iz spoštovanja do vladarja, kar se bo pokazalo kot dobro organiziran red. Če se bo med ljudmi pojavil vlagatelj, ki bi želel svojo peticijo predati vladarju, bo prva vrsta pri vladarju sprejela peticijo in jo vpričo ljudi in vlagatelja izročila vladarju, tako da bodo vsi vedeli, da izročeno doseže svoj cilj ter da obstaja nadzor vladarja samega. Aureola moči zahteva za svoj obstoj, da bodo ljudje lahko rekli: »Če je kralj vedel o tem« ali »kralj bo slišal.«
8. Z ustanovitvijo uradne obrambe mistični prestiž avtoritete izgine.
9. Kriminalci bodo aretirani ob prvem, bolj ali manj tehtnem sumu; ne sme se dovoliti, da bi iz strahu pred možno napako omogočili pobeg osebam, katere bi bile osumljene politično zastaranega kaznivega dejanja, kajti v teh zadevah bo vladala dobesedna nemilost.

Priloga S: Protokol 19- Vladarji in ljudje

1. Če se ne bo dopuščalo kakršnega koli neodvisnega delovanja v političnem, se bo na drugi strani spodbujalo vse oblike poročanja in peticij s predlogi za vlado. Obenem pa se bo preučilo vse oblike projektov za izboljšanje stanja ljudi. To bo pokazalo napake

oziroma fantazije subjektov, na katere se bo odzvalo z izpolnitvijo le-teh ali pa z modrim odgovorom, ki bo dokazal omejenost tistega, ki sodi napačno.

3. Za uničenje junaškega ugleda pri političnem kriminalu, se ga bo poslalo na sojenje v kategoriji tatvin, umorov in vseh umazanih in odvratnih oblik kriminala. Javno mnenje se bo nato zmedlo v svojem dojetju kategorije kaznivega dejanja in bo prisodilo sramoto in prezir temu in vsem drugim oblikam zločinov.

4. Z vsemi dejanji, ki si bodo sledila, bo uspelo zadržati »goyim-e«, da ne bi mogli nasprotovati z uporom. To je bil razlog, da se je skozi tisk in govore, posredno v natančno izbranih šolskih zgodovinskih knjigah oglaševalo mučenje, ki naj bi bilo domnevno akreditirano iz strani hujskaških upornikov za idejo o skupnem. To oglaševanje je povečalo razpon liberalcev in pripeljalo na tisoče »goyim-ov« v vrste živine, goveda.

Priloga Š: Protokol 20- Finančni program

1. Finančni program je najtežji, je krona in odločilna točka vseh načrtov.

2. Po prihodu Židov v svoje kraljestvo, se bo njihova avtokratska vlada izognila iz načela o samoohranjanju, ter razumno obremenjevala mase ljudi z davki, kateri se bodo spominjali, da vlada igra vlogo očeta in zaščitnika. Ampak ker državna organizacija veliko stane, je nujno pridobiti sredstva za to. Zato bo pripraviti s posebno previdnostjo vprašanje ravnotežja na tem področju.

3. Pravilo, po katerem bo kralj užival legalno fikcijo, da vse v njegovi državi pripada njemu (ki se lahko zlahka prevede v dejstvo), bo omogočilo, da se zatečejo k zakoniti zaplembi vseh vrst zneskov za regulacijo njihovega prometa v državi. Iz tega sledi, da bo obdavčitev najboljše pokrita s progresivnimi davki na lastnino. Na ta način bodo pristojbine plačane brez utesnjevanja ali uničenja kogar-koli v obliki procenta od vrednosti premoženja. Bogati se morajo zavedati, da je njihova dolžnost, da se del njihovih super prihodkov da na razpolago državi, saj jim le ta zagotavlja varnost lastnine preostalega njihovega premoženja in pravico do poštenega dobička. Nadzor nad lastnino bo ropanje odstranil na pravni podlagi.

4. Ta socialna reforma mora izhajati od zgoraj, ker je prišel pravi čas in to je nujno za obljubo o miru.

Uničili bomo kapital

5. Davek na siromašne je seme revolucije in deluje v škodo države, ki v lovu po neznatnem izgublja veliko. Neodvisno od tega, davek na kapitaliste zmanjšuje rast premoženja v zasebnih rokah, v katerih se je v zadnjem času koncentriral kot protiutež moči vlade »goyim-ov« - njihovih državnih financ.
6. Povečanje davka v odstotnem razmerju do kapitala bo dalo veliko večji prihodek od sedanjega individualnega davka ali davka na premoženje, ki je trenutno koristen iz edinega razloga, da povečuje težave in nezadovoljstvo med »goyim-i«.
7. Sile, na katerih bo kralj obstal, sestojijo iz ravnotežja in jamstva za mir, zaradi njih je nujno potrebno, da kapitalisti namenijo del svojih prihodkov za varno delovanja stroja države. Državne potrebe morajo biti plačane iz strani tistih, ki ne bodo občutili bremena in imajo dovolj, da se lahko vzame.
8. Tak ukrep bo uničil sovraštvo revnih do bogatih, v katerih bodo videli nujno potrebno finančno podporo za državo, organizatorja miru in blaginje, saj bodo videli, da je bogataš tisti, ki plačuje nujna sredstva za doseganje teh stvari.
9. Da se plačniki izobraženega razreda ne bi preveč obremenjevali o novih plačilih, bodo imeli poln pregled nad računi in namembnostjo njihovih plačil, z izjemo zneskov, namenjenih za potrebe krone in administrativnih institucij.
10. Kdor bo vladal, ne bo imel svoje lastnine, ker vse v državi predstavlja njegovo dediščino, saj bi drugače bil v kontradikciji z ostalimi; dejstvo zadrževanja zasebnih sredstev bi uničilo pravico lastnine v skupni lasti vseh.
11. Sorodniki vladarja, njegovi dediči so izvzeti (za katere bodo poskrbela državna sredstva), morajo vstopiti v vrste služabnikov države ali pa delati, da obdržijo pravico do lastnine; privilegij kraljeve krvi ne bo služil za izkoriščanje zakladnice.
12. Nakup, prejem denarja ali dediščine bo predmet plačevanja progresivnega davka na žig. Vsak prenos premoženja, denarja ali drugega prihodka, brez dokazila o plačilu davka, bo strogo registriran po imenih. Prejšnji imetnik bo postal dolžan plačati obresti na davek od trenutka prenosa teh zneskov do odkritja njegove utaje o izjavi prenosa.

Povzročamo depresije

14. Državna blagajna bo morala ohraniti določeno dopolnilo zneskov rezerve, in vse, kar se bo zbralo nad tem dopolnilom, je treba vrniti v obtok. Na teh zneskih bodo

organizirana javna dela. Iz teh zneskov bo del namenjen tudi nagradam za inovativnost in produktivnost.

15. Denar pod nobenim pogojem ne bo zadržan v državni zakladnici, ker denar obstaja zato, da kroži in kakršna koli oblika stagnacije denarja deluje uničujoče na vodenje državnega stroja. Denar je mazivo in stagnacija maziva lahko ustavi redno delovanje mehanizma.

17. Računsko sodišče bo prav tako institucionirano iz strani vodilnih in v njem bo vladar lahko v vsakem trenutku našel polno računovodstvo za državne prihodke in odhodke, z izjemo aktualnega mesečnega računa, ki še ne bo sestavljen in računa iz preteklega meseca, ki še ni bil dostavljen.

18. Edina oseba, ki ne bo imela interesa oropati države, bo bil njen lastnik oziroma vladar. Zato bo njegov osebni nadzor odpravil možnost uhajanja ali ekstravagance.

20. Ekonomske krize so bile proizvedene iz strani Židov za »goyim-e« z edinim namenom umakniti denar iz obtoka. Ogromne prestolnice so stagnirale, odvzemale pa so denar iz držav, ki so bile stalno obligirane uporabljati iste stagnirajoče prestolnice za posojila. Ta posojila so obremenjevala finance države s plačevanjem obresti in jih naredila sužnje obveznic v teh prestolnicah. Koncentracija industrije, v rokah kapitalistov iz rok malih mojstrov, je odcedila proč vse sokove ljudstva in z njimi tudi države.

21. Sedanja količina denarja na splošno ne ustreza zahtevam na glavo in zato ne more zadovoljiti vseh potreb delavcev. Količina denarja bi se morala ujemati z rastjo prebivalstva in s tem bi morali tudi otroke z dnevom rojstva absolutno šteti kot potrošnike valute.

22. Standard zlata je bil poguba držav, ki so ga sprejele, ker ni bil sposoben zadovoljiti zahtev po denarju. Iz tega razloga se je umaknilo zlato iz obtoka v čim večji možni meri.

Bankrot poganskih držav

23. Standard, ki mora biti uveden, je strošek moči delovnega človeka, pa naj se ga računa na papirju ali v lesu. Vprašanje denarja se bo obravnavalo v skladu s potrebami in normalnimi zahtevami vsakega posameznika. Dodajalo se bo na kvantiteto ob vsakem rojstvu in odvezemalo ob vsaki smrti.

27. Načrtovane reforme v finančnih institucijah ter načelih »goyim-ov« bodo predstavljene v takšnih oblikah, da ne bodo nikogar razburjale. Izpostavilo se bo nujnost reform zaradi posledic nereda, v katerega so »goyim-i« s svojimi nepravilnostmi porinili finance. Zahvaljujoč brezbriznosti »goyim-ov« in njihovih držav so njihove zakladnice prazne. Obdobje posojil se podaljšuje, kar je požrlo še preostanek, in privedlo vse države »goyim-ov« do bankrota.

29. Vse vrste posojil pokažejo hibe in pomanjkljivosti v državi in željo po razumevanju pravic države. Posojila visijo kot meč Damokleja nad glavami vladarjev, ki namesto da bi od svojih subjektov vzeli potrebno z začasnim davkom, pridejo rotiti za denar k židovskim bančnikom. Tuja posojila so pijavke, in za njih ni nobene možnosti za odstranitev iz državnega telesa, dokler ne padejo stran same od sebe ali pa jih država ne odvrže stran. Toda države »goyim-ov« jih ne odtrgajo stran, ampak vztrajajo pri nalaganju še večjih posojil, ob tem pa morajo neizogibno propasti, osušene od prostovoljnega puščanja svoje krvi.

Tiranija izkoriščanja

30. Kaj je v bistvu tudi v resnici posojilo, zlasti tuje posojilo? Posojilo je - vprašanje državne menice, ki vsebuje odstotek obveznosti sorazmerno z vsoto posojilnega kapitala. Če posojilo nosi obresti za 5 odstotkov, potem v dvajsetih letih država dodatno plača vsoto v višini posojila, v štiridesetih letih plača dvojni znesek, v šestdesetih se potroji, in tako vse dokler se dolga ne odplača.

32. Dokler so bila posojila samo notranja, so »goyim-i« samo premeščali denar iz žepov revnih v žepe bogatih. Ko pa so Židje prenesli posojila s svojim osebjem na zunanjo sfero, je vso bogastvo držav teklo naravnost v židovske škatle denarja, in vsi »goyim-i« so pričeli plačevati prispevke.

36. Kako jasno je nerazvita moč misli zgolj brutalnih možganov »goyim-ov«, izražena v dejstvu, da so se zadolževali od Židov s plačevanjem obresti, ne da bi kdaj razmišljali ali bodo lahko to vsoto denarja dobili od svojih ljudi. Kaj bi bilo enostavnejše kot vzeti zeleni denar od svojih ljudi?

37. Ampak to je dokaz genialnosti izbranih umov, da se je »goyim-om« predstavila zadeva posojil na tak način, da so mislili celo, da so s posojili v prednosti.

Priloga T: Protokol 21- Posojila in krediti

1. Podala se bo podrobna razlaga o notranjih internih posojilih. O tujih posojilih ne bo več govora, ker so Žide napajala z nacionalnimi sredstvi od »*goyim-ov*«, vendar pa židovska država ne bo sprejemala nič tujega, nič zunanjega.

3. Države razglasijo, da je takšno posojilo treba skleniti in odpreti naročnine za lastne menice oziroma za njihove obrestne papirje. Da so lahko v dosegu vseh cen, je določeno od sto do tisoč, in popust je obravnavan za prve naročnike. Naslednji dan se cena zviša tudi z umetnimi sredstvi, domnevni razlog pa je, da vsakdo hiti v nakup. V nekaj dneh so sefi zakladnice polni in tam je več denarja, kot ga potrebujejo.

4. Toda, ko je »komedija« odigrana, se kasneje nekje zunaj razkrije dejstvo, da je bil ustvarjen pretirano obremenjujoč dolg. Za plačevanje obresti postane nujno, da se ljudje zatečejo k novim posojilom, ki pa le dodajo na dolg kapitala. In ko je ta kredit izčrpan, postane posojilo nujno zaradi novih davkov za kritje. To niso posojila, temveč samo njihove obresti. Davki so obremenitev, namenjena kritju drugih dolgov.

7. Na način priznanja bankrota bo najbolje dokazano za različne države odsotnost kakršnih koli sredstev med interesi prebivalcev in tistimi, ki jim vladajo.

8. Danes so vsa notranja posojila konsolidirana s tako imenovanimi letečimi posojili, kjer so plačilni pogoji bolj ali manj blizu. Ti dolgovi so sestavljeni iz denarnih vplačil v hranilnice in rezervne sklade. Če se sredstva dolgo na razpolago vlade, počasi izhlapijo v plačevanje obresti na tuja posojila in so nadomeščena z depozitom rent enakovrednega zneska.

10. Za prevzemom prestola se bodo izničili vsi finančni in podobni premiki, ki ne bodo v interesu z vlado, uničili se bodo denarni trgi, ker se ne bo dopustilo, da bi nihanje cen vplivalo na trdnost in ugled oblasti. Tako se bo razglasil zakon na ceno, ki bo predstavljal polno vrednost brez kakršne koli možnosti za znižanje ali zvišanje.

11. Denarni trgi se bodo nadomestili z veličastnimi vladnimi kreditnimi institucijami, katerih cilj bo določiti in fiksirati cene industrijskih vrednosti v skladu s pogledi vlade. Te institucije bodo v položaju, da lansirajo na trg petsto milijonov industrijskega papirja v enem dnevu ali ga kupijo nazaj za isti znesek. Na ta način bodo vsa industrijska podjetja prišla v odvisnost od vlade.

Priloga U: Protokol 22- Moč zlata

2. V rokah Židov je največja moč časa - zlato: v dveh dneh lahko naročijo iz svojih skladišč neomejeno količino, ki si jo poželijo.

3. Res ni potrebe po iskanju dodatnih dokazov, da je vladavina Židov v naprej določena z Bogom. Gotovo ne bo s takšnim premoženjem Židom spodletelo dokazati, da je vse zlo, ki so ga toliko stoletij morali grešiti, služilo na kuncu koncev za pravo blaginjo, spraviti vse v red. Naučili se bodo dokazati, da so upravičenci, ki so restavrirali v najem in pokvarjeni zemlji pokazali resnično dobro in svobodo osebe in s tem bodo omogočili, da bodo ljudje uživali v miru in tišini, s pravilnim dostojanstvom odnosov, pod pogojem seveda strogega upoštevanja zakonodaje, ki so jo ustvarili. Da pravo svobodo sestavlja nedotakljivost osebe, ki častno in strogo upošteva vse zakone življenja v skupnem, da je človeško dostojanstvo zaokroženo z zavestjo o pravicah in tudi o odsotnosti pravic posameznika in ne v celoti in izključno v fantastičnih predstavah o predmetu ega nekoga.

4. Židovski vrhovni organ bo krona reda in v to je vključena celotna sreča človeka. Aureola te avtoritete bo navdihnila mistično klanjanje in poklekanje pred njo in strahospoštovanje vseh narodov do nje. Prava sila ne sprejme nobenih pogojev s katerokoli pravico, niti z božjo.

Priloga V: Protokol 23- Brezmejna pokorščina

1. Za narodovo poslušnost, je nujno vcepiti spoznanja o ponižnosti, in zato zmanjšati proizvodnjo luksuznih izdelkov. S tem se bo izboljšala morala, katera je bila degradirana s tekmovanjem v sferi luksuza. Ponovno se bo vzpostavilo majhne gospodarne proizvodnje, ki bodo pomenile polog rudnika pod zasebni kapital proizvajalcev. To je nujno tudi zaradi razloga, ker proizvajalci na veliki lestvici pogosto selijo misli množic v smeri proti vladi, čeprav ne vedno zavestno. A narod malih mojstrov ne ve nič o brezposelnosti in to ga veže tesno z obstoječim redom in posledično s trdnostjo organa avtoritete. Pijančevanje bo prav tako prepovedano z zakonom in kaznovano kot zločin proti humanosti človeka, ki se pod vplivom alkohola spremeni v suroveža.

2. Subjekti dajo slepo pokorščino le močni roki, ki je popolnoma neodvisna od njih, ker v njej vidijo meč obrambe in podpore proti socialnim nadlogam. V kralju morajo videti posebljenost moči in sile.
3. Vrhovnih gospodar, ki bo nadomestil vse zdaj obstoječe vladarje, se bo povlekel v njihov obstoj med družbami demoraliziranimi iz strani Židov, družbe, ki so zanikale celo avtoriteto od Boga, od katerih se širi na vse strani ogenj anarhije, in bo v prvi vrsti moral pogasiti ta vseobsegajoči plamen.
4. Ta izbrani od Boga je izbran od zgoraj, da izniči brez-pomenske sile, ki jih vodi nagon in ne razlog z brutalnostjo in ne humanostjo. Te sile zdaj zmagujejo v manifestaciji ropanja in vseh vrst nasilja pod pretvezo načel svobode in pravic. Vse to bo izbrisano ob prihodu kralja na prestol, ker ne bo smelo biti ničesar na njegovi poti, kar bi lahko škodovalo.

Priloga Z: Protokol 24- Kvalitete vladarja

1. Navaja se potrjene dinastične korenine kralja Davida do zadnjega člana na zemlji.
3. Nekateri člani rodovine Davida bodo pripravili kralje in njihove dediče, izbirali ne bodo po pravici do dedovanja, pač pa po eminentnih zmogljivostih, vpeljanih v najbolj skrite misterije političnega, v sisteme vladanja in istočasno zagotavljali, da nihče ne more priti do znanja o skrivnostih. Cilj tega načina delovanja je, da bodo vsi vedeli, da vlada ne more biti zaupana tistim, ki niso bili vpeljani v skrivne kraje njene umetnosti.
5. Neposredni dediči bodo pogosto umaknjeni iz zasedanja prestola, če v času njihovega usposabljanja razvijejo lahkomišelnost, mehko in druge lastnosti, ki so poguba avtoritete, s čimer postanejo nezmožni vladanja in v sebi nevarni kraljevskemu uradu.
6. Samo tisti, ki so sposobni brezpogojno vladati trdno, če je treba celo kruto, bodo prejeli vajeti vladanja od učenih starešin.
7. V primeru bolezni s šibkostjo volje ali drugih oblik nesposobnosti bodo morali kralji po zakonu izročiti vajeti vladanja novim in bolj sposobnim rokam.
8. Kraljev akcijski načrt za sedanje trenutke in prav tako še bolj za prihodnost bo neznan tudi tistim, ki bodo imenovani njegovi najbližji svetovalci.

Židovski kralj

9. Samo Kralj in trije, ki bodo stali kot sponzor za njim, bodo vedeli, kaj prihaja.
11. Razume se, da možganski rezervoar kralja mora ustrezati zmogljivostim za načrt vladanja, ki ga mora vsebovati. To je razlog, da bo zasedel prestol samo po pregledu njegovega uma, ki ga opravijo učene starešine.
14. Židovski kralj ne sme biti na milosti svojih strasti, in zlasti ne čutnosti. Na nobeni strani svojega značaja ne sme dovoliti svojim brutalnim instinktom prevlado nad razumom. Čutnost slabše kot vse ostalo pokvari zmožnosti uma in bistrino pogleda, napeljuje misli na najhujšo in najbolj brutalno stran človeškega delovanja.
15. Seme Davidovo, vrhovni vladar celotnega sveta mora žrtvovati svoja osebna nagnjenja za svoje ljudstvo.

Podpisani predstavniki Siona, 33. stopnje